

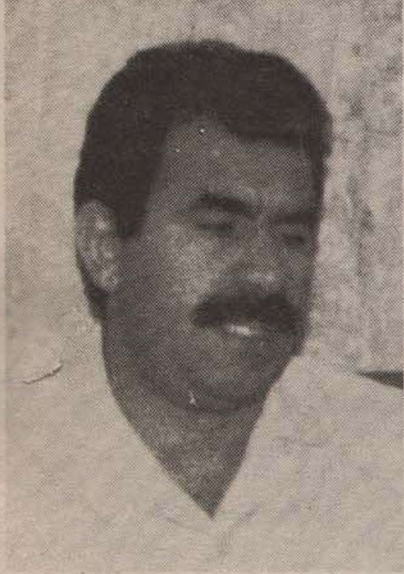
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 61 / Ocak 1987 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah OCALAN Yoldaşın Yeni Yıl Değerlendirmesi

PARTİMİZ VE HALKIMIZ 1987 YILINDA ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞIMIZI DAHA DA YÜKSELTECEKTİR

Partileşme ve ulusal direniş tarihimizde önemli bir mücadele ve gelişme yılı olan 1986'yı geride bırakırken, geleceğe her bakımdan önemli derslerle yüklü olarak ve bu temelde daha büyük bir güvenle ve bundan kaynaklanan yaratıcı ustalığımızla nasıl yükleneceğimizin ve kazanacağımızın bilincini ve kararlılığını derinliğine duyarak yöneliyoruz. Bu yıllar, halkımızın ulusal gelişiminde yüzyıllardan beri sürüp gelen başaşağı gidişin durdurulduğu, ona dayatılan her türlü yok edici, talancı, baskı ve sömürü sistemine halkımızın kendi bağımsız ve özgür kurtuluş iradesini dayattığı, bu olumsuz gidişe bir son vermek için gittikçe derinleşen ve yoğunlaşan iradesiyle her türlü engeli aşmaya çalıştığı tarihi bir dönem oluyor. Herhangi bir yaşamsal dönemden daha da anlamlı olan ve her bakımdan üzerinde derinliğine düşünülmesi gereken bu dönemde doğru ve yetkin bir devrim mücadelesiyle yaşamı karşılama gereğini her şeyin önünde tutan bir anlayışla hareket ederek bireyden topluma kadar her şeyi gerçeğe dönüştürecek bilinç ve davranışa ve bu temelde köklü bir altüst oluşa tanık oluyor, bunu yaşıyor ve yaşatıyoruz.

Tarih boyunca halklar, çok çeşitli nedenlerden ötürü, kendi öz çıkarları uğruna öz bilinç ve iradeleriyle davranabilme fırsatına her zaman sahip olamazlar. İçten ve dıştan dayatılan birçok etken onların kendi özgül geleceğini çizme imkanını vermediği gibi, onu daha da daraltan ve bitiren bir konuma sürüklemeye adaydır. Bizim halkımız böylesine bir talihsiz gelişmeyi en çok yaşayan halklardan birisidir. Bugün, halkımızın tanınmaz bir hale getirilmiş olan ulusal ve toplumsal gerçeğini, olumsuzluklarını yaşıyor ve boğuşuyorsak, elbetteki bunun nedenlerini tarihin derinliklerinde ve günümüzün ondan kaynaklanan sorunlarında aramak bilimsel bir izah tarzıdır. Yine bundan kurtuluş yolunu göstermek devrimci bilimin diğer bir görevidir. O halde tüm dünya uluslarının gelenek haline getirdikleri yılbaşı mesajlarının içeriği bizim açımızdan anlaşılmak istenildiğinde, elbetteki bu mesaj, ulusal varlığımızın ve toplumsal düzeyimizin hangi durumlarda seyrettiğini, sorumlu insanın, kendini yitirmeyen, kendi gerçeğine yabancılaşmayan, başka güçlerin elinde bir manivela olmayan, gerçeğiyle içiçe yaşamayı terketmeyen sorumlu bireyin, kendini olumsuzu olumluya dönüştürme sürecine nasıl katacağını, çok kısa yaşamını bu işte en iyi, en verimli ve en yaratıcı bir tarzda nasıl kullanacağını belirtmek, açıklık getirmek ve böylelikle bunun yolunu göstermek olacaktır. Bunun dışında bir yeni yıl mesajı, varlık nedenini bizim yokluğumuzda gören bir sistemin ağzıyla bu mesajı duyduğumuzda, bizim buna karşı tutumumuz, ne kadar tehlikeli bir ağızla karşı karşıya olduğumuzu ve bu tehlikeli emellerini her yılbaşında nasıl maskelenmiş sözcüklerle halkımıza yutturmaya çalıştıklarını açıkça görmekten ve kendi müthiş kinimizle ve bilincimizle direnişimizi ona dayatmaktan başka bir şey olamaz.

Sadece bu yılın veya yakın geçmişle gelecek yılların değil, bir bütün olarak 20. yy.'ın son çeyreğinin anlamını her bakımdan iyi kavramak gerekir. Bugün, bu çeyreğin yarısında bulunuyoruz. O halde, geçen yarıda neler yapabildik ve bundan sonraki yarıda neler yapabileceğiz? Açık ki, bunun tasavvurunu ve mevcut koşullara denk düşen bilimsel hayalini kurmak ve böylelikle ulusun ve onun en yaratıcı gücü olan halkın enerjisini ve yaşam gücünü boşa harcatmamak, onu en verimli bir kanala akıtmayı başarmak, yapılması gereken en akıllı işlerden birisidir. Çünkü biz, yüzyıllardan beri çağdaş ulusal gelişimin ilerici doğrultusundan zorla ve hileyle uzaklaştırılmış olmanın büyük olumsuzluklarını çok yaşamış olan bir halkın tarihinde, bu olumsuz durumdan kurtulmanın gerekli ve olanaklı olduğuna kesinlikle inanan güçler olarak, halkımızın çağdaş gelişme yoluna girişinin her

Devamı 12. sayfada

YOĞUN KIŞ EYLEMLİLİĞİ 1987'NİN GÜÇLÜ BİR ZAFER YILI OLACAĞINI MÜJDELİYOR

Devrimci Kış Operasyonlarımız Düşmana Ağır Kayıplar Verdiriyor

Düşmanın her türlü askeri, siyasi, ekonomik ve özel savaş yöntemlerini işlemez kılan devrimci direniş savaşımımız, doğa engelini de aşarak yarattığı eylemlilikle gelişmesini sağlıklı bir biçimde sürdürmektedir. Kürdistan'da yaşanmakta olan ağır kış koşullarına rağmen ülkenin dört bir yanında gerilla düzeyinde sürdürülen yoğun eylemlilik, örgütsel-eylemsel gücümüzün en açık kanıtıdır. Artık hiçbir engel mücadelemizin gelişmesini önleyememekte ve en olumsuz doğa koşulları bile devrimci direniş savaşımızın lehine çevrilebilmektedir. 1987'nin daha başlarında, Kürdistan'ın dört bir yanından alınan eylem haberleri ajan-milis yapının kesin olarak çökertileceğini ve '87 yılında artık ağırlıklı olarak Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK) ile barbar, talancı, işgalci-faşist Türk ordusunun karşı karşıya geleceğini göstermektedir. İşte Dersim'den Hakkari'ye kadar Kürdistan'ın her alanından alınan son eylem haberleri bu gerçekliğin ön habercisi niteliğindedir.

Partimiz ve halkımız, devrimci direniş savaşımızda büyük kazanımlar vaadeden yeni bir yıla çok daha güçlü ve umutlu girmektedir. Her geçen zaman, her geçen yıl gibi 1987 yılı da haklıyı, geleceği, yeniyi ve ileriyi temsil eden ulusal kurtuluş savaşımımız için bir büyüme, bir yaşam yılı olurken; eskiyi, haksızı ve gericiliği temsil eden sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin 12 Eylül rejimi içinse bir yıkım ve ölüm yılı olacaktır. Yaşlı yerküresi üzerinde ve toplumların tarihinde, ilk çağlardan başlayarak günümüze dek nice barbar imparatorluklar kurulup-dağıldı, nice vahşet timsali diktatörler gelip-geçti. Köleci Roma İparatorluğundan tutalım da Çarlık Rusya'sına dek, ne kadar görkemli görünürse görünsün, ne kadar vahşi yöntemler uygularsa uygulasın, hiçbir güç tarihin akışını durdurmaya yetmemiştir. O halde, çağımızın en gerici bir olgusunu –klasik sömürgeciliği– temsil eden, 12 Eylül rejimi ile faşist diktatörlük niteliğine bürünen ve bugün Kurdistan Devrimci Direniş Savaşımı karşısında temellerinden sarsılan Türk burjuvazisinin egemenlik sistemi buna güç yetirebilecek midir? Elbetteki bilimden, diyalektik materyalizmden az-çok haberdar olan herkesin buna yanıtı hayır olacaktır.

Nitekim bugün yaşanan pratik de bu gerçekliği doğrulamaktadır. Kürdistan'dan aldığımız şu en son eylem haberlerinin her biri bu gerçekliği kanıtlar niteliktedir:

16 Kasım 1986 günü, Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Gelincik köyünde kurtuluş kuvvetlerimizin köy korucularına yönelik bir eyleminde, düşmandan silah almış olan ajan-milis Abdullah Avşar ölümle cezalandırılırken, oğlu Salih Avşar da ağır yaralanmıştır.

Devamı 2. sayfada

6. YILINDA SERXWEBÛN, PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ, KUTSAL ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİ VE İNSANLIĞIN DURUMUNU DAHA GÜÇLÜ YANSITACAKTIR

Yaşamın her alanında olduğu gibi basın-yayın alanında da, özde ve biçimde yozlaşmanın, soysuzlaşmanın alabildiğine yaygınlaştırılmaya çalışıldığı günümüzde, devrimci öz ve biçimin gerçek ve ısrarlı savunucusu ve bunun başarılı temsilcisi olmasını bilen Serxwebûn 6. yılına giriyor.

Bugün gerek sosyalist sistem, gerekse kapitalist-emperyalist sistem açısından olsun, kitle iletişim araçlarının (gazete, radyo, TV vb.) vazgeçilmez önemi bilinmektedir. En son ve en yeni çağdaş teknolojik gelişmelerin tüm ürünleri basın-yayın araçlarının hizmetine sunulmuş ve sunulmaya devam etmektedir. Bu alanda başdöndürücü bir hızla kaydedilen teknik ilerlemeler sayesinde basın-yayın araçlarının etkinliği katbekat arttırılmıştır. Her türlü elektronik gereçten, dünya çevresinde değişik yörüngelere oturtulan çeşitli uydu ve peyklere varana kadar teknolojiden yaygınca yararlanılmaktadır. Bundan ötürüdür ki, çağımız bir anlamıyla da komünikasyon (iletişim) çağı olarak anılmaktadır.

Basın-yayın alanında, teknik gelişmelerin böylesine muazzam boyutlara vardığı ve fakat devrimci değerlerin ayaklar altına alındığı bir ortamda Serxwebûn'un gücü ve önemi nedir? Nereden kaynaklanmaktadır?

Her şeyden evvel Serxwebûn, güçlü bir ideolojiyi, yani Marksizm-Leninizmin ihtilalci özünü ve günümüzdeki en devrimci yorumunu temel alan ve kendi gerçekliğinde evrenselliği dile getiren PKK ideolojisini temsil etmektedir. Gücünü buradan alan Serxwebûn, önemini ise sözcülüğünü yaptığı Kürdistan Devrimi'nin dünya insanlığı açısından oynadığı rol ve taşıdığı önemden almaktadır. Bugün çağın yaşadığı birçok sorunu olduğu gibi yaşamaya, güncel çıkarlar adına fazla endişeli olmayan ve insanlık adına sonuna kadar özgür konuşabilecek Kürdistan gibi bir zemin üzerinde şekillenen ve yükselen PKK hareketi, evrensel boyutlarını giderek güçlendirmektedir.

Devamı 5. sayfada

CEZAEVİ MEKTUBU

Faşist-sömürgeci mahkemelerde ölüm cezası verilen bir zindan direnişçisinin tüm Partililere ve halka çağrısı:

"... PKK gelecek özgür toplumumuzun teminatı olduğu gibi bölge gericiliğine, emperyalizme ve uluslararası sapmalara vuracağı darbe, dünya komünist hareketine küçümsenmeyecek bir gelişim ve katılım katacaktır. Bu teminatın en büyük katılımı Partimizin kurucusu ve önderi Başkan APO'dur."

Yazısı 6. sayfada

III. Kongre belgelerini yayınlıyoruz

PKK III. KONGRESİ GÜNÜMÜZDE İNSANLIĞIN DURUMUNU NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

Yazısı 10. sayfada

YOĞUN KIŞ EYLEMLİLİĞİ 1987'NİN GÜÇLÜ BİR ZAFER YILI OLACAĞINI MÜJDELİYOR

Baştarafı 1. sayfada

27 Kasım 1986 tarihinde Siirt-Şırnak'a bağlı Güleçler köyünde, kurtuluş güçlerimizle sömürgeci ordu birlikleri arasında 1 saat kadar süren bir çatışma meydana gelmiştir. Çatışma sonucunda 1 sömürgeci asker öldürülürken kurtuluş kuvvetlerimize bağlı birlik hiçbir kayıp vermeden çatışma alanından ayrılmıştır.

9 Aralık 1986'da Diyarbakır-Dicle'ye bağlı Kırkpınar köyü yakınlarında, kurtuluş kuvvetlerimizle düşman güçleri arasında çıkan çatışmada köy korucusu Mustafa Akbaz ağır yaralanmıştır. Birliğimiz kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

10 Ocak 1987'de Siirt'in dağlık kesimlerinde, köy korucularının himayesinde sömürgeci operasyon birliklerine yol açmaya çalışan dozer, kar makinesi vb. birçok araç, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından tahrip edilerek işlemez kılınmıştır.

1986 Aralık ayında, Dersim ve Ovacık merkezlerine giren kurtuluş kuvvetlerimiz çeşitli noktalara operasyonlar düzenlemiş ve yaygın bildiriler dağıtmıştır. Oldukça kalabalık sayıdaki birliklerle gerçekleştirilen bu eylemlerde düşmanın Dersim alanında oynamak istediği oyunlar önemli oranda teşhir edilmiştir. Eylem sonrasında sömürgeci ordu ve polis güçleri hiçbir müdahalede bulunamamış, devrimci birliklerimiz herhangi bir güçlükle karşılaşmadan üslerine çekilmişlerdir. Bu eylemler çevrede geniş yankılar uyandırırken halk arasında da büyük bir sevinçle karşılanmıştır.

17 Ocak 1987 tarihinde Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Seki köyünde, bölgedeki köy korucularının toplantı halinde olduğu ev, kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir birlik tarafından basılmıştır. Başarıyla gerçekleştirilen silahlı-bombalı baskında aralarında Nurettin Baytar, Mehmet, Abdülgani ve Kadri Ertekin adlarındaki iflah olmaz hain milislerin de bulunduğu 10 kadar köy korucusu ölmüş veya ağır yaralanmıştır. Düşmana, hiç ummadığı bir anda ağır kayıplar verdiren birliğimiz olayda hiçbir kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

22 Ocak 1987 tarihinde, Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı Ortabağ köyünde, sömürgeci-faşist TC yetkililerinin alanda örgütlemeye çalıştıkları hain-milis çetelerle toplantı yaptıklarını haber alan devrimci kuvvetlerimiz sözkonusu köye bir baskın düzenlemiştir. Toplantının yapıldığı evin yerle bir edilmesi sonucu ihanetçilerden 8'i ölmüş, 10'u aşkın kişi de ağır yaralanmıştır. Birliğimiz kayıp vermeden üssüne çekilmiştir.

23 Ocak 1987 tarihinde Mardin-Midyat'a bağlı Başyurt köyü Gündükörte mezrasında, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından hain-milis çetelere yönelik bir baskın gerçekleştirilmiştir. Eylemde 10 kişi öldürülürken, 10 kadarı da ağır yaralanmıştır. Yıllardan beri sömürgecilerle her türlü işbirliği ve aşağılık ilişkiler içerisinde yöre halkı üzerinde bir tehdit ve baskı unsuru haline gelmiş bulunan bu ihanetçi kesime vurulan ağır darbe ile, Kürdistan halkının haklı davasına, ulusal kurtuluş mücadelemize düşmanlık etmekle hiçbir yere varılamayacağı, ihanetin er-geç ama mutlaka cezasını bulacağı bir kez daha kanıtlanmıştır. Birliğimiz eylem sonrasında hiçbir kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

Yine 1987 yılı başlarında Mardin'in İdil ilçesi yakınlarında bir faşist komando timi kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından pusuya düşürülmüştür. Devrimci avı peşindeyken, birliğimizin pusuna düşen ve neye uğradığını şaşıran düşman timi 3 ölü ve birçok yaralı vererek hezimete uğramıştır. Olayda kayıp vermeyen birliğimiz üssüne dönmüştür.

Ağır ve olumsuz kış koşullarına bel bağlayarak kendisini bir-iki ay olsun, nispeten rahat hisseden sömürgeciler üstüste yedikleri bu

darbelerle adeta şok geçirmektedirler. Eylemlerin hemen ardından Mardin valisi, 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanı, sıkıyönetim komutan yardımcısı vb. üst düzey sömürgeci yetkililer telaşla olay yerine giderken, daha sonra faşist yönetimin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut ve Emniyet Genel Müdürü S. Arıkan Bedük'ün de hemen bölgeye gitmesi de eylemlerin hangi boyutlara vardığını göstermektedir. Öte yandan sayıları onbinlere varan ordu sürüleri de operasyon adı altında bölgede beyhude çırpınmaktadırlar.

Yılın bu ilk günlerinde aldığımız her eylem haberi, 1987 yılı boyunca kazanacağımız büyük zaferlerin ve meydan savaşlarının birer müjdecisidir.

III. Kongre Gerçekliği İle Saflarını Arındıran Partimiz '87'yi Daha Güçlü Karşılıyor

Kürdistan halkı, Parti-Cephe ve Ordu silahlarını çok daha güçlü kılarak, çok daha büyük yetkinliklere ulaştırarak karşıladığı 1987 yılını mutlaka kazanacaktır. 1987'ye girerken partimiz PKK, saflarında barınmaya çalışan ve toplumumuzun hastalıklı yapısından kaynaklanan her türlü prolėter dışı tutum ve anlayışlardan, yine Marksizm-Leninizmin ihtilalci özüne ve savaş gerçekliğimize uymayan, Parti taktiğinin dışında kalan yaşam ve çalışma tarzından arınarak direniş savaşımızın büyüyüp gelişmesinde birer ayakbağı teşkil eder duruma gelen bu olguları bertaraf etmiştir. PKK III. Kongresi bunun somut ifadesi olmuştur. Kongre'de, ülke, halk ve Parti gerçekliğimiz güncel ve tarihsel konumlarıyla derinden irdelenip bilince çıkarılırken, verilecek çetin halk savaşında Partimizin genelkurmaylık rolünü en yetkin tarzda oynaması doğrultusunda çok güçlü kararlara varılmıştır. KUKM'ne şu veya bu şekilde sempati duyup destek sunan ve sayıları milyona varan Kürdistanlıyı ERNK saflarında örgütlülüğe kavuşturup gücümüzü böylelikle kat kat artırmak, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nu nitelik ve nicelik olarak çok daha büyütmek için çeşitli kararlar alan III. Kongre, devrimci direniş savaşımızın 1987'lerden başlayarak büyük atılımlar yapabilmesi doğrultusunda gerçek bir güç ve moral kaynağı olmuştur.

İşte 1987 yılına 1986'nın kazanımları temelinde, 9 yıllık Parti tarihimiz boyunca yaşadığımız yoğun pratikten önemli deneyimler edinerek ve III. Kongre'den aldığımız büyük güç ve moralle girmekteyiz. İçinde bulunduğumuz kış süreci, mücadelemiz açısından bir hazırlık süreci niteliğindedir. Kırda-kentte, yurt içinde-dışında, kısacası mücadelenin her alanında III. Kongre çizgisi ve belirlemeleri temelinde kapsamlı eğitim faaliyetlerinin sürdürüldüğü bir dönemi yaşamaktayız. Bu süreçten en iyi ve en verimli bir tarzda yararlanarak, güçlenmek ve güçlenildiği oranda da ulusal kurtuluş mücadelemize güç katmak, genç-yaşlı, kadın-erkek Kürdistanlı her devrimci, ilerici ve yurtseverin hakkı ve hakkı olduğu kadar görevidir de.

1987 yılına girdiğimiz şu günlerde Kürdistan'da gerçekleştirilen kış eylemliliği sıradan olaylar olarak görülmemeli, bunun anlam ve önemi iyi kavranmalıdır. Yaşanan eylemlilik, devrimci direniş savaşımızın gelişme süreci içerisinde birçok yönden bir dönüm noktasını teşkil etmektedir. Gelişen olaylar karşısında düşmanın takındığı tutum, içine girmiş olduğu panik ve telaşa bakılacak olursa, kış eylemliliğinin ne anlama geldiğini farkettikleri anlaşılmaktadır. Faşist rejimin İçişleri Bakanından sıkıyönetim komutanı ve valisine kadar 'inceleme' adıyla bölgede yoğunlaştırılan trafik bunu açıkça göstermektedir. Nitekim en üst düzeyde sömürgeci yetkililerin bu yoğunlukta Kürdistan'a, eylem alanlarına gitmeleri, daha önce de yine mücadelemizin birer dönüm noktasını teşkil eden tarihlerde gerçekleşebilmiştir. Anımsanacak olursa, 15 Ağustos 1984 Atılımı ile ikinci 15 Ağustos olarak nitelediğimiz '86 Uludere eyleminin ardından ancak bu yoğunlukta bir geliş-gidiş sözkonusu olmuştu. Bu da göstermektedir ki, artık önemi gün gibi açık olan 1984 ve 86 Ağustos eylemlilikleri gibi 1987 kış eylemliliği de direniş savaşımızın önemli bir atılım ve dönüm noktasıdır.

Kış eylemliliği neden düşmanı bu denli sarstı? Önemi nereden kaynaklanıyor? Gerillanın, yer yer 2 metreye kadar varan kar ortamında eylem yapması ne anlama gelmektedir? Bu sorular üzerinde biraz kafa yoracak, biraz düşünecek olursak gelişmelerin anlam ve önemini kavramak, kış eylemliliğinin neden bir dönüm noktası olarak ele alınıp değerlendirildiğini çıkarmak pek de zor olmayacaktır. İki metre karda gerillanın hareket edebilmesi, eylem gerçekleştirmesi taktik açıdan örgütün gücünün en açık kanıtıdır. Gerilla, ne motorize araçlarla ne de uçak, helikopter vb. hava ulaşım araçlarıyla hareket ediyor. Gücünü, kitlelerle bütünleşmesinden, yani örgütlülüğünden almaktadır. Düşmanın tüm çürük iddia ve propagandalarına rağmen, **"PKK Halktır"** sloganının en açık ve en somut ifadesidir yaşanan.

Diğer taraftan, kış koşullarında gerillanın hareket ve eylem gücüne ulaşması demek, artık düşmanın alay, tugay vb. düzeyde güç konumlandırabildiği noktaların dışında kalan tüm Kürdistan sathında mevsim boyunca devrimci otoritenin egemen olması demektir. Sözkonusu noktalar dışında düşman güçlerini çekmek zorunda kalacaktır; aksi durumda düşman güçlerini bekleyen tek akibet imhadır. Çünkü Kürdistan koşullarında kış mevsiminde düşmana çok daha ağır darbeler vurma olanağı vardır. Görüldüğü gibi gerillanın kış koşullarında hareket yeteneğine ulaşmasıyla birlikte, düşmanın şimdiye dek kendisini en rahat hissettiği bu mevsimi tam tersi bir konuma, düşmana en büyük darbelerin vurulacağı bir ortam konumuna dönüştürecektir. İşte bu nedenledir ki, kışın ağır ve olumsuz koşullarının devrimci güçler lehine çevrildiği anlamına gelen, bunun somut bir ifadesi olan 1987 kış eylemliliği direniş savaşımızda bir dönüm noktasıdır diyoruz.

Parti taktiği tam anlamıyla uygulanamamasına, pratik yönetimin zaman zaman taktik dışı uygulamalarına rağmen, 15 Ağustos'ta bir üst evreye ulaşarak gelişen ve özellikle 1986 yılında taktik çizgiye yaklaştığı oranda önemli gelişmeler kaydeden devrimci direniş savaşımız, gelinen aşamada düşmanın çıkmazını her alanda iyice derinleştirmiştir. Bu anlamda, 1987 halkımız ve mücadelemiz için umut dolu, aydınlık bir gelecek vaadettiği oranda faşist rejim için yıkım, karamsarlık ve karanlıktan öte bir anlam ifade etmeyecektir.

Faşist Rejimin Derinleşen Çöküşüne Çare Bulunamıyor

Çok yönlü ve hiçbir kural tanımayan düşman saldırıları altında, 1986 yılı boyunca elde ettiği kazanımlar temelinde PKK III. Kongresi'ne, oradan aldığı güçle de 1987 kış eylemliliğine ulaşan devrimci direniş mücadelemiz, kemalist-faşist rejimi ordu, parlamento, hükümet, basın vb. tüm kurum ve kuruluşlarıyla bir çekişmeler, kargaşalıklar ve çelişkiler ortamına dönüştürmüştür. Hangi yönden bakılırsa bakılsın rejimin çürümüşlüğünü rahatlıkla görebilmek olanaklıdır.

Günümüzde rejimin çıkmazı ve çöküntüsünün en açık bir göstergesi de "parlamento" denilen çatının altında olup bitenlerdir. Gerçekten bu çatı altında yaşanan, en gerici ve faşist diktatörlükler de dahil dünyanın hiçbir ülkesinde benzerine rastlanılmayan ve tam bir kepazelik durumuna gelmiş bulunan istifalar, transferler, küfür-kavga vb. olaylar rejimin alternatif yaratmak için nasıl zorlandığının açık bir kanıtıdır. Fakat tüm zorlamalara rağmen bir çözüm yolu, bir alternatif de yaratılamamaktadır. Anımsanacak olursa, benzeri bir durum 12 Eylül öncesinde, 1978-79 ve 80'lerde de yaşanmıştı Türkiye'de. Sosyal ve ekonomik sorunların ağırlaşması ve PKK düşüncesiyle birlikte şekillenip gelişmeye başlayan KUKM'nin kısa sürede devleti tehdit eder boyutlara varması üzerine sık sık hükümetlerin kurulup yıkıldığına tanık olundu. Lüks otellerde, sayfiye yerlerinde "mebus pazarları" kuruldu. Yaygın pazarlıklarla milyonlar karşılığında veya bakanlık koltukları sunularak milletvekilleri satın alındı, hükümetler kuruldu. Ve kurulan bu hükümetlere, Türk burjuvazisinin ve onun aracı durumundaki TC devletinin bunalımlarına çözüm bulabileceği doğrultusunda büyük umutlar bağlandı. Fakat ne Ecevitlere, Demirellere kurdurulan bu hükümetler, ne de ardından getirilen sıkıyönetim uygulamaları çözüm olamadılar. Sorunlar ve bunalımlar giderek ağırlaştı. Ve sonuçta da bilindiği gibi emperyalizmin onay ve desteğiyle 12 Eylül rejimi, tüm dünyaya da örnek gösterilerek büyük umutlarla gündeme getirildi.

Cuntanın başı faşist Evren'in 12 Eylül'ün hemen ardından Türkiye ve Kürdistan'ı il il, ilçe ilçe dolaşarak, kuru ve şakşakçı kalabalıklar önünde şatafatlı kürsülere çıktığında en çok konuştuğu neydi? En çok suçladığı nokta parlamentonun yukarıda kısaca değinilen konumu değil miydi?

Evet, faşist Evren en çok bundan yakınmaktaydı ve bir daha böylesi durumlara asla meydan vermeyeceklerine ilişkin atıp-tutmaktaydı. Nitekim hazırlanan 1982 Anayasasında da bu yönlü engelleyici hükümler getirilmişti. Siyasi yasaklar, geçici 4. madde, 84. madde vb.'leri sözü edilen engelleyici hükümlerden bazılarıdır.

Fakat tüm bu suçlamalara, yerden yere çalmalara ve engelleyici hükümlere rağmen yaşanan gerçeklik açık ortadadır. Siyasi parti adıyla anılan, ne zaman kurulup ne zaman dağıldığı bile çoğu zaman anlaşılamayan ucubeler, milletvekili diye ortalıkta boy gösteren ve neredeyse artık haftada bir parti değiştiren, onurdan yoksun kuklaların, bir benzerini dünyanın başka bir ülkesinde görebilmek, gösterebilmek olanaklı mı? 1983 göstermelik seçimlerinin üzerinden daha ne kadar zaman geçti ki? "Majestelerinin iktidar" ve "Majestelerinin muhalefeti" olarak öngörülen MDP ve HP neredeler şimdi? Sunalpler, Calpler ne oldu? Neredeyse sihirli değ-

nekle dokunur gibi ekonomiyi "düze çıkaracağına" inanılan Özal bugün hangi noktaya varmıştır? Alternatif diye ortaya çıkartılan SHP'ye neler oluyor? Haklarında on yıl siyaset yasağı getirilen Ecevitler, Demireller, Erbakanların meydanlarda görülmeleri ne anlama gelmektedir? Hiç seçime girmeden, ya da seçimde bir tek milletvekili bile çıkaramadan meclisle grup kuran partiler dünyanın neresinde görülmüştür? Burjuva partilerin ortaya çıktığı çağdan bu yana, "Hülle Partisi" olarak tabir edilen cinsten bir partiye dünyanın başka bir yerinde hiç rastlanmış mıdır? Parlamenterlerinin neredeyse yarısı en az bir defa parti değiştirdiği bir tane daha parlamento var mıdır şu yeryüzünde?

Yukarıdaki soruların yanıtlanması bu yazının sınırlarını aşmaktadır elbette. –Birçoklarına değişik yazılarımızda açıklık getirilmiş olmasına rağmen, Türk parlamentosunun ucube yapısı başlı başına ele alınıp işlenebilecek bir konumdadır.– Ancak bu ve benzeri soruların kendisi bile nasıl bir durum yaşandığını, yani var olan "manzarayı" görebilmek için yeterli olmaktadır.

Evet, bütün bunlar Türkiye'de olup bitenlerdir. Üstelik sözde böylesi durumları ortadan kaldırmak için kolları sıvamış bulunan 12 Eylül rejimi işbaşındayken ve bu konuda anayasa, siyasi partiler vb. birçok yasa hükmü yürürlükteyken olmaktadır.

Kuşkusuz bu tür gelişmeler önemli bir zorlamanın, bir anlayışın sonunda ortaya çıkmaktadır. Yoksa faşist rejimin dahi istemediği, benimsemediği ve engellemek için yasalarla önlem almaya çalıştığı bu gelişmeler durup dururken meydana gelmiyor. Tüm bu zorlamaların nedeni KUKM'nin gelişmesi olduğu gerçekliği bir yana, Türk burjuvazisinin bugün 12 Eylül öncesinden çok daha zor bir durumda olduğu da bir gerçektir. Zira 1980 öncesinde buna benzer gelişmeler yaşanırken son çare olarak bir askeri-faşist cuntanın işbaşına getirilmesi akla geliyordu, nitekim uygulama da böyle oldu. Oysa bugün, Türk burjuvazisinin böyle bir seçeneği de yok, hikayesinin sonuna gelip dayanmış bulunmakta ve durumunun zorluğu da buradan kaynaklanmaktadır.

Kürdistan'da 15 Ağustos'tan bu yana kıran kırana süren savaşımın, faşist rejimin tüm vahşi imha yöntemlerine rağmen geliştirilip boyutlandırılan devrimci direnişin Türkiye proletaryasını ve emekçi halkını etkileyemeyeceğini düşünmek, varsaymak olanaksızdır. Açık ki, 12 Eylül rejimini çıkmazdan çıkmaza sürükleyen, rejime yoğun çabalar sonucunda yaratılan alternatifleri daha uygulamaya bile başlanmadan geçersiz kılan olgu, PKK önderliğinde verilen Kürdistan ulusal kurtuluş savaşıdır.

Faşist rejimin, emperyalist destekçileri ve kanatları altında yaşam olanağı arayan tasfiyeci sol hempalarının tüm inkarcı çabalarına rağmen devrimci direniş savaşımızın elde ettiği mevziler apaçık ortadadır. Özellikle 1986 yılı kazanımları temelinde elde edilen ve III. Kongre gerçekliğiyle perçinlenen maddi-manevi güç, ulusal kurtuluş savaşımıza önemli sıçramalar yaptırabilecek boyutlardadır. Kürdistan üzerindeki otoritesini ilk defa paylaşmak zorunda kalan kemalist-faşist rejim, kayıplarının ve geriye doğru gidişinin burada da durmayacağını, bu anlamda 1987 yılında PKK'den çok daha ağır ve ölümcül darbeler yiyeceğini iyice anlamış bulunmaktadır. Nitekim faşist kalemşör Coşkun Kırca bu gerçekliği şöyle itiraf etmektedir: *"Güneydoğu illerimizin bazılarında sıkıyönetim, bazılarında da olağanüstü hal yürürlüktedir. Sebep, bölücü Marksist-Leninist gerillaların... bu illerimizde faaliyette bulunmaları. Başta Türk silahlı kuvvetleri olmak üzere, güvenlik ve kolluk kuvvetlerimiz, bu bölücülerle mücadele halindedir. Bölücü tedhişçilerin taktiği bellidir; bugüne kadar başka memleketlerde de uygulanmıştır. Gayeleri, Güneydoğu illerimizde, genel bir rahatsızlık yaratmanın ötesinde, meşru olmayan bir siyasi nüfuz kurabilmektir. Halk yeterince korkutulabilirse, kırsal bölgelerde, köyde devlet gücü varken devlete; tedhişçi varken bölücüye itaat edecektir.*

İtaat edeceği gücü ikiye çıkarmak ülkeyi ve milleti bölmenin ilk aşamasıdır. Çünkü, bu ilk aşamada, devleti oluşturan üç unsurdan ülke ve millet değil; fakat siyasi kudret bölünmüş olacaktır. Bugün Türk Silahlı Kuvvetleri ve diğer güvenlik kuvvetlerimiz, bu gâyenin gerçekleşmesini önleme mücadelesindedir. Bu da, hayati bir mücadeledir.

Eğer devlet kudreti bölünürse; milletin, sonra da ülkenin bölünmesi, bu ilk aşamayı takip eder. Bu illerde sıkıyönetim ve olağanüstü hal sorumlularının aldıkları tedbirler, mücadelenin milli Cumhuriyet tarafından kazanılmasını sağlamak içindir." (4 Ocak 1987, Hürriyet)

Biraz uzun da olsa alıntı, tabloyu epeyce açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Gerçekten de çöküş sürecinde, hızla düşmekte olan TC'nin artık herhangi bir noktada tutunabilmesi, hele hele bu süreci durdurabilmesi olanaksızdır. İşte faşist Kırca'nın itiraf etmek zorunda kaldığı, 'eğer devlet kudreti bölünürse, milletin, sonra da ülkenin bölünmesi bu ilk aşamayı takip eder' biçimindeki ifade bu gerçekliğin ifadesidir. Gelinen aşamada tehlikede olan, sadece faşist otorite değildir; milli Cumhuriyet diye tabir edilen ve her yönüyle temellerinden sarsılmakta olan faşist TC'dir. Bunun için 'hayati bir mücadele'den söz edilmekte ve muhalefete, ne tür vahşi uygulamalara başvurulursa vurulsun hiç itiraz etmeden destekleyin yolunda çağrı yapılmaktadır. Zaten muhalefetin de yaptığı bundan farklı bir şey değildir. faşist yöneticilere daha etkin ve akıllı yöntemlerle mücadele edilmesi önerilmektedir.

Düşmanın parlamentosu, hükümeti, basını, ordusu, polisi vb. tüm kurumlarıyla arayış içerisinde olması ve çırpınmasının altında yatan bu gerçekliktir. 1987 yılına girerken, faşist rejimin temsilcilerini kara kara düşündüren ve ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü partimiz PKK'ye bayatlamış yöntemlerle saldırmasına neden olan olgu budur.

Karakışın tüm şiddetiyle devam ettiği Kürdistan'dan, 1987'nin daha bu ilk günlerinde eylem haberleri yayılmaya başlarken, faşist rejimin boyalı basınında da, yüreklerine sinen PKK korkusunun izleri boy vermeye başladı. Geçmişte yayınladıkları "PKK'nin eylem takvimi" ve listelerde de görüldüğü gibi düşman neredeyse yılın 365 gününü 'PKK'nin eylem yapacağı, saldırıya geçeceği günler' olarak belirlemekte ve PKK fobisi altında her gün daha çok ezilmektedir. Öte yandan PKK III. Kongresi'nde alınan güçlü kararlara birazcık da olsa gölge düşürebilmek, ulusal kurtuluş mücadelemizin 1987 yılında yapacağı önemli hamlelerin etkisini şimdiden zayıflatabilmek umuduyla yalan-karalama kampanyası başlatılmış bulunmaktadır. İşte son günlerde bazı gazetelerde yer alan şu birkaç örnek bile düşmanın bu korku ve telaşını ele vermeye yetmektedir.

"PKK'den irtica eylemi. Bölücü Marksist PKK örgütünün yılbaşında 'irtica' eylemi düzenlediğini polis tespit etti" (1 Ocak 1987, Tercüman)

"PKK baltayı taşa vurdu. PKK'nin aralarında üst düzey yöneticilerinin de bulunduğu bazı elemanlarının, yurt dışında bölcülük propagandalarını sürdürmek için Hıristiyanlıklarını ilan etmesi, örgüt içinde din kavgasına sebep oldu... Karara karşı çıkan örgüt elemanları PKK'dan ayrılarak Barzani saflarına... Liderliğini TKP'nin (Türkiye Komünist Partisi) yaptığı 'Sol Birlik'e katılmaya başladılar." (11 Ocak 1987, Tercüman)

Bir yandan 'PKK'nın yılbaşında eylem yapacağı' korkusuyla polis teşkilatını alarma geçiren sömürgeciler, öte yandan da PKK'nin 'Hıristiyanlaştığından' dem vurmaktadır. Yine çokça arzulayıp hayal ettiği, fakat belli ki kimseyi inandıramadığı 'PKK'den ayrılıp Barzani'ye, Sol Birlik'e katılanlar olduğu' vb. gülünç iddialar ileri sürmekten de geri durmamaktadır. Düşmanın karalama çabalarını, korku ve telaşlarını dile getiren bazı başlıklar da şöyle:

"PKK'nın kış hedefleri yol makineleri. Doğuda kış dolayısıyla ulaşıma kapanan bölgelerde meydana gelebilecek eylemlere karşı geçici karakollar kuruldu. Helikopterle asker sevkediliyor." (12 Ocak 1987, Tercüman)

"Bölücü örgüt PKK'dan itiraf 'Bozguna uğradık.' Türkiye'de yenilince Almanya'da toparlanma gayreti içine girdiler." (14 Ocak 1987, Tercüman)

"Eylemci gençleri Akıncılar, Hümeyniciler, Fetullahçılar ve PKK'cılar yönlendiriyor. 'Türban'ın altından 4 örgüt çıktı." (16 Ocak 1987, Hürriyet)

"PKK'ya büyük gözaltı." (15 Ocak 1987, Tercüman)

"PKK yeraltına iniyor. Yasadışı bölücü PKK'nın devlete karşı gerçekleştirdiği bölücü faaliyetler ve eylemlerinde beklediği başarıyı elde edememesi yüzünden, örgütün yeraltı faaliyetlerine geçeceği bildirildi." (18 Ocak 1987, Tercüman)

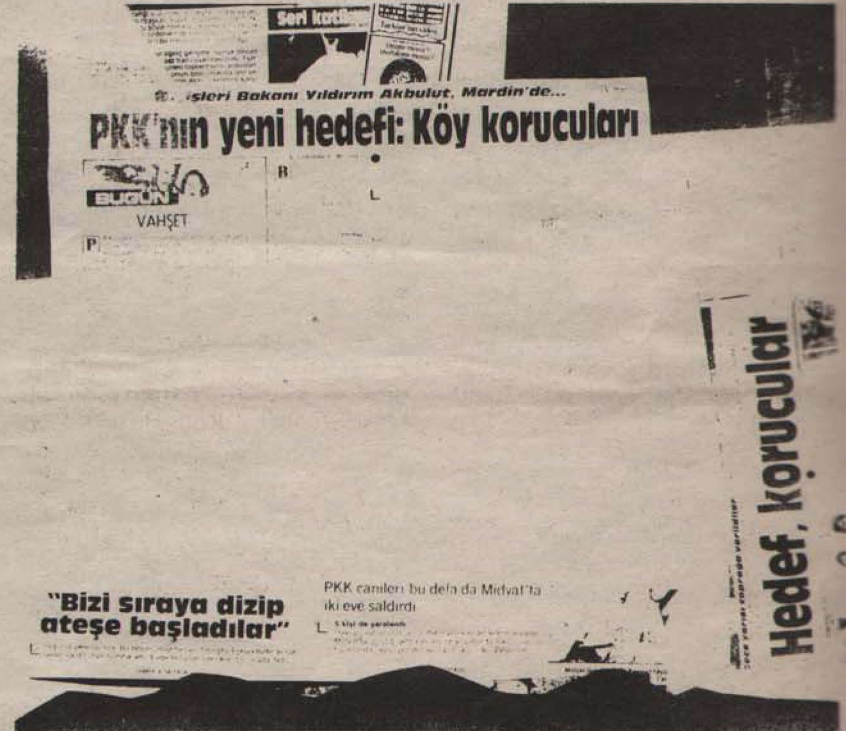
Bu ve benzeri örnekleri arttırmak olanaklı. Fakat bu kadarı bile sömürgeci-faşist Türk devletinin nasıl bir çaresizlik içerisinde kıvranmakta olduğunu göstermeye yetmektedir. Yukarıdaki birkaç başlık bile düşmanın çelişki ve çıkmazını açıkça ortaya koyabilmektedir. PKK hem 'bozguna uğradığını itiraf etmiş', hem 'eylemlerinde beklediği başarıyı elde edemediği için yeraltına iniyor'muş, hem de PKK'nin "kış eylemlerine karşı geçici karakollar kuruluyor', 'helikopterle asker sevkediliyor', 'eylemci gençleri PKK yönlendiriyor' vb. vb. Fakat düşmanın bu yalan-karalama faaliyetlerine en çarpıcı yanıt yine pratikte verilmiş, verilmeye devam etmektedir. 1986 yılı boyunca kesintisiz olarak süren devrimci intikam eylemlerimiz '86 sonu ile '87 başlarında da düşmana ve işbirlikçilerine kan kusturmaya devam etmiştir.

İşte, sömürgeci-faşist rejimin üzerine çığ gibi düşen ve rejimin yetkililerini büyük bir şaşkınlık ve hayal kırıklığına uğratan kış eylemliliği, aynı zamanda düşmanın tüm hesaplarını da altüst etmiştir. Türk burjuva basınından yukarıya aktardığımız birkaç örnekte de görüldüğü gibi faşist rejim tüm hesaplarını 1987 bahar eylemliliği üzerine kurmaktaydı. Evet, rejim her ne kadar kamuoyuna yönelik yalan-yanlış açıklamalar yapıyorduysa da, PKK'den her geçen gün daha büyük darbeler alacağının bilincindeydi. Fakat atılımın '86 yılında olduğu gibi, yine baharda patlayabileceğini tahmin ediyor, kış koşullarında böylesi bir eylemliliğin yaşanabileceğini pek düşünemiyordu. O nedenle hesaplarını da buna yönelik yapmaktaydı.

PKK operasyonu." (26 Ocak 1987, Hürriyet)

"Bunlar insan olamaz! Hainler 7'si çocuk 10 kişi daha öldürdü. Yine kudurdular. PKK canileri bu defa da Midyat'ta iki eve saldırdı. 5 kişi de yaralandı. Hakkari katliamının acısı daha yüreklerde iken eşkiyanın Midyat'ta giriştiği yeni katliam infial doğurdu. Gece yarısı baskınında ikisi çocuk ayrıca 5 kişi de yaralandı." (26 ocak 1987, Tercüman)

Sadece manşetlerden aktardığımız bu birkaç başlıktan bile düşmanın ruh hali rahatlıkla görülebilmektedir. Kendileri, "Güçleri çocuklara yetiyor" diyerek hareketimizi güçsüz göstermeye çalışıyorlarsa da kullandıkları şu küfürlü, bedduali "Yine kudurdular", "Elleri kırılasıcalar" vb. yakarışların kendi güçsüzlük ve zavallılıklarından başka bir anlamı var mıdır? Devrimci direnişin ulaştığı boyutlar ve yaşanan gelişmeler faşist rejimi o kadar zorlamaktadır ki, burjuva basınının sayfaları rejimin önde gelen sözcüleri ve en üst düzey yetkililerinin itiraflarından geçilmiyor. Bu konuda, Evren-Özal diktatörlüğünün baş savunucusu Milliyet, 27 Ocak 1987

Dikkat edilirse, gelinen aşamada artık bırakalım politika ile uğraşanları, sıradan insanlar bile kemalist-rejimin gündeminin en baş konusunun KUKM olduğunu bilmektedir. Rejim, bu nedenle bir yandan suni 'İrtica Sorunu' yaratıp komuoyunun dikkatlerini başka yönlere çekmeye çalışırken, öte yandan da "PKK'nin Hıristiyanlığından", "Bozguna uğradığından", "Yeraltına indiğinden", "Beklediği başarıyı elde edemediğinden" vs. vs. dem vurarak beklediği bahar atılımına hazırlık yapmaktaydı. Ne var ki, Gercüş, Uludere, Midyat vb. alanlarda gürleyen namlular tüm bu zavallıca hesapları yerle bir ederek düşmanı askeri cephede olduğu gibi, siyasal cephede de bozguna uğrattı. Bunun en açık kanıtlarını yine kendi yetkililerinin ağzından ve boyalı basınlarının sayfalarında görmek olanaklı. İşte bazı örnekleri:

"Elleri kırılasıcalar. PKK ev bastı: 8 ölü. Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı Ortabağ köyüne baskın yapan eşkiya 6 kişiyi de ağır yaraladı." (25 Ocak 1987, Tercüman)

"Eşkiya mezra bastı: 10 ölü." (25 Ocak 1987, Hürriyet)

"18 kişi öldürdüler. PKK bombaları ölüm kustu." (25 Ocak 1987, Milliyet)

"Kana doymuyorlar. Doğu'da tarihli başyazısında "Vahşet" başlığı altında özetle şunları yazıyor:

"PKK çeteleri, Güneydoğu bölgemizde, yeniden 18 yurttaşımızı öldürdüler... İki olayda da eşkiyanın hedefi köyün koruculuğu görevini üstlenenlerdi... Köy koruculuğu, ... her köyde kendi bünyesinden çıkan bir küçük karakol kurulması demekti... Çare terörün silahlarını önce onlara çevirmekti. Onları yıldıracaklardı ki, köy koruculuğu, kolay kolay kabul edilir bir görev olmaktan çıksın. Ya da o görevi üstlenenler, el altından kendi emellerine hizmet eder hale gelsin... Ortabağ ve Başyurt köylerinde işlenen vahşi cinayetler, işte bu hain amacın eseridir...

"Son olaylar da gösteriyor ki zaman zaman öteki konular arasında dikkatlerden uzaklaşan bu sorun, ülkemizin en önemli sorunlarından biridir. Güneydoğu bölgemiz bu cinayet şebekelerinden tamamen temizlenmedikçe, devletimizin de, toplumumuzun da gündeminde kalacak gibi görünmektedir.."

Ne yandan bakılırsa bakılsın bu açık-seçik bir 'itirafname' niteliğindeki yazıda PKK'nin kimleri neden hedeflediği rejimin en önemli sorununun –zaman zaman yapay sorunlar yaratılıp gözardı edilse de– hangi sorun olduğu açıkça itiraf edilmektedir. Ayrıca devrim-

cilerin, köy korucuları 'el altından kendi emellerine hizmet eder hale' getirmeye çalıştıklarını söylemekle, sözkonusu güçler bugün halkı ve ülkesi karşısında birer hain konumuna getirilmiş de olsa bunlara fazla da güvenemediklerini göstermesi bakımından ilginçtir.

Öte yandan faşist rejimin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Mardin'de yaptığı açıklamalarla, TC'nin çöküşünü ve çaresizliğini açıkça itiraf etmek zorunda kaldı. Akbulut'un açıklamalarından bazı örneklere bakılacak olursa, durum daha iyi anlaşılacaktır.

"*İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde cereyan eden olayları.. önlenmesi için gerekli ekonomik ve polisiye tedbirler alınmakta olduğunu belirterek... şöyle konuştu: '...Emniyet güçleri, bölgedeki olaylara hakimdir. Bundan hiç kimsenin kuşkusunun olmaması gerekir...' Öte yandan yetkililer... teröristlerin yakalanmasının an meselesi olduğunu söylediler.*" (28 Ocak 1987, Tercüman)

"*Bölücü örgüt yeni strateji arıyor. PKK'nın amacı kentte terör. Bölücü örgütün TKP ile işbirliği olanağı aradığı öne sürülüyor. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut 'Durum kontrolümüzde' dedi*". (28 Ocak 1987, Milliyet)

"*Akbulut, bölücü terörü için konuştu: 'Başka tedbiri bilen söylesin' Bölücü eşkiyanın saldırılarına karşı alınacak önlem kalmadığını söyleyen İçişleri Bakanı, 'Ekonomik tedbirler de alınmıştır. Eşkiya vur-kaç politikası izliyor...* **Başka bir tedbir varsa, bilen çıksın söylesin. Biz de yapalım'** *dedi.*

"*Yıldırım Akbulut, Apocuların vur-kaça dayalı saldırı politikası izlediklerini ifade ederek, şöyle dedi: 'Kılık kıyafeti halkın örf ve adetlerine, bölge halkına tıpatıp uyan anarşistlerle mücadele ediyoruz. Bölgenin coğrafi yapısı da onlardan yana...* **Emin olun ki, bölge hakimiyeti güvenlik güçlerinin elindedir.'** *Akbulut hava koşullarının çok kötü olması nedeniyle, programı içinde yer alan Uludere'deki incelemelerinden vazgeçti.*" (28 Ocak 1987, Hürriyet)

Faşist rejim yetkililerinin bu yönlü itirafları yeni değildir elbet. Ancak, kış koşullarında sömürgeci-faşist rejime vurulan ağır darbelerle adeta kolu kanadı kırılmıştır. Bu gelişmeler Kürdistan'da olduğu gibi, Türkiyeli emekçi kitleler arasında da sevinçle karşılanmıştır. Yine yaşanan bu somut olaylarla Türkiye ve Kürdistanlı ilerici kamuoyu kimin güçlü, kimin güçsüz olduğunu çok daha net bir biçimde anlamış ve faşist rejimin Kürdistan üzerindeki otoritesinin geçersiz kılınarak ulusal kurtuluşçu otoritenin egemen kılındığını görmüştür. İçişleri Bakanı'nın ısrarla, yeminler ederek 'bölge hakimiyeti güvenlik güçlerinin elindedir' diye beyanatlarda bulunmasının altında yatan gerçeklik budur.

Ayrıca faşist rejimin İçişleri Bakanı bu kez itiraflarını eskisinden çok daha öteye götürmek zorunda kalarak, açıkça, 'hiçbir çaremiz kalmadı' diyebilecek kadar rejim açısından acı tabloyu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır Akbulut'un sözleri ve çaresiz yakarışları yorum gerektirmeyecek kadar açık-seçik ve nettir. Bu konuda, durumu daha iyi görebilmek için yine faşist düzenin has savunucularından Oktay Ekşi'nin yazdıklarına bakmak yeterli olacaktır: "*Başka önlem mi dediniz*" başlıklı yazıda şunlar söyleniyor.

"*... Bu tür demeçleri eleştirdiğimizi-örneğin doyurucu bir gerekçe göstermeden veya uygulama ortaya koymadan tutup 'eşkiyayı ezeceğiz demenin, veya 'bölücülerin son çırpınışları'ndan sözetmenin devlete olan güveni sarsacağından endişe ettiğimizi dile getiren yazılarımızı- bu sütunu izleyen okuyucuların unutmadıklarını sanıyoruz.. Ama... İçişleri Bakanı Akbulut'un, 'Bölücü eşkiyanın saldırılarına karşı alınacak başka önlem kalmadı' dediğini okuyunca, birkaç kere 'fesuphanallah' çektik. Meğer sayın Bakan, çaresizliğini veya tükenmişliğini anlatabilmek için başka şeyler de söylemiş. Örneğin, 'Başka tedbir bilen varsa çıksın söylesin. Biz de yapalım' demiş Allah rızası için lütfen söyleyin: Bir bakan, ne için vardır? Oturup ağlamak, 'Benim elimde bu kadarı geliyor' demek için mi, gerektiğinde imkansızı imkan dahiline sokup çözüm bulmak için mi?*" (29 Ocak 1987, Hürriyet)

Tercüman
Bunlar insan...
Hainler ... Elbistan Santralına sabotaj
... kudurdul...
"Başka tedbiri bilen söylesin"
Bölücü örgüt yeni strat...
PKK'nın amacı kentte terör
Elleri kırılasıcalar
Doğu'da PKK operasyonu
PKK bombaları ölüm kustu
Başka önlem mi dediniz?

Rejimin, -Bakan düzeyindeki bir yetkilisi şahsında- bu 'ağlamaklı hali'nin bu kadar açıktan eleştirilmesi, Bakan Akbulut'u yine birtakım yalan açıklamalara zorlamaktan başka bir sonuç vermeyeceği açıktı. İşte örneği:

"*Akbulut, Efeler mezrası katliamını yapan bölücü eşkiyadan üçünün, jandarma ve diğer devlet güçlerinin etkili çalışmaları sonucu teslim olduklarını belirterek 'Devletin güçlü olduğunu ispatladık' dedi.*" (29 Ocak 1987, Hürriyet)

Hava koşullarının kötü olduğunu öne sürerek Uludere'ye gitmekten korkan faşist bakan, devletin güçlü olduğunu, böylece ispatladıktan sonra(!), bütün maharetini kullanarak hemen TC'nin zavallılığına ve çaresizliğine çare de buldu: "*Bakan Akbulut, köyden ayrılmadan önce köylülere köpek beslemeleri tavsiyesinde bulunarak şöyle dedi: 'Bu köyde niye köpek beslemiyorsunuz. Köpekler, yabancı bir kişi yaklaştığında karşı koyarlar. Sahiplerini uyarırlar. Kangal cinsi köpekleri, bu konuda yamandır.*" (29 Ocak 1987, Milliyet)

Aktarılanlar okuyucuya gülünç gelebilir, fakat işte, yaşanan gelişmeler karşısında düşmanın içerisine düştüğü durumun açık ve kendi dillerinden yansımasıdır.

Faşist rejimi yıkımın eşiğine getiren, düşmanın her yöntemini boşa çıkarıp olumsuz doğa koşullarının da üstesinden gelinerek yaratılan 1987 kış eylemliliğine, bu güçlü ve anlamlı atılıma gölge düşürmek için çaba harcanacağı belliydi. Varını-yoğunu ortaya koyarak bu adımı engellemeye çalışan fakat başarısız kalan düşman başka ne yapabilirdi ki?

Sık sık duyulan 'caniler', 'sivillere saldırıyorlar', 'çocukları öldürüyorlar', 'bunlar insan olamaz' vb. bir sürü çatlak sesle bu sinsi amaçlarına ulaşmayı hayal ediyorlarsa, hemen belirtelim ki, feci

şekilde yanılıyorlar. Dünya-alem biliyor ki, –ve kendi en yetkili ağızları ile faşizmin birer borazanı durumundaki gazeteleri de açıkça itiraf etmek zorunda kalmıştır ki– hedefler rastgele seçilmiş değil; bizzat kendileri tarafından en modern silahlarla donatılıp adına "köy korucuları" denilen; özel kanun, tüzük, yönetmelik ve talimatlarla yönetilen milis-çeteler hedeflenmiştir. Çocukları öldürüyorlar diye 'timsah gözyaşları' döker görünmeleri o kadar rezilce oluyor ki; faşist Evren'in de çokça yaptığı gibi, milyonlarca devrimcinin ve masum insanın kanına buladıkları kirli ve işkenceci elleriyle çocukların başını okşayarak seven görünen diktatörlerin tablolarını anımsatıyor.

Faşist rejimin, 'köy korucuları' adıyla milis-çeteciliği daha örgütlemeye başladığı ilk dönemde, bunların asıl amacının çetelerden düzenli birlikler oluşturmak olduğu belirtildi. Nitekim önceleri, "evinde otur, sadece kendini, köyünü koru" biçiminde 'masum istekler' biçiminde göstermeye çalışarak, 40-50 bin gibi Türkiye'de ortalama memur ve işçi ücretinin üzerinde bir parasal rakamla da cazip hale getirip ellerine işbirlikçi feodallerin de aracılığıyla silah tutuşturuldu. Daha sonra zaman zaman bir araya toplanıldılar, operasyon timlerinin önüne düşürülerek operasyonlara çıkarıldılar. Şimdi ise, düzenli birlikler haline getirilerek son adım da atılmaya hazırlanılıyor. Bu konuda 28 Ocak 1987 tarihli Tercüman'da şu açıklamalar var:

"*İçişleri Bakanlığı tarafından uygulamaya konulan 'Geçici Köy Korucuları Yönetmeliği' gereği... korucular 3 bölgede toplanacak. Şimdiye kadar kendi ilçe ve köylerinde görev yapan köy korucularının, yeni uygulamaya göre... terör bölgelerine kaydırılacağı bildirildi. Devletten silah alıp görevini tam anlamıyla yapmayan ve yan gelip yatarak maaş alan korucuların yerine; çalışan, terörist kovalayan korucular tercih edilecek.*"

İşte faşist rejimin yetkilileri ve hempaları, bu güçleri "masum siviller" olarak lanse etmeye çalışarak "PKK'nin çocukları öldürdüğü" iddialarıyla kafa bulandırmaya çalışıyorlar. Evet, PKK, her türlü işbirlikçilerinizle birlikte dünyanızı başınıza yıkacaktır. Fakat her aklı başında insan çok iyi bilmektedir ki, bu savaşta eğer çocuklar da yaşamlarını yitiriyorlarsa, bunun sorumlusu PKK değil, o çocukların yaşadıkları evlere silah sokarak kışla haline getiren sizlersiniz.

Geçerken, bir cümleyle de olsa, geçmişte de yaptıkları gibi 'sol' adına faşizmin ağzı ve mantığıyla PKK'ye saldıran güçlere bir hatırlatmada bulunmakta yarar var: Aynı mantıkla 15 Ağustos sonrasında da "PKK masum Türk askerlerini vuruyor, ilerici-demokrat Türk subaylarını vuruyor" diyerek nerelere vardığınızı Kürdistan ve Türkiye halkları çok iyi biliyor. Şunu da belirtelim ki; ne adına olursa olsun çürüyen bir gücün, faşizmin yanında yer almak hiç de akıllı bir seçim değil.

İç ve Dış Gelişmeleriyle 1987, Faşist Sömürgecilik İçin Bir Yıkım Yılı Olacaktır

İçte gelişen devrimci direniş savaşımımız karşısında alabildiğine zor günlerini yaşamakta olan sömürgeci-faşist rejim, dışta da çok yönlü olumsuzluklarla karşı karşıya bulunmaktadır. Dünyada, bölgede, Kürdistan ve Türkiye'de yaşanan olaylar ve gelişmeler ağırlıklı olarak rejimin aleyhine işlemektedir.

Emperyalizmin baş sözcüsü durumundaki Reagan yönetimi, '86 sonları ile '87 başlarında sürekli olarak prestij yitirmeye devam etmekte, sosyalist sistemin zaaflarından yararlanarak bazı sonuçlara ulaşma çabalarına karşılık somut bir şey elde edememektedir. Ortadoğu alanında ise; gelişmeler yavaş da olsa, istenilen düzeyde olmazsa da sürekli olarak ileri güçlerin lehine seyretmektedir. Emperyalizmin Suriye'ye yönelik tehditleri şimdilik fiyaskoyla sonuçlanırken, özellikle İran-Irak savaşında gelinen noktada Saddam rejimi iyice köşeye sıkıştırılmış, Saddam'ın ateşkes çağrısını ise, İran yönetimi "güç durumda kalındığı için yapılan onursuzca bir çağrı" olarak nitelemiş ve yanıtsız bırakmıştır. İran ordusunun Basra'ya çok yaklaşması üzerine birçokları gibi faşist TC'de de telaşı artırmış ve savaşın artık Saddam'ın kesin yenilgisiyle sonuçlanmak üzere olduğu kanısını güçlendirmiştir. Nitekim son günlerde Türk burjuvazisinin resmi ve sivil temsilcileri bu yönlü kaygılarını çokça dile getirir olmuşlardır. Bir yandan ABD emperyalizminin savaşa direkt müdahale edeceği söylentileri yaygınlaşırken, bir yandan da sömürgeci-faşist TC, Irak'ın yenilgisi halinde kendisini bekleyen kötü sonun daha da yaklaşacağı düşüncesinden hareketle emperyalizme nasıl daha iyi uşaklık yapabileceğinin hesaplarını yapmaktadır. Fakat en iyimser hesaplar bile, içte olduğu kadar dışta da faşist rejimi bekleyen sonun tam bir çıkmaz olduğundan öteye bir şey gösterememektedir. Faşist rejim başta Yunanistan, Suriye, İran, Bulgaristan vb. komşu ülkeleri olmak üzere NATO, AET gibi kuruluşlarla da giderek büyüyen, derinleşen sorun ve çelişkilerle içiçe 1987'ye girmektedir.

Kimi zaman bölgede söz sahibi bir güç olarak boy gösterme heveslerine kapılan düşman, kimi zaman da kapkaranlık ve belirsiz yarınına bakmaktan bile ürker bir hale gelerek, birçok sorun karşısında kafasını kuma gömebilmektedir. Ekonomik, siyasal, sosyal vb. hangi yönden bakılırsa bakılsın, sorunları adeta kangrenleşen, içinden çıkılamaz, onarılamaz hale gelmiş bulunan mevcut rejimin daha ne kadar ayakta durabilme şansı var? Özellikle KUKM karşısında, daha şimdiden enkaza dönmüş olan 12 Eylül rejimi birtakım ayak oyunları ve kısa vadeli hesaplarla bir yere varabilecek midir?

Açık ki bu sorulara faşist rejim hesabına olumlu yanıt verebilme olanağı görünmemektedir. Bunun en açık kanıtı da sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin mezar kazıcısı durumunda olan Kürdistan proletaryası ve halkının öncüsü PKK'nin örgütsel-eylemsel gücünün nümüzde varmış olduğu ileri boyutlardır. Bu gücün somut bir ifadesi olan 1987 kış eylemliliği, ideolojik–politik egemenliğini zaten yitirmiş bulunan düşmandan 1987 yılında pratik egemenlik de koparabileceğimiz anlamına gelmektedir. Güçlü enternasyonalist yönü gözönüne getirilecek olursa, pratik egemenliğe ulaşan Ulusal Direniş Hareketimiz, Ortadoğu'nun hassas statükosunu bölge ve dünya devrim güçleri lehine zorlayarak bölgesel gelişmelere yeni bir yön verecektir.

6. YILINDA SERXWEBÛN, PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ, KUTSAL ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİ VE İNSANLIĞIN DURUMUNU DAHA GÜÇLÜ YANSITACAKTIR

Baştarafı 1. sayfada

"PKK olayı, her büyük harekete özgü olan, onların doğuşuna damgasını vuran ve toprağını oluşturan bazı özelliklere de sahiptir. PKK'nin doğuşunda insan eyleminin ve öğretinin en yalın ve gelişebilecek özünü görmemek mümkün değildir. Bir ulusal kurtuluş hareketi olması bir yana, O, sosyalizm platformunda yer almasına rağmen, gerçekleşen sosyalizmin günümüzdeki yaklaşımının da çok üstünde bir evrensellik olayı olarak ortaya çıkmıştır.

"Bunun için gerekli olan büyük eylem potansiyeli nerede bulunacak denilirse, cevabımız, Kürdistan'ın bu konuda son derece bitek topraklar olduğudur. Uygarlığın beşiği olan bu toprak, eğer ısrar edilir ve onun kaderi insanlığın ortak kaderinin ortak bir zemini olarak düşünülürse, buradaki ulusal kurtuluşçuluk son derece güçlü bir evrenselliğin temel taşı haline getirilebilir, sosyalizme yönelmiş olanları da dahil birçok ulusal kurtuluş hareketindeki ve tabii daha çok kapitalizm koşullarında vücut bulan ulusçuluğu da çok aşan, biraz da Ortadoğu halklarına has olan ve onların din ve felsefelerinin başaramadığını gerçekleştirmede ifadesini bulan halkların ve insanların özgürlüğü ve eşitliği temelindeki bir evrenselliği günümüzde tamamlayabilir... Bu topraklar insanlığın doğuşunun bu kadar bağlı olduğu bir zemin olarak, insanlığın temel sorunlarının çözümünde de elbette büyük bir rol oynayabilecektir. Bu konuda Kürdistan önemli bir sıçrama zemini olabilecektir." (A. Öcalan, Kürdistan Halkının Özgür Yaratılmasında PKK'nin 9. Yılının Anlamı, Serxwebûn sayı 60, ss. 16-17)

İşte Serxwebûn'un, böylesi evrensel özelliklere sahip Kürdistan Devrimi'nin sorunlarına çözüm getirdiği, önünü aydınlattığı oranda; günümüzde oldukça karmaşıklaşan ve sosyalist sistemin bile çözmekte hayli zorlandığı insanlık sorunlarına da çözüm getireceği açıktır. O nedenle, 6. yılına girerken Serxwebûn, yalnız Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesi değil, aynı zamanda insanlığın da evrensel sesi olacaktır. Ve bu gerçeklik, çağımızın muazzam teknik gelişmesinden pek de nasibini alamamış, teknik açıdan oldukça geri olmasına rağmen Serxwebûn'u güçlü kılan olguların başında gelmektedir.

Daha başlangıçtan beri ulusal kurtuluş mücadelemizin ideolojik-politik izahçısı olan Serxwebûn'un düzenli olarak çıkışı beş yılı doldurmasına rağmen, O'nun asıl çıkış tarihi PKK'nin kurulduğu tarihe kadar geri gitmektedir. Her devrimci hareket için bir yayın organının gerekliliği tartışmasız kabul edileceği gibi, salt bir gazete veya dergi çıkarmakla da devrime fazla yol aldırılamayacağı açıktır. Nitekim 1970-80 arası Türkiye ve Kürdistan'ında sayısız sosyal-şoven, küçük-burjuva reformist ağırlıklı gazete, dergi vb. çıkarılmış, fakat bunların gerçek anlamda devrimci işlevlerini ne kadar yerine getirip getirmedikleri bugün çok daha açık görülebilmektedir. Sonucun bu denli olumsuzluğunun başta gelen nedeni de kuşkusuz adı geçen grupların, yayın organını bir devrimci araç olarak görme yerine, etrafında kümelendikleri gazete, dergi vb.'lerini kendilerine araç edinme yanılgısına düşmeleri olmuştur.

İşte devrimcilik adına bu tür yayınların adeta mantar biter gibi ortalığı sardığı bir dönemde Serxwebûn, olanaksızlıklar içerisinde, düzensiz ve teknik açıdan çok ilkel yöntemlerle de olsa gerçek anlamda devrimci rolünü oynayan bir yayın organı olmuştur. Bu dönemde O, yayınladığı Kürdistan Devriminin Yolu adlı –Kürdistan gerçeğinin en somut ve en sistemli bir açıklamasını yapan– broşürle, PKK'nin kuruluşunda önemli bir görev yerine getirirken, devrimci yayıncılığın da seçkin bir örneğini daha o dönemde sergilemiştir.

Türk kapitalizminin derin bunalımı ve emperyalizmin genel çıkarlarının da bir ifadesi olarak, 12 Eylül 1980'de işbaşına getirilen faşist Evren diktatörlüğü, gerek alt, gerekse üst yapıda tam bir tıkanmayla yüzyüze olan TC'nin artık kendi öz dinamikleriyle ayakta duramayacağını göstermekteydi. En büyük desteği Reagan-Thatcher ikilisinden alan faşist rejim, işbaşına geldiği ilk yıllarda –1983'lere kadar– daha çok eski yapıları yıkış sürecini yaşadı. Ve bu dönemde Türkiye ve Kürdistan'daki sol adına hareket eden örgüt ve grupların; dernekleriyle, gazete, dergi vb. yayın organlarıyla hangi durumlara düştükleri bilinmektedir. Bu süreç içerisinde, toparlanıp gelişme yolunda önemli bir adım olarak gerçekleştirilen Parti I. Konferansı'nda devrimci yayıncılığın anlam ve önemi üzerinde de durularak şu belirleme yapıldı: *"Parti teorisini ve programını açıklayacak, geçmiş mücadele pratiğimizi yorumlayacak, gelişen pratik mücadeleye ideolojik yol göstericilik yapacak, mücadele pratiğimizi yansıtacak, Marksizm-Leninizmin ilkelerini, dünya devrimci pratiklerini ve mevcut gelişmeleri aktaracak ve böylece devrimci kadroları ve halk kitlelerini eğitip mücadeleye seferber edebilecek güçte bir ideolojik önderlik yaratılmalıdır... Bunun için... genel olarak halk kitlelerine hitap eden, bu seviyeye uygun, onları eğiten, propaganda ve ajitasyon görevini yerine getiren ve kitleleri hareketimiz ve mücadelemiz etrafında toplayıp seferber edebilen bir gazete, kitlelere yönelik bir organ çıkarılmalıdır."* (Politik Rapor)

Bu somut anlayışın ve belirlemenin sonucunda Serxwebûn, 1982 yılının başından itibaren yeniden düzenli ve daha güçlü bir biçimde çıkmaya başladı. Anımsanacak olursa bu dönem, faşist rejimin eskiyi yıkış aşamasından siyasal alanda kendini yeniden kurumlaştırma sürecine girmeye hazırlandığı ve bu amaçla Anayasa, Siyasi Partiler Yasası vb. için yoğun çalışmalar başlattığı bir dönemdi. Önemli bir kesimi 12 Eylül sonrasında yurt dışına çıkmış bulunan Türkiye ve Kürdistanlı sol güçler açısından ise dönem, Türkiye ve Kürdistan halklarına, proletaryasına ve devrimlerine sırt dönüldüğü, devrim adına mülteciləşme sorunlarının ön plana çıkarıldığı ve bu doğrultuda ortaya atılan uyduruk tezlere devrimci kılıflar arandığı bir dönem olmuştur. Böylesi bir dönemde tutarlı, seviyeli ve ilkeli yaklaşımıyla Serxwebûn, Türkiye ve Kürdistan yayıncılığında önemli bir ses olarak yükseldi ve kitleler arasında yankısını bulmakta da gecikmedi.

1982-Parti II. Kongresi'nde alınan ülkeye giriş kararı ile başlayan süreç, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından, içten ve dıştan yöneltilen yoğun ve çok yönlü saldırılar altında ilerlenen, aşılmaz denilen büyük zorluklarla karşı karşıya gelindiği ve bu zorlukların sınırsız bir özveri, büyük bir yürek ve beyin gücüyle aşıldığı soylu bir süreç olmuştur. İlk grupların ülkeye giriş hazırlıkları ve girişleri, 1983 yılında faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girişi, Diyarbakır zindan direnişleri, 15 Ağustos Atılımı ve HRK'nin ilanı, 1985 Newroz'unda ERNK'nin ilanı gibi önemli gelişmeler, yalnızca Parti ve mücadele tarihimizin değil, Kürdistan tarihinin belirgin birer kilometre taşı olmuştur. Serxwebûn, bu süreçte direniş mücadelemizin teorik-pratik açıdan yansıtılmasının bir ifadesi oldu. Teknik açıdan yığınla hata olmakla birlikte iyi bir ses olmasını bildi.

Çok çeşitli engebelerle dolu bir yol katedilerek ulaşılan; ve yaratılan eylemlilikle devrimci direnişin bir daha sökülmemek üzere Kürdistan toprağına kök saldığı 1986 yılının direniş mücadelemizde ayrı bir yeri ve önemi vardır. Bu yılda ulusal kurtuluş mücadelemiz uluslararası alanda görülmedik boyutlarda yankı yaparak, sömürgeci Türk burjuvazisinin yıllardan beri oluşturmaya calıştığı tecrit çemberlerini tamamen parçalamıştır. Özellikle '86 Ağustos'unda, Uludere'de devrimci kurtuluş birliklerimizden unutamayacakları bir ders alan işgalci Türk ordusunun, savaş uçaklarıyla Kürdistan köylerini bombalamak suretiyle giriştiği katliam ve kadın, çocuk, yaşlı yüzlerce sivilin ölümüyle sonuçlanan bu vahşet tablosu, Türk egemeninin suratındaki maskenin düşmesine ve altındaki çirkin ve barbar suratın tüm dünya insanlığının gözleri önüne serilmesine neden olmuştur.

İçte ise, düşmana ve her soydan işbirlikçilerine '86 yılı boyunca vurulan ölümcül darbeler Kürdistan halkının, öncünün yenilmezliğine ve nihai zafere olan inancını pekiştirmiş, büyük iddialarla yönetime el koyan 12 Eylül kemalist-faşist rejimini de tam bir çıkmaza sürüklenmiştir. Yine bu yılda gerçekleştirilen PKK III. Kongresi, direnişin yeni bir zirvesi olurken, *"Kürdistan'ın insanlık ailesine anlamlı katılımına yön veren, çözümleyen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin evrensel özünü ortaya koyan gerçek bir doruk olmuştur."*

Serxwebûn, I. Konferans ve II. Kongre ardından 1986'ya kadar geçen sürede olduğu gibi, ulusal kurtuluş mücadelemizin bu anlamlı yılında da üzerine düşen rolü oynadı. Marksist-leninist ilkelerin taviz vermez savunucusu olan Serxwebûn, bu özelliklerinden dolayı geçen yıllarda olduğu gibi –hatta çok daha geniş boyutlarda– bu yıl da, emperyalist basında, sosyal şoven, tasfiyeci, reformist uşaklarının yayın organlarına kadar saldırılara nedef olmuştur. Bu çok yönlü gerici saldırıları etkisiz kılmasını bilen Serxwebûn, bununla kalmamış, sömürgeci Türk burjuva basını ile bunların "sol"dan destekçi uşaklarının, Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz hakkında yazıp çizdikleri, tamamen asılsız, yalan haber ve iddiaların ne anlama geldiğini de kapsamlı değerlendirmelerle Kürdistan ve Türkiyeli emekçiler başta olmak üzere, ilerici insanlığın gözleri önüne sermiştir. Yürüttüğü etkin çalışmalarla Serxwebûn, faşist rejimin çığırtkanlığını yapan burjuva basının iç yüzünü ortaya koyarak nasıl birer "padişah dalkavuğu" durumuna düştüklerini göstermiş, ayrıca Kürdistan ve Türkiye devrimlerine önemli oranda zarar verip gerileten tasfiyeciliği de tasfiye ederek, devrim cephesini güçlendirmede önemli adımlar atmıştır.

Öte yandan düşmanın acizliğinin açık bir ifadesi anlamına gelen İsveç ve Hamburg uluslararası komplolarının bir uzantısı olarak emperyalist basın-yayın araçlarından, bağımsızlık mücadelemize ne denli saldırılar yöneltildiği bilinmektedir. Bu komploların iç yüzünü oldukça net ve anlaşılır bir biçimde ortaya koyan Serxwebûn, bu tutumuyla dünya ilerici-devrimci kamuoyunun takdir ve beğenisini kazanırken, bu komploların perde arkasında bulunan TC, İsveç yönetimi, Hamburg İçişleri Senatörlüğü, MİT-CIA-SÄPO gibi güçleri de önemli oranda teşhir etmiş ve güç durumda bırakmıştır.

Yine sadece Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin değil, tüm Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadelesi önünde –ABD emperyalizminin bir numaralı maşası– engel teşkil eden ve "kahramanlığı(!)" adeta efsaneleştirilen işkenceci Türk ordusunun gerçek durumunu, içi çürümüş kof yapısını kendi belgelerine dayanarak tüm dünyanın gözleri önüne seren Serxwebûn, bugün kemalist-faşist rejimin şahsında yıkılmanın eşiğinde olan Türk egemenlik sisteminin böylece hikayesinin sonuna gelip dayandığını açıkça göstermiştir.

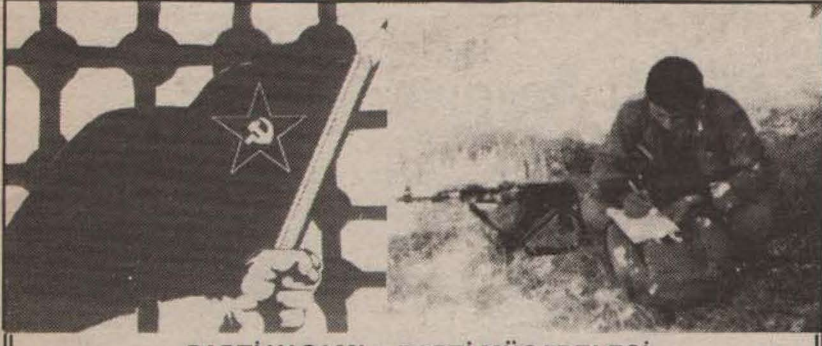
Serxwebûn, ulusal direniş savaşımıza karşı gündeme getirilen çetecilik, köy koruculuğu, komploculuk vb. "Özel savaş" yöntemlerini en geniş yönleri ve tüm bağlaşıklarıyla teşhir ederek kitlelerin bilinç ve duyarlılığını artırmıştır.

Kısacası Serxwebûn, bağımsızlık mücadelemizde önemli kazanımların elde edildiği bir yıl olan 1986'da da üzerine düşen görevleri yerine getirmesini bilmiştir. Ve III. Kongre gerçekliğinin ardından şimdi mücadelemizle birlikte Serxwebûn da yeni bir sürece giriyor. Yaşadığımız dönem mücadelemizin stratejik ve taktik yaklaşımlarının doğruluğu kanıtlanmıştır. III. Kongre bunun bir doğrulanmasıdır; ve geçmişin zaferinin kanıtlanması olan bu Kongre, geleceği nasıl inşa edeceğimizin de zemini olmuştur. O halde, önümüzdeki dönem her şeyden önce, Parti taktiğinin derinleştirilmiş ve ustalaşmış uygulanmasına tanık olacağız. Bu ise, taktiğin tam olarak hayata geçirilmesi, düzenli örgüt atılımıyla yükseltilmesi demektir. Gazetemizdeki ifadesini ise, teorik izahlardan ziyade mücadelenin taktik sorunlarını en somut biçimde ele alıp işlemekte bulacaktır.

Serxwebûn, Kürdistan Devrimi'nin teorisini daha başlangıçtan itibaren sağlam bir tarzda ele alıp bugüne kadar belli bir yetkinleşme düzeyinde sürdürdü. İdeolojik-politik-örgütsel bir yapı olarak bugün Hareketimizin ulaştığı düzey, önümüzdeki dönemde önemli teorik çalışma görevlerinin ve sorunlarının varlığını gösteriyor. Elbetteki bu, genel teorik çerçevemizin daha açımlanması ve derinleştirilmesi anlamına gelmektedir. Kürdistan zemini ve mücadelemizin sorunları üzerinde bunun yapılması gerekiyor. Yine bölge ve dünya durumu ve Hareketimizin bu alandaki ilişkileri konusunda daha geniş açılımlar gerekiyor. Açık ki, bütün bunlara çağın özellikleriyle ve bilimsel yöntemle doğru bir tarzda bakılmalıdır. O halde, Serxwebûn'un yapacağı en önemli teorik çalışma, Partimizin ve ulusal kurtuluş hareketimizin politik-örgütsel ve eylemsel sorunlarına, yani taktik gelişimine ve bu alandaki sorunlara doğru, yeterli ve zamanında düşünsel çözümlemeler getirmektir. Hareketin gelişimine bağlı olarak mücadele ve örgüt biçimlerindeki yeni gelişmeleri aydınlatmak, pratiğin önünü sürekli aydınlık tutmaktır. Yine bu konuda Hareketin içinden ve dışından çıkan bulandırıcı, karartıcı çabaları bertaraf etmek, etkisiz kılmak gibi görevlerle de karşı karşıya olan Serxwebûn'un; teorik çerçevemizin objektif zemin üzerindeki açımlanmasını sürdüren, toplumsal yapının özelliklerini ve bu yapıda ortaya çıkan değişme ve gelişmeleri daha ayrıntılı inceleyen, ülke ve halk tarihimizi ve ulusal-kültürel özelliklerimizi daha derinliğine araştıran, yine egemen yapının genel siyasal ortamın gelişmelerini değerlendiren bir çalışma yapmasının önemi ve gerekliliği ortadadır.

Çağın temel özellikleri ışığında Kuzey-Batı Kürdistan için yapılacak bu çalışmaların, olanakların ölçüsünde Türkiye ve Kürdistan'ın parçaları üzerinde de yürütülmesinin gereği vardır. Devrimimizin gelişimi, giderek evrenselleşmesi ve bölge ve dünya içindeki yeri bugün bunları çok daha gerekli kılmaktadır. Mücadelemizin enternasyonalist özü bugün tartışma götürmeyecek kadar açıktır ve Kürdistan Devrimi'nin Türkiye Devrimi'nin de başlatıcı gücü olduğu bugün çok net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Geçmişte teorik olarak belirttiğimiz bu tez şimdi pratikte de doğrulanmıştır. Kürdistan'da devrimci hareket biraz

Devamı 23. sayfada

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

Faşist-sömürgeci mahkemelerde ölüm cezası verilen bir zindan direnişçisinin tüm Partililere ve halka çağrısı:

PARTİLİ YOLDAŞLARA!

PKK önderliğinde başlatılan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde saf tuttuğum için sömürgeci-faşist yargı organlarınca çoğu arkadaş gibi ben de ölüm cezasına çarptırıldım. Kısa bir süre önce bu ceza faşist askeri yargıtayca da onaylanıp kesinleşti. Şu anda infazın gerçekleşmesi için TBMM'nin onayını beklemekteyim. Bu vesileyle, darağacında ölümü kucaklamadan önce halkıma, yoldaşlarıma, Parti Başkanımız APO'ya olan sonsuz inancımı ve bağlılığımı vurgulayarak seslenmek, bir nevi vedalaşmak istedim.

Yoldaşlar!..

Şunu bilmenizi isterim ki!..

Marksizm-Leninizme ve yüce komünizm davasına olan sarsılmaz inancımla; Kürdistan Bağımsızlık, Özgürlük, Demokrasi ve Sosyalizm kavgasında bir nefer olarak PKK saflarında, ülkeme ve halkıma kasteden, ortadan kaldırmayı hedefleyen barbar düşmanlarımıza karşı gücüm oranında savaştım. Bununla da son derece gurur duymaktayım!..

Uzun süreden beri mücadelenin geniş olanakları ortamından koparılarak düşman tarafından esir alındım. Daha dar ve düşmanın vahşi uygulamaları altında, siz yoldaşlarıma ve yüce değerlere bağlı, her gün Partimizin yarattığı yeni değerleri yaşayarak ve savunarak, ancak olanaksızlıklar nedeniyle fazla katkıda bulunamamanın, sizlerle omuz omuza fiili olarak savaşamamanın burukluğu içindeyim!..

Onun için:

En zor ve karmaşık koşullarda bile, binlerce fedakarlık örneği sergileyen, en önde korkusuzca yürüyen, kitleleri yönlendiren ve hedef gösteren, Partimizin temel taşları, Parti birliği her türlü ihanet ve komploya, sağ ve sol sapmaya karşı inançla koruyan, hiçbir zaman bunlara müsamaha göstermeyen, tavizsiz davranarak her türden hastalığı yerden yere vuran PKK kadroları!..

Her gün, her saat ve her saniye düşman birliklerine karşı kahramanca direnerek, Kürdistan dağlarında destanlar yaratan HRK savaşçıları!..

ERNK safında birleşen ve bütünleşen, Kürdistan işçisi, köylüsü, aydını, genci, analarımız, bacılarımız, kardeşlerimiz verdiğiniz haklı ve meşru mücadelenizi coşku ve sevinçle selamlayarak; darağacında ölümü selamlamak ve ona kavuşmak üzere olan ölüm yolcusundan sizlere bin selam!..

Tüm olumsuz gelişmelere; istila, işgal ve katliamlara rağmen düşmana inat, bugüne kadar varlığını sürdüren; bağrında MAZLUM'ları, HAYRİ'leri, FERHAT'ları ve MAHSUM'lar gibi büyük komünist önderler yetiştiren yiğit Kürdistan halkı!..

Mutluluğunun, özgürlüğünün ve geleceğinin teminatı olan biz savaş esirlerine sahip çık!.. Çünkü; bugün düşman biz savaş esirlerinin şahsında; seninle birlikte sana, ülkemiz Kürdistan'a bağımsızlığı, özgürlüğü ve senin en tabii hakkın olan insanca yaşamı, önüne amaç olarak koyan ve mücadeleyi başlatan, emin adımlarla hedefine doğru yürüyüşe geçen, zaferin kaçınılmazlığını bizlere muştulayan önderimiz PKK'yi zindanların karanlığında bitirmek ve gömmek sevdasında!..

Bu savaş esirlerine sahip çıkmanın yolu ise; bağımsızlık mücadelemizin biricik şanlı öncüsü PKK'ye dört elle sarılmak, Partimizin askeri gücü HRK'yi katılım ve yardımlarınızla daha da güçlendirmek, tüm enerjinizi gücünüz oranında sarfederek ERNK'ye dinamizm kazandırmak, saflarına katılarak mücadele etmekten geçer. Ancak bu şekilde davranmakla düşmanın saldırıları ve haince planları yerle bir edilir. Bugüne kadar halkıma, sevdalım ülkeme en iyi bir şekilde layık olmaya çalıştım ve bundan sonra da layık olmaya çalışacağım, idam sehpasında olsa bile!..

Yoldaşlar!..

Dünyada gelişen sosyal ve siyasal olaylara baktığımızda, Kürdistan devriminin bölge ve dünya siyasal gelişmelerine getireceği yeni katılım bugün daha büyük bir şekilde kendisini hissettirmektedir. Bu anlamda, PKK gelecek özgür toplumumuzun teminatı olduğu gibi bölge gericiliğine, emperyalizme ve uluslararası sapmalara vuracağı darbe, dünya komünist hareketine küçümsenmeyecek bir gelişim ve katılım yaratacaktır. Bu teminatın en büyük katılımı da Partimizin kurucusu ve önderi Başkan APO'dur.

APO yoldaş!..

Sizin Kürdistan devriminde olduğu gibi, Marksizm-Leninizmi her türlü hastalığa yakalatan ve yakalatmak isteyenlere karşı ortaya koyduğunuz ideolojik ve politik üretkenliğin büyük gücüyle, etki ve katkının şimdiden kendisini hissettirerek azımsanmayacak noktaya ulaştığı ve PKK ideolojisinin somutta zafere varmasıyla oynayacağı rolün yeni bir hareketlilik ve katılım yaratarak, doğru komünist çizgiyi göstereceği mutlaktır.

Senin şahsında Partimizin yükselen gür sesi dalga dalga yayılıyor. Zangır zangır titretiyor: Dönekleri, kaçkınları, namertleri; korku salıyor devrim düşmanlarının yüreğine! Seninle büyüyor, seninle güçleniyor kavgamız dağların doruklarında!..

Tüm bunların bilincinde olan biz PKK'li tutsaklar bir tek ses halinde haykırıyoruz zindanlardan!

Sonuna kadar seninleyiz ve sana bağlıyız!

Bu inanç ve ruhla idam sehpasına çıkarken!.. Kürdistan halkının ve proletaryasının şanlı önderi PKK'ye, Parti Başkanımız APO'ya sonuna kadar bağlı kalacağıma; başta faşist Türk sömürgeciliği olmak üzere, tüm dünya devrim düşmanlarını lanetleyerek ülkeme, halkıma ve yoldaşlarıma karşı beslediğim sonsuz sevgiyle ve bu sevginin yüreğimin derinliklerinde yarattığı fırtınadan aldığım manevi güçle, başı dik, alnı açık, coşkuyla son kez gülümseyerek ölümü kucaklayıp ard arda patlatacağım şu sloganları, celatların yüzüne!..

Yaşasın PKK!

Yaşasın KÜRDİSTAN!

Yaşasın BAŞKAN APO!

Ve şerefli sona ulaşacağım!..

Sizlere söz veriyorum mertçe davranacağıma yoldaşlar!

Selam olsun!

Kürdistan dağlarında, işgal birliklerine karşı kahramanca direnen Partimizin silahlı ve vurucu gücü HRK'ye!..

Partimiz önderliğinde kurulan; Kürdistan halkının siyasal birliğini hedefleyen; sömürgeciliğe karşı halkımızı topyekün mücadele ortamına çekmeyi önüne koyan ve bu görevi adım adım gerçekleştiren, zaferin kaçınılmazlığını bizlere müjdeleyen ERNK'ye bin selam!..

ŞÜKRÜ GÖKTAŞ
Diyarbakır
18.8.1986

KÜRDİSTAN'DA SINIFLAŞMA OLAYI VE PARTİ İÇİ SINIF SAVAŞIMI

Ütopik sosyalistlerin göremediği ve daha çok da bundan dolayı tasarladıkları sosyalizmi inşa edememelerinin esas nedeni sınıf savaşımı gerçeğidir. Kapitalist düzenin eşitsiz bölüşümünü ve diğer kötü yasalarını gören ve bunlara lanet okuyan ütopyacılar, kapitalistlerin "sağduyularına" ve "iyiniyetlerine" hitap ederek, proletaryayı, kendi kârlarına ortak etmelerini ve bu biçimde, adaletsizliği ortadan kaldırmalarını istediler. Kendileri bu uğurda tüm mal varlıklarını vererek büyük fedakarlıklarda bulundular ama, yine de düşledikleri sosyalizmi kurmayı başaramadılar. Başaramazlardı, çünkü, bir sınıf savaşımı olarak değil, iyiniyet ve feragat duygusunun çözeceği bir sorun olarak ele aldılar. Bir sistemin kökten değiştirilip, yeni bir sistemin yaratılması olarak değil, kapitalist düzen içinde burjuvazinin "kendi kârından" fedakarlık yaparak proletaryaya ortak etmesi temelinde bir uzlaşma sağlaması olarak çözmeye çalıştılar. Bundan dolayı politik bir savaşım yürütmek, bunun için örgütlenmek ve proletaryayı bu temelde savaşa kaldırma gerçeğine ulaşamadılar. Ama Marksizmin yaratıcıları Marks ve Engels, ütopyacıların göremediği sınıf savaşımı gerçeğini açığa çıkarmışlar ve sosyalist toplumun yaratılması sorununu; kapitalizme ve burjuvaziye karşı, proletaryanın felsefi, ideolojik, politik ve askeri alanda bağımsız bir güç olarak örgütlenmesi ve bu temelde acımasız bir savaşım yürütülerek iktidarı ele geçirmesi temelinde çözümlenebileceği biçiminde koymuşlardır.

Proletaryanın, burjuvaziye karşı yürüttüğü iktidar mücadelesinde başarılı olabilmesi için, proletarya saflarında da aynı savaşımı yürütmesi, parti saflarını her türlü oportünist eğilimden temizleyerek, arı tutması gerektiği de, sınıf savaşımının diğer önemli bir yanını oluşturmaktadır.

Marksizmin çözümlediği bu gerçeği, somut pratikle en iyi biçimde kaynaştıran Lenin, *"Eğer saflarında Martovlar, Danlar, Potrevsovlar ve Akselrodlar bulunsaydı, partimiz doğru yolu tutamaz, iktidarı ele alıp, proleterya diktatörlüğünü örgütlendiremeseydi, iç savaştan zaferle çıkamazdı. Eğer partimiz, iç birliğinin ve saflarının eşsiz birliğini sağlayabildiyse, bu, her şeyden önce oportünizm pisliğinden kendini zamanında arıtması, tasfiyecileri ve menşevikleri saflarından kovmasından ötürüdür"* diyerek, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımının bir parçası ve bir anlamda zaferin teminatı olarak parti içi mücadelenin önemine işaret etmektedir.

Marksizm doğuşundan günümüze kadar, dünyanın birçok ülkesinde değişik biçim ve boyutlar kazanan, açık ve gizli, ideolojik-politik, ve silahlı mücadele biçimine süren, kimi ülkelerde devrimle sonuçlanan ve halen birçok ülkede de böylesi bir sonuca doğru hızlı bir gelişim sürecini yaşayan proletaryanın ulusal ve sosyal devrim mücadelesi, en açık bir biçimde Kürdistan'da da sürmektedir. Bugünkü durumuyla ilk aşamada milli çelişkiyi çözmeyi hedefleyen ve bu yönüyle biçimde bir ulusal savaş olan Kürdistan devrim hareketi, özünde bir sınıf savaşımıdır ve bu savaşımda devrim cephesinin başında proletarya ve onun öncü müfrezesi olan PKK bulunmaktadır.

Ancak, dünyanın değişik alanlarında, kapitalizm öncesi ve kapitalist gelişme koşullarında ve yine proleter devrim sürecinde açık ve örgütlü bir tarzda ortaya çıkan karşılıklı sınıflar çatışmasının bir benzerini Kürdistan'da görmek, halihazırda Kürdistan'da proletarya dışı sınıfların kendi gerçek sınıf kimlikleriyle siyasal mücadele arenasına çıktıklarını söylemek güçtür. Açık ki, sınıf savaşımının en net olduğu toplumlar bağımsız ve özgür bir gelişme ortamında bulunan, ekonomik gelişmeyi iç dinamikleriyle sağlayan toplumlardır. Fakat, böylesi bir gelişme sürecinden zorla alıkonulmuş, daha çok yabancı, sömürgeci egemen güçlerin dayatlıkları bağımlılık koşullarında bir evrimleşmeyi yaşayan toplumlarda sınıflaşma olgusu çok cılız, çarpık ve netleşmemekte ve bu durum siyasal mücadele zeminine de bu tarzda yansıyarak, bu alanı zayıf düşürmektedir. Bugün Kürdistan'da bağımsız gelişme sürecini şu veya bu düzeyde yaşayan herhangi bir ülkede olduğuna benzer bir sınıf savaşımının yaşanmamış olması durumu, bu gerçeğe yakından bağlıdır.

Tarihi bir bütün olarak işgal, istila ve sömürgecilik olan Kürdistan toplumu, kapitalizm öncesi ekonomik biçimleri, bağımsız ve özgür bir ortamda yaşamamış daha çok egemenliğine girdiği işgalci, sömürgeci gücün dayattığı ortamda en geri ve çarpık bir tarzda yaşamıştır. Bu durum sosyal yapıya en olumsuz bir tarzda yansımış ve bu süreçlerde, toplumda güçlü olan sınıf bağları oluşmamış ve egemen olan aile, kabile, aşiret vs. bağlar olmuştur.

1960'larda Kuzey-Batı Kürdistan'a dayatılan kapitalizm; ömrünü çoktan doldurmuş, gerici, talancı tahripkar, milli gelişmeye imkan sağlayacak hiçbir olumlu özelliği bağrında taşımayan sömürgeci Türk kapitalizmidir. Geçmişi layıkıyla yaşayamayan Kürdistan toplumu hastalıklı, sakat ve geri yapısıyla daha ciddi hastalıkları bünyesinde barındıran böylesi bir "kapitalist gelişme" ortamına sürüklenmiş oldu. Sömürgeci Türk kapitalizmi koşullarında, Kürt toplumundaki sosyal şekillenme daha çok bağımlı, çarpık, cılız oldu. Feodal-komprador kesimleri tamamen ajan-işbirlikçi konumlarını devam ettirirken, küçük-burjuvazi bu tarzda bir kapitalistleşmenin ortaya çıkardığı güdük ve bağımlı bir yapı olarak şekillendi. Ortaya çıkan fakat henüz zayıf bir konumu yaşayan, proletarya diğer sınıf ve tabakaların ağır etkisi altında bulunmaktadır. Bir bütün özellikleriyle belirginleşmiş bir sınıf ayrışması olmamıştır. Hemen her sınıf sömürgeciliğin şu ya da bu düzeyde etkisini taşımaktadır. Bağımsız bir gelişmenin sonucu olmayan bu sınıflaşma, kendi içinde ciddi hastalıkları taşımaktadır. Özellikle küçük-burjuva kesimler, kendi sınıf çıkarlarını formüle edememekte, bağımsız bir ideolojik-politika oluşturarak, siyasal mücadele alanına örgütlü bir güç olarak girememektedir. Proletarya dışında böylesi bir gücü gösterecek hiçbir sınıf yoktur.

1975'lerde proletarya adına yapılan bağımsız çıkış, Kürdistan'da ilk defa bilinçli sınıf eylemine kalkıştır. Bu sömürgeciliğe olduğu gibi, Kürdistan'daki diğer sınıflara da proletaryanın dayattığı bilinçli bir sınıf savaşımıdır. Parti hareketimizin bir ideolojik grup olarak şekillenmeye başladığı bu dönem, proletaryanın bağımsız düşüncesiyle, proletarya dışı akımların ciddi bir savaşıma tutuştukları süreçtir. Proletaryanın bağımsızlıkçı düşüncesi, Türkiye'deki sosyal-şoven, oportünist sapmalarla olduğu kadar, bunların Kürdistan'daki birer uzantıları durumunda olan reformist, teslimiyetçi küçük-burjuva oluşumlar ve ilkel-milliyetçilikle savaşımında ideolojik zafer kazanmıştır. Dışta bu güçlere karşı geliştirilen savaş, daha şiddetli biçimde iç yapıda verilmiş ve proletarya dışı yanlış eğilimler, tavır, davranış ve çıkışlar önemli oranda etkisizleştirilmiş. Fakat durum bu olmakla birlikte bu savaşım gelinen noktada son bulmamış, yeni biçim ve boyutlarda devam edegelmiş-

tir. Hatta denilebilir ki, bugün sınıf savaşımının en şiddetli sürdüğü alan Parti ortamıdır. Yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, Kürdistan proletaryasının öncü müfrezesi olan PKK, sömürgeciliğe karşı geliştirdiği savaşta, başta köylülük ve aydın-gençlik olmak üzere tüm yurtsever güçlerle ortak bir cephede birleşerek hareket etmek durumundadır. Bu cephe, sömürgeci Türk faşizmi ve onun Kürdistan'daki dayanağı durumunda olan feodal-komprador güçlere karşı siyasal bir savaş birliği olmakla birlikte, ideolojik-politik anlamda, proletarya ile müttefiki güçler arasında bir mücadele veya savaş platformudur. İttifakın bu biçimi, bu tarzdaki bir savaşımın önünde engel değil, tam tersine böyle bir savaş için en olgun zemindir. Her ne kadar bugün bu sınıf ve tabakalar kendilerini proletaryaya örgütlü bir tarzda dayatma durumunda değillerse de, mücadele süreci içerisinde kendi sınıf çıkarlarını değişik biçimlerle dayatma durumunda olacakları açıktır. Bu nedenle, proletarya partisi, bu durumu gözden uzak tutmaksızın ulusal kurtuluş cephesi içinde ideolojik-politik savaşımı sürekli kılmak, etkili ve sonuç alıcı bir biçimde sürdürmek ve kendi egemenliğini kurmak zorundadır. Bu güçlerle savaşımın parti saflarında daha yetkin bir tarzda sürdürülmesi ve ideolojik-katılık esası üzerine oturtulması kesin bir zorunluluktur.

Belirttiğimiz gibi, Kürdistan'daki sınıf zemini netleşmemiş, silik ve güdüktür. Partimiz böylesi bir ulusal ve toplumsal zemin üzerinde örgütlenmekte ve sömürgeciliğe karşı savaşı, bu güçlere dayanarak yürütmektedir. Mücadele saflarına olduğu gibi, parti saflarına da bu kesimlerden insanlar gelmektedir ve bundan böyle de gelmeye devam edeceklerdir. Köylülükten, kent küçük-burjuvazisinden, aydınlardan, orta katmanlardan kopup parti saflarına gelen bu unsurlar, geldikleri sınıflardan edindikleri alışkanlıklar, tavır ve düşüncelerle birlikte geldiklerinden dolayı, her biri objektif olarak bu konumlarıyla, proletarya partisi saflarını kirleten, zayıflatan birer kaynak durumundadırlar. Niyetleri kötü olmamakla birlikte, yani parti saflarına düşmanca bir mantıkla gelmemiş olmalarına rağmen, taşıdıkları sınıf özellikleri yaşadığı sürece durumları budur. Açık ki bu yapılar, partinin ideolojik-politik-örgütsel ve askeri çizgisini kabul ederek saflara geliyorlar ve hemen hepsi bu çizginin birer temsilcisi ve savunucusu gibi hareket etmektedirler. Ancak sözü edilen olumsuz özellikler tümden söküp atılmadığından ötürü, düşüncede proletaryayı savunur olsalar da yaşamda ve eylemde onlara yön veren proletaryanın anlayışı ve özellikleri olmamakta, tam tersine mensup oldukları sınıfların dürtüleri olmaktadır. Bu özellikler kişiyi sürekli geri çeken, ana doğrultuda sağa-sola iten olumsuz çekim merkezleri olmaktadırlar. Durum böyle olunca, kişi tüm iyi niyetiyle hareket etmiş de olsa, bu özelliklerden arınmaksızın proletarya çizgisinin başarılı bir savunucusu ve uygulayıcısı olmak yerine, ona zarar veren, parti ortamını zedeleyen ve hatta daha da ileri giderek bir tasfiyeci, yıkıcı, bozguncu durumuna gelebilir. Belirtmek gerekir ki, parti saflarında proletarya dışı sınıfları temsil edenler, mensup oldukları sınıfların çıkarlarını, ideolojide ve politikada sistemleştirerek, proletarya çizgisine karşıt bir güç olarak çıkmamaktadırlar. Rusya'da, Plehanov, Martov, Troçki vb'leri. Bolşevik partisi saflarında bir çizgiyi temsilen ortaya çıkmakta ve bu biçimde proletaryaya karşı cephe almaktadırlar. Ve yine başta Lenin olmak üzere, Rus komünistleri de bu güçlere karşı proletaryanın çizgisini dayatarak, savaşımı sonuna kadar yürütmektedirler. Bu tarzda bir savaş açık ve belirgindir. Fakat Partimiz saflarındaki durum böyle olmadığı için, sınıf savaşımı örtülü bir tarzda yürütülmektedir.

Parti hareketimizin doğuşundan günümüze kadar, bu savaşım yaşanmış olmasına rağmen, özellikle küçük-burjuvazinin parti içindeki uzantıları durumunda olan yapılar, bu tarzda bir çıkış yaparak proletarya çizgisi ile mücadele etme cesaret ve gücünü gösterememişlerdir. Bir kısmı proletarya partisi saflarında, politik olmayan yol ve yöntemlerle, partiyi direnişten alıkoyma çabasına girmiş, parti birliğiyle oynamış, fakat başaramayacağını anlayınca hemen düşmanla açıkça bütünleşmede bir an bile tereddüt etmemiştir. Semir, Davut, Süleyman, Ziyad, Adil, Delal vb.'leri daha çok bu konumun sahipleri olarak ortaya çıkmışlardır. Diğer kısım ise, proletarya çizgisi yerine kendi aydın-küçük burjuva kişiliğini uygulayarak, partiye ciddi zararlar vermişlerdir.

Ancak, durum ne olursa olsun, proletarya dışı sınıflar hangi biçimlerde kendilerini dayatırlarsa dayatsınlar, parti yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşında zafere gitmek için, kendi saflarını arı tutmak, demirden bir disiplin yaratmak ve parti birliğini güçlendirmek zorundadır. *"Proletarya partisi içinde oportünist unsurlara asla müsamaha edilmemeli, bu iflah olmazlar hastalıklarını tüm bir yapıya bulaştırmadan acımasızca ezilmeli ve hiç tereddütsüz parti dışına atılmalıdır. Parti, bu hastalıkları daha fazla içinde taşıyarak kendisini zayıf ve güçsüz bir duruma düşürmemelidir."* (Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı.) Bizde durumun bu tarzda ortaya çıkıyor ve yaşanıyor olması bu gerçeği değiştirmez, sadece parti içi sınıf savaşımında daha duyarlı, kararlı ve yöntemli olunması gerektiğini dayatır.

Görünen o ki, bugüne kadar parti saflarındaki kadrolar, proletarya adına gerçek ve yeterli bir sınıf savaşımı yürütmemişlerdir. Hatta yürütebilmiş olmaları bir yana, bu gerçeği yeterince bilince çıkarmayı dahi başarmamışlardır. Partimizin ideolojik-politik-örgütsel bir birlik olduğu düşüncede kabul edilmişse de, pratikte partinin değişik düzeydeki örgütlerinde, birbirinden farklı ve proletaryaya yabancı anlayış ve tavırları temsil eden yapılarla aynı örgüt içerisinde birlikte yürümeye rıza gösterilmiş ve parti örgütü farklı anlayışları bir arada ve hem de çatışmaksızın bulunduğu bir iyiniyetler topluluğuna dönüştürülmüştür. Düşmana karşı elde silah savaşmak, partiye dost olmak ve partiyi korumak için yeterli görülmüş, hatalar yüzeysel bir tarzda eleştirilerek, diğer yandan "her şeye rağmen yine de yoldaşız" mantığıyla hareket edilerek iyi niyetle yürünmüştür. Kişinin birçok yetmezliği, eksikliği ve başarısızlığı görülmüş ama, yine de "partiye bağlıdır, savaşçıdır" denilmiş ve bu yetmezlik ve başarısızlığın esas kaynaklarına inilerek açığa çıkarılmamıştır. Olaylara hep iyiniyetlerle yaklaşılmış ve çözüm yine niyetlerde aranmıştır. Bazen çok ciddi hata ve olumsuzluklar karşısında öfke ve tepki duyulmuş ve adeta "bu kadarı da Partiye yapılmaz, merhamet" dercesine hoşnutsuz kalınmıştır. Tüm iyiniyet ve fedakarlığa rağmen, hataların, yetmezliklerin, başarısızlıkların önüne geçilmemiş, yapılmak istenilenler yapılamamıştır. Bu tam bir ütopyacılıktır. Halbuki, orta yerde hatalarıyla, yetmezlikleriyle, alışkanlıklarıyla kendini her saat proletaryaya dayatan proleter dışı sınıfların temsilcileri vardır. Bunlara karşı proletaryanın anlayış ve çözümünü dayatmaksızın, istenileni ortaya çıkarmak mümkün değildir. Sorun bir iyiniyet, sorunu değil, kıyasıya bir sınıf savaşımının çözeceği bir sorundur.

Dışa karşı olduğu gibi parti saflarında da sınıf mücadelesi niyetlerle, önyargılarla değil, kurallarıyla yürütülmek zorundadır. Kendini savunamayan, kendi çıkarlarını egemen kılmak için karşısındaki sınıfı alt etmeyi başarmayan bir sınıf ya da bir sınıfın temsilcileri alt olmaktan kurtulamazlar. Bu parti içi mücadele açısından da böyledir. Proletarya çizgisi kendi egemenliğini süreklileştirmek için parti dışı sınıf anlayışlarını altetmek, mümkünse eritmek, yoksa, dışarı atmak zorundadır. Bunu başaramazsa kendisi diğer sınıflar tarafından yutulma durumuna gelir ki, o zaman da tüm iyiniyetler, duygusal feryatlar, bu gidişi durduramaz. Bu anlamda sınıf savaşımına yaklaşım duygusal değil bilimsel olmalıdır.

Bugün olduğu gibi, önümüzdeki mücadele sürecinde de parti içi savaşımının süreceği ve daha keskin boyutlar kazanacağı açıktır. Gelinen noktada, proletarya çizgisi kendi dışındaki tüm geri ve yabancı sınıf eğilimlerini önemli oranda etkisizleştirmişse de, savaşımın bu noktada gevşediği söylenemez. Başta küçük-burjuvazi olmak üzere, diğer sınıf ve tabakalar her fırsatta saldırıya geçip, proletaryadan bir parça koparmaya çalışacaklardır. Bu açıdan savaşım sürekli olacaktır.

Önümüzdeki mücadele döneminde, geçmişin yetmez ve hatalı pratiğini yeniden tekrarlamamak için, bir bütün olarak çizgi ve tüzük ölçülerine uygun hareket etmek zorunludur. Ayrıca parti saflarında ortaya çıkan her hatanın, yanlışlığın, yetmez devrimciliğin arkasında mutlaka proletarya dışı sınıfların varlığı ve etkisi aranmalı, olaylara bu çerçevede yaklaşılmalı, bunlarla mücadele, mensup oldukları ya da etkisini taşıdıkları sınıflara karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak ele alınmalı çözüm bu çerçevede dayatılmalıdır. Sorun; bir iyi ya da kötü niyet sorunu olarak değerlendirilmemelidir. Proletarya adına bu sınıflardan merhamet dilenmemelidir. Bu mücadele sürekli kılınmalı ve sistemli bir tarzda yürütülmeldir. Açık ki toplumda bu sınıflar var olduğu müddetçe her zaman parti saflarını tehdit edeceklerdir. Bunun dışında bir yaklaşım sınıf bakış açısını kaybetmek, yöntemde metafizik, değerlendirmede idealist olmak demektir.

Diğer yandan parti saflarıda bu mücadeleyi harhangi bir üslupla değil, proletaryanın üslubuyla yürütmek gerekmektedir. Belli ki, her sınıfın kendine özgü bir yaklaşım ve mücadele üslubu vardır. Parti içi mücadelede proletaryanın üslubu biçimde esnek özünde katıdır, nettir, özlüdür, kapsamlıdır, çekicidir, yapıcıdır, insiyatiflidir, kurallıdır, sabırlıdır; ama, sonuçta mutlaka üstünlüğü elde tutmayı beceren bir ustalık ve uyanıklığı gerektirir. Attığı her adımdan emin ve ölçülüdür.

Sonuç olarak, parti birliğini güçlendirmek, proletarya dışı alışkanlık, tavır, davranış ve eylemlere karşı, proletaryanın anlayışı ve üslubuyla kararlı ve sonuç alıcı bir sınıf savaşımı yürütmekten geçer. "Parti içerisindeki bu tür unsurların tasfiye edilmesi partiyi zayıflatmak bir yana daha da güçlendirecektir." Bu savaş parti militanlarının sürekli karşı karşıya bulunacakları devrimci bir görevdir.

19 Aralık 1986

YOLDAŞLAR!..

En sancılı dönemini yaşayan Kürdistan halk savaşı, bugün gerillanın sıktığı her kurşun, dağların doruklarında yakılan her kıvılcım ve dalga dalga savaş siarları ile düşman güçlerini adım adım geriletirken, biz savaş esirleri için de büyük bir güç ve moral kaynağı olmaktadır. Her zaman ve her şart altında hiçbir gücün sarsmadığı inanç ve bağlılığımız bu gurur verici gelişmelerle kat kat artmıştır. Lakin zindan karanlığından vahşet kasırgasının her türden esintileri karşısında hep taze ve canlı, hep sımsıcaktı. Vücut burada vahşet duvarlarını tanımayarak çiçeğe durdu. Suyu kanımız, güneşi inancımız oldu. Yeşerttik kelepçelerimiz ve prangalarımızın pasında yediveren gülleri gibi. Ne düşmanın en incesinden en kabasına kadar sahnelediği politik oyunları ve azgın işkenceleri ve ne de Partimizin geri çekilme taktiğini izlediği, bundan kaynaklanan geçici sessizlik dönemi bizde bir an olsun karamsarlık yaratabildi. Her [illegible] Partimizin gücünü ve varlığını tüm hücrelerimizde duyduk, hissettik. Sabırla ve güvenle bekledik bu günleri ama durmadık. Birtakım yetersizlikler, tecrübesizlik ve daha birçok olumsuz etken mücadelemizin ilk yıllarında derin izler bırakan kayıplara yol açtı. Fakat ödenen ağır bedeller karşılığında gurur verici, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin gücüne güç katan önemli değerler yaratıldığını da söyleyebiliriz. Zindan mücadelemizin indirdiği bu şamarın etkisinden henüz kurtulamadan, yeni ve güçlü darbeyi de dışarda PKK partizanlarından yedi. Bu gelişmeler karşısında sıkışan düşman, mücadeleyi tekrar denetim altına almak ve cezaevlerinde direnişleri boğmak için, uzun vadede bir sonuç veremeyeceğine inandığı karşı-devrimci zora paralel yeni yöntemler bulmaya koyuldu. Bunun en etkili yolu "mücadeleyi içten çökertmek" idi. Bu nedenledir ki her ele geçirdiği unsura ve cezaevlerindeki tutuklulara saf değiştirtip mücadeleye karşı kullanmak için her yolu mübah görmektedir. Bu süreci hızlandırmak için yasal dayanakları da buldu. İşte, ihanete davetten başka bir anlamı olmayan "Pişmanlık Yasası" bu amaçla gündeme getirildi. Düşmanın bu uygulamaları karşısında hiç kuşkusuz yenik düşenler olacaktır ve oldu da. Bunlar sınıf mücadelesinin doğal sonuçlarıdır. Çünkü sınıf mücadelesinin sonuçlarını her insan kaldıramıyor. İdeallerin ve iradelerin en üst sınırına yükselmiş olan sınıf mücadelesi, belli bir noktadan sonra kendilerini yenilemezse, o kişi ya hemen ihanete düşüyor ya da nötrleşiyor, sonra da mücadele saflarından karşı saflara yumuşak iniş yapıyor. Her savaşçının bu gerçeğin ayrımında olduğundan kuşkumuz yoktur. Şu gerçeği de bilmenizi isteriz ki, bir avuç zayıf, kişiliksiz, zaaflı unsurun ihanetine karşın düşmanın oyunlarını boşa çıkaracak çelikleşmiş, her an canını vermeye hazır inançlı bir kitle vardır. Birkaç hain piyon siz yiğit özgürlük savaşçılarının moralini bir an olsun bozmamalıdır. Düşmanın baskı ve oyunlarının ortaya çıkardığı bu korkak hainlerin durumu sadece ve sadece tiksinti uyandırmaktadır. O pis canları için ihanet batağına saplanan bu zavallılar sizlerin engin cesareti ve yılmaz savaşçılığı karşısında her gün ölmektedirler. Yüreklerine korku salan mücadelemiz yükseldikçe onların çırpınışları ve acı feryatları devam edecektir. Çünkü bu kuklaların ipleri çaresizlik içinde bocalayan Türk devletinin elindedir. Her türlü zorluğu göğüsleyebilen iradi gücünüz ve siyasi uyanıklığınız, düşmanın moral bozmaya yönelik plan ve programlarını boşa çıkaracaktır. Cuntanın borazanlığına soyundurulan bu hainlerin çıkardıkları cızırtılı ses yükselen silah sesleri içerisinde boğulup yok olmaktadır.

Bizler halkımızın kurtuluşunu getirecek ulusal bağımsızlık gibi soylu bir mücadeleye atılırken her türlü zorlukla karşılaşabileceğimizi biliyorduk. Bağımsızlık ve özgürlük uğruna, onurlu bir yaşam uğruna, tüm zorluklara göğüs gerdiğimiz oranda kadın olarak gerçek yerimizi bulacağımızı da biliyorduk. Bu nedenle mücadelede karşılaştığımız güçlükler bizi yıldırmadı. Uzun süre sömürgeci zindanlarda erkek yoldaşlarımızla aynı şartlar altında zulmün, vahşetin ve acının her türlüsünü birlikte tattık. Sevinçleri birlikte yaşadık. Düşman kadın erkek diye ayırmadı. Kişiliğimiz, onur ve namusumuz, halkımız ve Partimizdir. İşte sömürgeciler buna düşmandır. Yoldaşlar! Emin olunuz ki bundan sonraki yaşamımızda da aynı inanç birliği içerisinde direniş bayrağını dalgalandıracağız. Her şehit kanı kinimize kin katmakta, her pêşmergenin yükselttiğ ses bizlere cesaret vermektedir. Zindanlarda birer Partili olarak, düşmanın karşısına dikileceğimiz günleri de duyacaksınız. Varsın düşman Bizans oyunlarını oynayadursun... Bizim de postlarımız pahalı, kılçığımız serttir. Sizleri tüm hasretliğimizle kucaklar ve sevgilerimizi sunarız.

8 Mart
S...

"Burada çözülen kişi değil sınıf, bir an değil tarihtir..."

PKK III. KONGRESİ'NİN ÖĞRETTİKLERİ VE EMRETTİKLERİ!..

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

25-30 Ekim 1986 tarihleri arasında yapılan Kürdistan İşçi Partisi (PKK) III. Kongresi'nin üzerinden yaklaşık olarak ikibuçuk ay geçti. Parti Tüzüğümüzün hükümleri açısından bakıldığında, bu Kongre Tüzükte belirlenen süre içerisinde gerçekleştirilen olağan bir zirve niteliğindeydi. Ancak onu sadece olağan bir zirve biçiminde tanımlamak hiç de yeterli olmayacaktır. Öyle inanıyoruz ki, bu Kongre, Partimizin ve halkımızın tarihinde olağan bir zirve olmanın ötesinde ve ilerisinde bir anlam taşıyacak, daha başka özellikleriyle anılacaktır. PKK III. Kongresi halkımızın geleceğine ilişkin olarak aldığı kararlar ve berrak fikirleriyle daha şimdiden Partimizin ve halkımızın tarihinde olağanüstü önemde bir yer tutmuştur. Elbette bu zirvenin ulusal direniş mücadelemiz üzerinde ne denli derin ve ilerletici bir rol oynadığı mücadelemizin yeni döneminde çok daha net bir biçimde görülecektir.

Faşist sömürgecilikle yoğun bir savaş içinde sürdürülen hazırlık çalışmaları süreci ve bunun zirvesini meydana getiren Kongre, Partimiz önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesinin Kürdistan halkı açısından, sadece günün gerçeklerini ve görevlerini kavramak bakımından değil, çağın ve tarihin bütün derinliği ile bilince çıkarılmasında, mücadele görevlerini yerine getirmede geriye çeken eskinin yüklerinin açığa çıkarılıp atılmasında, döneme ilişkin görevlerin daha da belirginleştirilerek yürünecek yolun aydınlatılmasında ve bütün Parti kadrolarının bilinç, cesaret ve azimlerinin daha da bir yoğunluk kazanmasında tarihsel bir dönüm noktası oldu. Partimizin III. Kongresi, yerküremizde ve Ortadoğu'da ciddi altüst oluşların ve önemli dönemeçlerin yaşandığı bir süreçte toplandı. Dolayısıyla gerçekleştiği dönemin özellikleri ve dünya çapında tartışılan sorunlar açısından da, kendi çapında bir çözüm gücü olma anlamında önemli bir yer tuttu. Başta Parti kadro ve savaşçıları olmak üzere halkımıza yeni ufuklar açan PKK III. Kongresi, çözüme kavuşturduğu sorunlar ve önüne koyduğu görevlerle, sadece Kürdistan halkı açısından değil, gelecekte bütün Ortadoğu halkları açısından da tarihin ve çağın ileriye akışına doğru bir ağırlık olduğunu kanıtladı. Bu henüz bütün derinliği ile anlaşılmamış olsa bile, fazla uzak olmayan bir gelecek bunu daha büyük bir açıklıkla ortaya koyacaktır.

PKK III. Kongresi, yaklaşık olarak bir yıl gibi uzun bir hazırlık süreci temelinde gerçekleştirildi ve sonuçlandırıldı. Bu süreçte Partimiz bir yandan 15 Ağustos Devrimci Atılımı ile açılan ulusal direniş mücadelemizin yeni evresinde faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaşı yükseltmeye çalışırken, diğer yandan pratik yönetimin devrimci savaşın gelişimini büyük ölçüde durduran tutucu eğilim sonucunda ortaya çıkan olumsuz gidişe karşı yaptığı müdahaleyi yeni bir zirveye hazırlık çalışmaları ile birleştirdi. Faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaşı aksatmaksızın içe yönelimi gerçekleştirerek, Parti içinde yabancı sınıf etkilerine ve eğilimlerine karşı mücadelenin yoğunlaştırılmasını birlikte sürdürdü. Bunun sonucunda, Kongre hazırlık süreci ve Kongre, bugüne kadar belki de çok az sayıda devrimci gücün cesaret edebildiği yönelimi kendisinde gerçekleştirerek, PKK'nin şahsında Kürdistan zeminini sınıflı toplumlar tarihinin kirlerinden arındırılmış, bunlarla yoğun bir mücadelenin yaşandığı bir alan haline getirdi. Bir yönüyle Augias ahırlarını köklü bir biçimde temizleme görevi PKK III. Kongresi'ne düştü.

PKK III. Kongresi, 15 Ağustos Devrimci Atılımı temelinde Kürdistan halkının tarihinde başlayan yeni dönemde Parti taktiğini uygulamayan ve bunun sonucunda ortaya çıkan elverişli fırsatlardan yararlanarak taktikte aşama yaptıramayan pratik yönetimin içine düştüğü olumsuz durumu şiddetle eleştirdi. Esas olarak ara sınıflardan kaynaklanan ve Kürt egemen sınıfları ile TC'nin de etkilerini taşıyan anlayış ve tutumları bütün yönleriyle açığa çıkararak mahkum etti. Kongre, Partimizin taktik çizgisinin muazzam gelişmelere yol açabilecek özellikte olduğunu, taktiğin sınırlı bir uygulanmasının bile büyük gelişmelere yol açtığını, taktiğin uygulanmamasının ise Partiye ve halkımızın kurtuluş davasına büyük zararlar verdiğini ve mücadeleyi sonuçta felaketin eşiğine kadar getirdiğini bir kez daha doğruladı.

PKK III. Kongresi, 12 Eylül askeri-faşist darbesi ertesinde yurt dışında sürdürülen toparlanma ve hazırlık çalışmalarından sonra güçlerimizin ülke zeminine taşırılmasıyla birlikte başlayan yeni direniş döneminde önemli gelişme sağlandığını, fakat bunun yeterli olmadığını belirtti. Gelişmelerin istenen düzeyde seyretmemesinin ve dönemin ağır kayıplar pahasına kazanılmasının nedeni olan hata ve eksikliklerin cesur bir açılımını yaptı. Kongre, geçen direniş döneminde Parti taktiğinin yeterli bir uygulanışına ulaşılamadığını, buna yol açan nedenlerin pratikte tasfiyeciliğe kadar götüren liberal, tutucu, sekter, bireyci, kendiliğindenci, basmakalıpçı ve dar pratikçi çalışma tarzı olduğunu net bir biçimde ortaya koydu. Kongre, bu çalışma tarzı, anlayış ve tutumların proletarya partisi içinde küçükburjuva belirtiler olduğunu açıklayarak, uzun yıllardan beri Partimizi uğraştıran ve Parti kadrolarının yetkin militanlar haline gelmelerinin önünde ciddi bir engel durumuna yükselen bir sorunun kaynaklarını ve giderilme yollarını açıkça gösterdi.

Partimizin III. Kongresi'nin en belirgin çalışmalarından bir de Kongre'nin aylarca öncesinde başlatılan eleştiri-özeleştiri süreci oldu. Sorunun derinliğinden ve çözümünün hayati önemde olmasından ötürü düzeltme ve yenilenme hareketi adı verilen bu süreçte, Partinin çağrısına ileri bir sorumluluk duygusuyla cevap veren kadrolar kendi durumlarına ilişkin derin çözümlemeler yaptılar ve kapsamlı özeleştirilere ulaştılar. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Kongre'nin kapanış konuşmasında belirttiği gibi, *"... Derin tarihsel ve toplumsal sorunlarımız ilk defa böylesi bir atmosfer içinde tartışılma imkanını buldu. Özellikle birer kördüğüm haline gelen bu sorunların çözümlemesi yetkince yapıldı. Bugüne kadar her arkadaşın şahsında değişik ölçülerde ifadesini bulan bu kördüğümler önemli oranda parçalandı. Arkadaşların fazilet diye yapıştıkları birçok şeyin kusur olduğu ortaya çıktı. Ayrıca bunu kanıtlamaya gerek yoktur. Fakat gerçekten mevcut bileşimde bile dile getirilen ve çözümlenen olayların çok derin bir tarihi ve toplumsal zemini olduğu anlaşılıyor.* **Burada çözülen kişi değil sınıf, bir an değil tarihtir. Ve burada, bu küçük toplulukta gerçekleşen şey, toplumda gerçekleşecek olanın ön habercisidir.** *Ne kadar dar ele alınırsa alınsın, geri bir kavrayış düzeyiyle tarihsel ve geleceğe yönelik anlamından kopararak ne kadar geriden yaklaşılırsa yaklaşılsın, bu platformun ısrarlı takipçileri ve Kongremizin karar düzeyinin ısrarlı uygulayıcıları tarihin gerçek hükmünün böyle olduğunu görmekte zorluk çekmeyeceklerdir."*

PKK III. Kongresi, bu süreçte küçük-burjuva eğilim ve belirtileri önemli ölçüde tasfiye etti. Kongremiz proletarya dışı sınıf etkilerine karşı savaşımın doruk noktası oldu. Bu zirvede proletarya dışı her türlü eğilim, düşünce, tutum ve davranış proletarya partisinin devrimci çizgisi önünde diz çökerek teslim oldu. Bu tür eğilim anlayış ve tutumları şu ya da bu düzeyde üzerinde taşıyan herkes, bunları militan devrimciliğe ulaşmasının önünde engel olarak kabul edip daha gerçekçi bir biçimde proletarya devrimciliğinde karar kılarak, bunun için en sonuç alıcı yöntem olan sınıf intiharına yöneldi. Kongremiz Parti saflarında sınıf savaşımını devrimci proletaryanın lehine böyle bir niteliğe soktu. Proletaryanın yıllardan beri parti-içi savaşımda sağlamış olduğu nicel birikimler Partimiz içinde gerçek anlamda ete-kemiğe büründü. Daha önceleri daha çok yüzeysel tarzda yaşanan birçok gelişme bu kez derinliğe kavuştu ve koparılmaz bir biçimde Partimizin bünyesinde kök saldı. Parti güçlerimizin büyük çoğunluğu açısından, gerçek anlamda ilk defa subjektivizmden arınarak objektivizme yönelme, soyut düşüncelerin ağır etkisinden önemli oranda sıyrılarak somuta yönelme, ilk defa biçimden kurtularak özü temsil etme ve hayallerin ağır etkisinden kurtularak gerçeğe ulaşma bu Kongremizde yaşandı. Kuşkusuz bu kadrosal düzeyde de büyük bir olgunlaşma anlamına gelmektedir. Elbette bütün bu konularda Partimizin henüz küçümsenmemesi gereken sorunları vardır ve bunlar aşılmadan devrim diye bir gerçeklikten bahsetmek doğru olmayacaktır. Ancak bir kez belli bir olgunluğa ulaşılmış ve öz yakalanmıştır. Bundan sonra bütün Parti militanlarına düşen en ciddi görev bu olgunluğu ve özü korumak, geliştirmek, sağlamlaştırmak ve her şeye egemen kılmak olmalıdır. Bu doğrultuda sınır ve engel tanımayan bir çaba harcanmak zorundadır.

Kongre platformuna katılan hemen her arkadaş, yazılı ve sözlü eleştiri ve özeleştirilerin verildiği her oturumu bir ya da birkaç devrimin yaşandığı büyük tarihsel olaylara benzetti. Çünkü bu oturumlarda kişilerin ve kişilerde dile gelen hastalıkların şahsında Kürdistan halkını sömürgeci egemenlik sistemi içinde tutan her türlü siyasal güçler ve kurumlar, sömürgeci köleliğin devamına hizmet eden her türlü köhnemiş değer yargıları, anlayışlar, alışkanlıklar, gelenekler ve görenekler proletaryanın devrimci adaleti karşısına çıkarılıp yargılandı. Devrimin ileriye doğru akışı önünde engel teşkil eden her şey öldürüldü ve tabuta konuldu. Yalnız Lenin'in de işaret ettiği gibi, *"... Devrim oldu diye herkes melek kesilecek değildir. Burjuva toplumunun cesedi, tabut çakıldıktan sonra gömülemez. Aramızda çürüyen ve çözülen eski toplumun cesedi, bu arada çevremizi de kirletir ve yaşamımızı zehirler. Yaşlı olanın, köhneyip çürüyenin ağları; yeni, taze, genç ve güçlü olana doğru binlerce iple uzanır."* Bu gerçeklik genelde Kürdistan koşulları ve özelde Partimiz açısından on kat-yüz kat daha geçerlidir. Bizde çivilenmiş tabutun içinde duran cesedin yaydığı koku daha pis, zehirleyici etkisi çok daha fazladır. Bu yüzden bu tabutu gömmenin kesintisiz çabası içinde olmadan, ondan etkilenmemek için her an tedbir üstüne tedbir geliştirmeden, yeniden hastalıklı bir duruma düşmek, bununla da kalmayıp yeni, taze, genç ve güçlü olanın yaşamını tehdit eder hale gelmek ve böylelikle her zamankinden daha fazla devrimin önüne engel olarak dikilmek kaçınılmazdır. Bu yönlü çaba harcanmadan ve tedbir geliştirmeden proletarya dışı her türlü sınıf eğilimi ve davranışlarının yakalanan özü sarması ve tahrip etmesi mümkündür. Bunun için bu soruna azami dikkat gösterilmelidir. Böyle davranılmadığı takdirde en büyük ihanetin önümüzdeki dönemde ortaya çıkabileceği unutulmamalıdır. Tabii bu devrime karşı fiilen savaşma türünden değil, devrimi geliştirmeme ve gelişmenin önünde bend olma biçiminde bir ihanet olacaktır. İçine girdiğimiz yeni mücadele sürecinin özellikleri ve gerek Partinin üst yönetim organları, gerekse kadrolar düzeyinde zayıf da olsa geçmişi çağrıştıran bazı belirtiler dikkate alındığında, gelecek açısından şimdiden böyle bir tehlikeyi görmemek mümkün değildir. Eğer Kongremizin kararlılık düzeyine uygun bir pratik sergilenmezse, devrime en büyük kötülük devrimcilik iddiasıyla ortaya çıkan güçler tarafından yapılmış olacak, devrime en çirkin türünden bir ihanet anlamına gelecek bu kötülük geçmiştekinin birkaç misline ulaşacaktır.

Kongre platformunda söz alan her arkadaş, yukarıda izah etmeye çalıştığımız gerçeğe uygun bir biçimde davrandı ve eskiyi bilince çıkarıp onu yıkma ve aşma azmini ifade etmenin kendisi açısından yenilenmede henüz küçük fakat ciddi bir başlangıç olduğunu söyledi. Ardından bundan sonrasını pratiğe bıraktığını, özeleştirisinin gerçek anlamda gereğini Partinin kendisini görevlendireceği her alanda, Kongre'yi temsil etme sorumluluğunu yüklenmiş olarak, Parti görevleri ile birlikte yerine getireceğini belirtti. Doğal olarak bu doğru devrimci bir tutumdu. Kuşkusuz Partimizin III. Kongresi'nde sadece geçmişin eleştirisiyle yetinilmedi. Partimiz ve halkımızın direniş tarihinde yeni ve kader belirleyici önemde olan tarihsel bir hamleye götüren güçlü kararlara ulaşıldı. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın da belirttiği gibi, bunlar bilinmeyen ve tanınmayan kararlar değildi. Buna rağmen yine de yeni bir kararlaştırma dönemine girmenin gereği vardı. Geçen mücadele döneminde Partimizin karar gücüyle olumsuz bir biçimde oynanmışken, pratikte bir dizi kararsız ve ikircikli tutum ve davranış ortaya çıkmışken, özellikle tasfiyeci gelişmeler Partimizi tehlikeli bir krize doğru götürmüşken, Partimizin böyle bir zirvede bu pratiği yeniden gözden geçirmemek, karar gücünü netleştirmemek ve derinleştirmemek düşünülemezdi. Buradan yola çıkarak geçmişin güçlü bir değerlendirilmesi yapıldı, bu temelde Parti tarihimizin en güçlü bir kararlaştırma dönemine girildi. Partimizin III. Kongresi sonunda yüksek bir kararlılık düzeyini ortaya çıkardı.

Bu nokta önemlidir. Özeleştirilerimizin nedeni ve sonucu bu gerçekliğin ışığında ele alınmak ve pratiğimiz bununla uygunluk arzetmek zorundadır. En başta Kongre'ye katılan güçlerimiz olmak üzere Partimizin bütün militanlarının, Partimizi yeni bir kararlılık düzeyini ortaya çıkarmaya götüren nedenleri akıldan çıkarmadan ve Partiyi bir kez daha içerden kaynaklanan badirelerle karşı karşıya getirmeden, III. Kongre çizgisinin yetkin birer uygulayıcısı haline gelmeleri ve özeleştirilerini pratikte böylesi bir uygulayıcılıkla tamamlamaları hayati önemdedir. Bu aynı zamanda onların verdikleri söze ne ölçüde bağlı kaldıklarının da kanıtı olacaktır. Bunun diğer bir anlamı ise Partimizin her üyesinin Partisinin karşısına artık kişisel sorunlar, zaaflar ve zayıflıklarla çıkmamasıdır. Militana hiç de onur bahşetmeyen kişisel sorunlarla Partinin karşısına dikilme dönemi geride kaldı. Şimdi geleceği fethetmeye yürüyeceğiz. Partimizin III. Kongresi, bütün bu sorunların tarihsel ve toplumsal

kaynaklarını tüm netliği ile ortaya koydu. Bunları giderme yolları konusunda tüm Parti militanlarını aydınlattı. Bu durum karşısında militana düşen görev kişisel sorunlar yaratarak Partiyi geriye çekmenin teorisini yapmak değil, en büyük savaşlardan birini de Kürt egemen sınıflarının ve TC'nin mirası olan kendi yetmezliklerine karşı vererek, hızla halk önderliğine doğru yükselmektir. Nereden kaynaklanırsa kaynaklansın, devrimcilik bu tür sorunlara takılmak ve bunların önünde bir köle gibi boyun eğmek değil, bu sorunları aşmak anlamına gelir. Gerçekten adına layık bir rol ifa edecekse, devrimcilik tam da bu sorunların çözüm noktasıdır. Kısacası, "... *Devrimci, hem anlayış ve çabalarının yoğunluğu düzeyinde fedakarlık, cesaret ve bilinç ögelerinin en verimli bir sentezini kendisinde gerçekleştiren, hem de anın görevleri ve uzun vadeli bir planlama açısından kendisini ayarlamasını bilen kişi olarak tanımlanır.*" Kongremizin tek seçenek olarak dayattığı devrimcilik budur, ulaşacağımıza dair söz verdiğimiz devrimcilik budur.

Partimizin III. Kongresi, Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaşın Kongre'ye sunduğu Politik Raporu esas alarak tartışma götürmez netlikte bir karar düzeyine ulaşmanın yanısıra, içine girdiğimiz yeni dönemin faaliyetlerine ilişkin olarak hazırlanan bir Genel Planlamayı da kabul etmiştir. Kongre kararları ve Genel Planlamamız ışığında mücadelenin çeşitli alanlarına ilişkin ayrıntılı uygulama planlamalarına gitmek, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin pratikte nasıl inşa edileceğinin ve Halk Kurtuluş Ordumuzun kuruluşuna nereden ve nasıl başlanacağının plan ve programlarıyla uğraşmak, bütün zekasını ordu kurmanın ve devrimci savaşı geliştirmenin pratik sorunları üzerinde yoğunlaştırmak, bu konuda yaratıcı yeteneklerini sonuna kadar geliştirmek, erzak temin etme sorunundan tutalım sabotaj eylemlerinin örgütlendirilmesine kadar hemen her konuda ayrıntılı planlar yapmak ve pratiğin eşiğinden içeriye adım atmaya çalıştığımız bu günlerde bu konuların tümünde tam bir netliğe ulaşmak, geçmişin plansızlık ve programsızlığından mutlaka sonuçlar ve dersler çıkararak plansız kalmış en küçük bir faaliyet alanı bırakmamak – İşte şimdi militanın yerine getirmesi gereken görevleri bunlardır.

Başkan A. ÖCALAN yoldaş, aynı konuya ilişkin olarak, bütün Partili militanlara yaptığı çağrıda şunları söylemektedir: *"Gün öyle bir gün ve içine yöneldiğimiz dönem öyle bir dönemdir ki, insanın en soylu yeteneklerini adeta ayaklandırırcasına harekete geçirmesi; gözünü, kulağını, dilini, yüreğini ve beynini devrimci direniş için ayağa kaldırması mutlak bir zorunluluktur. Bu dönemin devrimcisi gerekirse saatlerce konuşur, gerekirse bir yere kapanıp saatlerce düşünür ve en sağlam planları ortaya çıkarır; gerekirse çabalarını on kat arttırıp eylemin üzerine yürür, en önde ilerler, tedbirli hareket eder; gerekiyorsa kendisini eğitir. Sorumlu devrimcilik buna ulaşmanın çabası içinde olur ve bunun için yeterlidir, buna yetişemediğinde de bahaneler uydurmanın anlamsızlığını bilir. Sorumlu devrimcilik özellikleri böyle olan bir devrimciliktir. Sorumsuz devrimcilik ise çok çeşitli bahaneler bulan, çeşitli nedenler ve engeller ileri süren bir "devrimcilik"tir. Biz sorumsuzluğu kabul etmiyoruz ve saflarımıza yakıştırmıyoruz."*

Kısacası, böyle bir devrimcilik, devrimci mücadele ve yaşamın her alanında gerçek bir kuruculuk misyonu ile hareket eder; ordu düzenlemesine doğru gittiğimiz bir dönemde, kendisiyle birlikte halkımızı ordu tarzındaki bir örgütlenme içine alması gerektiğini bilir. Her yerde halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşmasını yaratan, rolünün bu olduğuna inanan ve bunun bilinciyle dopdolu olan halk ordusunun kurucu ve geliştirici kurmayı gibi davranır. Bunun için bağlı bulunduğu Parti organlarının karşısına "devrimin şu kadar yükünü omuzlamaya hazırım, savaşı şu düzeyde geliştirmekte kendimi yeterli görüyorum, halkımın düşmanlarını ezmekte ve özgür geleceği fethetmekte kararlıyım" diyerek çıkar. Mücadelemizin bu yeni döneminde kendimiz için temel almamız ve tüm örgüt yapımıza egemen kılmamız gereken üslup budur. Savaş ciddi bir eylemdir, devrimci savaş kendisiyle oyun oynanmaması gereken en ciddi işlerin başında gelir. Biz de Kongremizin kararlılık düzeyine uygun olarak Halk Kurtuluş Ordumuzun kuruluşuna doğru gidiyoruz. Parti Önderliğinin bir emir niteliğindeki şu sözlerini asla aklımızdan çıkarmamak ve günlük çalışmalarımızda kendimize rehber almak zorundayız: *"Devrimci gerçeklerle oynamaya hiç kimsenin hakkı yoktur... Bunun için devrimci görevler karşısında ciddiyet ve hassasiyet göstermek ölümden de, yeri yarıp içine girmekten de önemlidir. Ciddiyet, ciddiyet, ciddiyet!.. Bu işin adamı olmak, adamı olmak, adamı olmak!.. Kimse bunun dışında ne bize bir şey dayatmalı ve ne de bir şey istemelidir."*

O halde dönemi fethedecek militanlar olarak, temel alacağımız üslup "varım, yeterliyim, ezeceğim, fethedeceğim" olmalıdır. İster egemen, isterse ezilen sınıfların hizmetinde olsun, bütün ordulara egemen olan üslubun bu olduğunu biliyoruz. Ordunun kendisine özgü bir disiplini vardır, orada her şey kurallara bağlanmış bir düzene tabidir. Bu yüzden de Lenin çağımızın ordularını modern örgütlenmenin en yüksek biçimi olarak tanımlar. Toplumsal geriliğimizi ve halk olarak geri bırakılmışlığımızı böyle bir düzene ulaşmanın önünde engel olarak göremeyiz. Tersine geriliğimiz ve geri bırakılmışlığımız böylesi yüksek bir örgütlülük düzeyine ulaşmamızın temel koşuludur. Savaşı savaş olarak ele aldığımız ve zafer kazanmayı göze alan komutanlar olarak devrimci savaş alanına girdiğimiz zaman, başkasının bize bunları hatırlatmasına gerek kalmayacaktır. O zaman kişisel sorunlar ve basit karın ağrılarıyla ortaya çıkmak yerine, "düşmanımı tanıyorum, kendi gücümü biliyorum, kendime güveniyorum, emrimdeki şu kadar insanla şu kadar görevi yerine getirmeye hazırım" diyerek, başaracağımızdan emin bir biçimde Partiden görev talep edeceğiz. Partimizin III. Kongresi'nin ortaya çıkardığı kararlılık düzeyi de bunu gerektirmektedir.

"Kararlılık, adı üzerinde, kararlı olmayı, kararlı durumu yakalamayı içerir. (Kararlılık) birçok yeni şeyin doğuşuna vesile olabilecek iyi bir başlangıçtır ve bir irade göstericidir. Fakat bir yürütme ve buna bağlı olarak bir devrimci pratik değildir. Bazı arkadaşlar kararlar almakla adeta işlerin bittiğini zannediyorlar. Oysa karar alma sadece bir isteğin dile getirilişidir. Bu kararları hayata geçirmek, örgütlemek, yürütmek ve denetlemek apayrı safhalardır. Burada ortaya çıkabilecek en önemli noksanlıklardan ve hatalardan birisi karar düzeyimizin gerisinde birtakım tartışmalar yapmaktır. Böyle şeyler yapılmamalıdır. Tersine bu kararları hayata geçirecek ayrıntılı planlar, talimatlar ve yönetmelikler geliştirilmelidir. En üst organlardan en alttaki hücrelere kadar bütün Parti örgütlerinde toplantılar bunun için yapılmalıdır. Kısacası genel karar düzeyimizi hayata geçirecek ayrıntılı kararlar için yapılacak toplantılara ve görevlendirmelere evet, fakat karar düzeyimizi daha geriye düşürecek ve aslında biraz dikkat edildiğinde gereksiz olduğu görülecek toplantılara ve tartışmalara hayır; onu daha iyi yorumlamaya ve daha güçlü harekete geçirmeye evet, fakat bunun başka türlü gösterilmesine hayır diyoruz."

Partimizin III. Kongresi'nin kararlılık düzeyi ortada bulunmasına ve Kongremiz geçmiş dönem pratiğine yönelik eleştirilerini esas alarak bu nokta üzerinde yoğunlaştırmasına rağmen, hem yürütme ve hem de kadrolar düzeyinde eskinin çalışma tarzını belli ölçüde çağrıştıran kendiliğindenci, yüzeysel ve bireyci tutumlara tanık olunabilmektedir. Günlük devrimci pratik ve yaşamın örgütlendirilmesinde hala plansızlık, programsızlık ve verimli ve sonuç alıcı bir devrimci pratiğe yönelmeme sözkonusudur. Bu durumlar devrimci çalışmanın bazı alanlarında belirtiler biçiminde de olsa uç verebilmiştir. Sorun esas itibarıyla günlük yürütme düzeyinde ortaya çıktığı için, bu durumda gelişmeler gelip yönetim engeline takılmakta ve ister kişi, ister birim düzeyinde olsun, bu düzeyde meydana gelen tıkanıklık kendisiyle birlikte bütün yapıdaki gelişmeyi, en azından Partinin yeni bir müdahalesine kadar felce uğratabilmektedir. Bu da zaman ve olanakların kullanımında muazzam bir israfçılığa yol açmaktadır. İçine girdiğimiz dönemin özellikleri dikkate alındığında, yaşanan her günün altın değerinde olduğu ve en verimli tarzda kullanılması gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Bu yüzden zaman ve olanakların kullanımındaki israfçılığa tahammül etmek son derece zordur. Kısa süreler içerisinde halledilebilecek birçok sorunu haftalara ve hatta aylara yaymak kesinlikle kabul edilemez. Kendisini son derece rahat hisseden böyle bir "bolluk içindeki devrimcilik" anlayışı esas olarak yurt dışında ortaya çıkan bir durumdur. Hangi zeminde ortaya çıkarsa çıksın bu tür durumlara müdahale etmek ve düzeltme yoluna gitmek en büyük görevlerimizden biri durumundadır.

Çalışma tarzında ortaya çıkan en belirgin olumsuzluklardan biri de, Parti taktiğine slogan düzeyinde yaklaşmak, taktik çizgiyi kavrayış düzeyinde ele almakla yetinmek, yapılması gereken işleri öncelikler sırasına göre ele almak yerine, güncel olanla uzun vadeli olanı, esas olanla tali olanı birbirine karıştırmak ve böylece bütün Parti güçlerimizin dikkatini ordu kuruluşunun pratik sorunları üzerinde teksif etmek yerine, aynı hat üzerinde dönen bir bozuk plak gibi hep aynı şeyi tekrarlamaktır. Kişi burada taktik üzerinde durmak ve kendini taktiğe katmak yerine taktik üzerinde oturmakta ve hatta yatmaktadır. Taktik üzerinde oturarak ya da yatarak çirkin bir tarzda taktiği sömürme yoluna gidildiğinde, kişinin haykırdığı en güzel sloganlar ve ağzından çıkan en doğru sözler birer demagoji unsuru olmakta ve kişinin kendisiyle birlikte yapıyı uyutmasına hizmet etmektedir. Partinin ve devrimin temel sorunlarına bir propagandacı tarzıyla yaklaşmak, sorunlara teorinin gri gözlüğünden bakmak ve gerisinde akış halinde olan canlı hayatı görmemek kişiyi sonuçta iflah olmaz bir demagog ve dolayısıyla bir halk düşmanı haline getirebilir. Mevcut olanın ikinci elden ve ağızdan tekrarı ile yetinmek, kişiyi hakkı olmayan ve yetkisi bulunmayan konumlara soyunmaya götürür ki, bu tehlikeli bir yöntem, provokatörlerin kullandıkları bir yöntemdir. Başkan A. ÖCALAN yoldaşın da ifade ettiği gibi, "... *Devrimci lafazanlık bazen çok tehlikelidir. Hele doğru sloganlar altında gereksiz bir pratikle yaşadığının farkında olmaksızın ucuz ahkam kesmek ve bununla birlikte bir de önder olma sevdasına tutulmak, adamı en tehlikeli noktalara kadar getirebilir.*" Bu tür bir devrimciliğin en belirgin örneği sefil bir durum arzeden ve sonuçta 12 Eylül faşizminin potasında eriyerek rezil bir tasfiyecilik biçimini sergileyen Türkiye aydınındaki devrimcilik anlayışıdır. Kongremiz bu tipin nasıl devrimin önünde engel konumuna geldiğini ve nasıl proletarya dışındaki sınıfların Parti içindeki objektif ajanı durumuna düştüğünü tüm çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Buna rağmen bazı arkadaşların "hafıza-i beşer nisyan ile malüldür" sözünü doğrulamak istercesine Kongre gerçeğimizi unutmuş görünmeleri kabul edilemez bir durumdur.

Yakın geçmişin, özellikle 1983 yılı pratiğinin bu konuda ibret verici derslerle dolu olduğu unutulmamalıdır. Yine her Partili militanın aynı soruna ilişkin olarak yaptığı eleştiriler-özeleştiriler zengin derslerle doludur. Bunlar Kongremizin onayından geçmiş ve en üst düzeyde kabul görmüş değerlendirmelerdir. Eleştiri ve özeleştiri konusu olan hususların sahip çıkılacak yanlarının bulunmadığı, bunların lanetlenmesi gereken şeyler olduğu açıktır. Partinin ve halkın davasına samimi ve gerçek bir bağlılık, sürekli eleştirici ve özeleştirici olmayı gerektirir. Bir özeleştiri ile yetinmek veya Partinin eleştirileri karşısında "nasıl olsa bunlar başkasına söyleniyor" biçiminde bir tutum almak, egemen sınıfların aksanı ile konuşmak ve hareket etmektir. Bu konuda kendisini rahat hisseden ve vurdumduymaz tutumlara giren birisinin devrimci savaşın nasıl geliştirileceğini ve kitlelerin nasıl örgütlendirilerek halk savaşı yoluna sokulacağını düşünmesi ve bu sorunlar üzerinde kafa yorması da mümkün değildir. Savaşı bir sanat olarak ele almayan ve kendisini devrimci savaşın temel aracı olan halk ordusunun kurucuları arasında görmeyen, Partinin komutanlaşma çağrısına karşılık vermeyen bir "devrimci" insan unsuruna da değer vermez. Olsa olsa Partinin emrine verdiği kadrolarla "iyi geçinmeye", "bana bir eleştiri gelmesin, mevkimden de olmayayım, karşılıklı idare edip gidelim" mantığıyla hareket etmeye çalışır. Kadrolarla her an ilgilenmek, onlarla devrimin sorunlarını tartışmak, tartışmalarda önceliği acil ve güncel olana tanımak, tartışmaların önünü açmak, sorunların çözüm yolları konusunda laf kalabalığıyla veya bastırmacı yöntemlerle değil, tamamen iknacı yöntemlerle kadroları aydınlatmak, yüklendikleri görevler konusunda kadroları iyice netleştirmek, zengin mücadele deneyimimizle onları güçlü bir biçimde donatmak, kısacası eğitimleri ile sürekli ilgilenmek, yaban otlarını ayıklayarak kadrolar için yetkin bir tayin ve terfi sistemini hayata geçirmek: İşte taktik önderliğin kadro politikası böyle olmalıdır. Taktik önderlik sanatından habersiz olanlar açısından, bunlar unutulan veya önemsenmeyen şeylerdir. İşte Parti içinde tek kişinin diktatörlüğü türündeki tanınmazlıklar, "gelişmemiş bir sosyal ve kültürel ortamda.., yarı aşiret kafası ve yarı vahşi bir kafa yapısıyla ve biraz da emperyalistlerin kışkırtmasıyla ortaya çıkan" Bokassa tipindeki diktatörlere çağrışım yaptıran sahte şefler böylelikle uç vermektedir. Bir yandan oturduğu mevkiden kopmamanın çabası içinde olmak ve önder konumuyla sahnede boy göstermek, öte yandan bunun gerektirdiği görev ve sorumlulukları yerine getirmekten uzak durmak, ne kadar halis niyetlerle dolu olursa olsun, kaçınılmaz olarak kişiyi sonuçta bu denli tanınmaz hale getirir ve savunduğu davanın karşısına düşürür.

Kadrolar politikasında pratik yürütmenin içine düştüğü hatalara dikkat çeken PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş, "... *Oportünizm kendisini en çok işte bu noktada ele verir*" demektedir. "*İyi bir örgütçü ya da taktikçi olmanın kanıtlandığı yer burasıdır.* **Yanındakini eğit, ilerlet ve örgütle!** *İşte taktikçi böyle ortaya çıkar. Daimi olarak boş düşüncelere dalan, kendisini çevresiyle kaynaştırmayan, herkesin tepkisine ve rahatsızlığına yol açan bir tutum ve anlayışın sergileyicisi, bizde kesinlikle ilerlemenin değil, gerilemenin etkeni olur. Böyleleri mevcut kitle olanaklarımıza göre bir örgüt çalışması yürütemezler. Ya kitleleri hesaba katmayan bir çalışma sergiler, ya da tamamıyla birer kitle kuyrukçusu haline gelirler. Bu ise tasfiyeciliğe götürür.*" Aynı yerde A. ÖCALAN yoldaş devamla şunları söylemektedir: *"Proletarya önderleri geriliklere dayanamazlar. Kendini ileride tutmayı başkalarının geriliğinde bulmak feodal ve burjuva yönetim anlayışıdır... Parti çalışanlarının her yeni günü düne göre daha ileri bir gelişim noktası olarak görmedikleri, gelişip derinleştiklerini hissetmedikleri yerde yürütme gücü olamaz. Kollektivizmin, irade birliğinin, istek ve coşkunun zayıf olduğu bir yapıyı hiçbir biçimde kabul edemeyiz. (Ülke zeminindeki) silahlı mücadeleden yurt dışındaki diplomatik faaliyetlere*

Devamı 23. sayfada

PKK III. KONGRESİ GÜNÜMÜZDE İNSANLIĞIN DURUMUNU NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

Parti III. Kongre belgelerini yayınlamaya, Kongre gerçeğir.. mümkün olan en uygun açılımla okuyucuya aktarmaya günümüzde insanlığın durumunun değerlendirilmesiyle başlamak gerekiyor. Zaten Kongre'ye sunulan raporlar ve özellikle de her konuda kapsamlı, somut ve yaratıcı bir açılım veren Genel Sekreterlik Raporu da sorunu böyle ele alıyor.

III. Kongre belgelerini yayınlamaya insanlığın durumuyla başlamak ciddi öneme sahiptir. Çünkü, bir kere, günümüzde insanlık önemli sorunlarla karşı karşıya bulunduğu gibi, ciddi tehlikelerle de yüzyüzedir. İkinci olarak, bu tehlikeleri ve sorunları insanlık yararına çözmesi gerekenler, çözüm yöntemlerinde ve yaklaşımlarında bir dizi hata ve yetersizlik içinde bulunmaktadırlar. Üçüncü olarak, kendi özgüllüğü olsa da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz ve Parti hareketimizin içinde bulunduğu durum bu genelle yakın bağ içindedir. Genelin durumundan ciddi biçimlerde etkilenmekte ve giderek onu daha çok etkiler hale gelmektedir. Bu nedenlerle, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve Parti hareketimizin karşı karşıya bulunduğu sorunları daha iyi kavramak ve bu sorunlara yeterli ve yaratıcı çözümler getirebilmek için, genele, insanlığın günümüzdeki durumuna ilişkin de yeterli ve doğru anlayış ve yaklaşımlara sahip olmak gerekir.

Bu anlayışla Parti III. Kongresi, en başta günümüzde insanlığın içinde bulunduğu durumu ele aldı, çokça yapıldığı gibi genel tanımlamalar yerine güncel ve somut durumlardan hareket ederek insanlığın karşı karşıya bulunduğu en temel sorunları ve tehlikeleri, bunların kaynaklarını, çeşitli güçlerin bunlara yaklaşım biçimlerini ve çözüm yöntemlerini, bu yöntemlerin hatalı ve tutarsız yanlarını ortaya koyup, sorunların insanlık yararına olan doğru ve gerçekçi çözüm yöntemlerini, tüm devrimci ve ilerici güçlerin esas alması gereken anlayış ve yaklaşımları açık, yeterli ve anlaşılır bir dille ifade etti. Böylece, Partimizin şimdiye kadar var olan açık ve net yaklaşımlarını sadece tekrarlamadı, bunları güncel somut gelişmelere göre daha da geliştirerek tüm Parti yapımızın dünyaya bakış açısını, insanlığın sorunlarını ve çözüm yöntemlerini kavrama düzeyini güçlendirdi.

Genel tanımlamalar yerine güncel somut olguların incelenmesinin gereğini ve önemini, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu **Politik-Örgütsel Rapor**'unda şöyle ifade etti: "*Gerçekten insanlığın günümüzde içinde bulunduğu ayırdedici özellikler vardır. Çağımızın ifadesini bulduğu gerçekliğin bir tarafında kapitalist-emperyalist sistem, diğer tarafında sosyalist sistem ve arkasındaki ezilen halkların kurtuluş, özgürlük ve demokrasi hareketleri var. Bunların çağın durumunun belli başlı ifadeleri olması gerekiyor. Ancak biz, klasik hale gelmiş bu tanımlar yerine biraz daha öze ilişkin belirlemeler yapmaya çalışacağız. Çağımızda insanlığın durumunu bilinen yönleriyle anlatmayacağız. Bunları daha önce I. Konferans'a ve diğer toplantılara sunduğumuz raporlarımızda koymuştuk. Burada daha çok güncel durumun görünen bazı yanlarını ve bunların tarihsel temellerini ortaya koymaya çalışacağız.*"

Parti Önderliği, Kongre'ye sunduğu raporunda, insanlığın yüzyüze bulunduğu tehlikeyi şöyle belirledi: "*İki büyük gücün son günlerde gerçekleştirdikleri bazı zirvesel görüşmeler var. Bu görüşmelerde baş mesele nükleer savaş tehlikesi, nükleer silahlardı. Bunun uygarlığı nasıl tehdit ettiği, dolayısıyla da bu canavarın elinden insanlığı nasıl kurtarmak gerektiği üzerinde duruldu. İnsan bir canavar yarattı, şimdi bu canavar kendisini yutmakla tehdit eder hale geldi. Dikkat edelim, canavarlıklar her zaman bu düzeyde gelişmezler, biz de zaman zaman birçok canavar yaratıyoruz ve kendi öz eserimiz olan bu canavarlar bizi yutacak hale geliyorlar. Eğer insanlık kendi eliyle yarattığı canavarlar tarafından yutulacaksa, insanlığın bu durumu üzerinde durmak gerekir. Küçük canavarlar da insanı yutar, ama nükleer tehlike büyük bir canavardır. Peki, bu işte bir yanlışlık ya da çarpık bir gelişme yok mu? Doğruların, adaletin, insanlığın temsilcisi olan sosyalizmin böyle bir tehlikenin ortaya çıkmasındaki payı nedir? Bir bütün olarak insanlığın kendisini buna vermesinin, bilimsel-teknik gelişme ile bunu ortaya çıkarmasının ve hem de bunu akıl çağında yapmasının anlamı nedir? İnsanlığın durumu derken işte bu sorulara cevap vermek, bence o bir yığın ayrıntılardan, beş kıtanın durumuna değinmekten daha gereklidir.*"

Belli ki günümüzde insanlığın önünde açlıktan en aşağılık baskı ve sömürü rejimlerinden kurtulmaya kadar çok çeşitli sorunlar var. Nükleer silahlar, nükleer ve yıldız savaşları tehlikesi, bunların yok edilmesi ve dünya barışının korunması bu sorunların en büyüğü ve en başta gelenlerinden birisidir. Bunu herkes böyle görüyor ve kabul ediyor. Ama bu sorun nasıl çözümlenecek? İnsanlık bu tehlikeden hangi araç ve yöntemlerle kurtulabilecek? İşte sorun esas olarak burada düğümleniyor, farklı yaklaşımlar burada ortaya çıkıyor. Sanki sorun bir dünya ve insanlık sorunu değil de sadece kendi sorunlarıymış gibi, bu silahları elinde bulunduran iki güç, Sovyetler Birliği ve ABD kendi aralarında görüşmeler yöntemiyle sorunu çözeceklerini söylüyorlar ve bunun için zirveler yapıyorlar. Tüm dünya ise kendilerini seyrediyor ve sorunu çözecekleri umuduyla bekliyor. Önemli bir yanlışlık ve yanılgı esasında burada ortaya çıkıyor. Mevcut yöntemle, görüşme ve uzlaşmalar yöntemini tek ve en başta gelen yöntem biçiminde ele alarak, insanlığı bugün en çok tehdit eden ve uğraştıran bu sorun çözümlenebilecek midir? İşte bu soruya insanlığın çıkarları açısından doğru ve yeterli cevaplar verebilmek gerekiyor.

PKK III. Kongresi, insanlığın durumu üzerinde en önemli bir sorunu böyle somut bir biçimde ortaya koyuyor ve cevaplıyor. Bu konuda Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu raporunda şunları belirtiyor: "*İnsanlığın durumunu iyileştirme, barışı dünya çapında geliştirme amaçlarının bu yöntemlerle en olumsuz biçimlere bürünmesi tehlikeli sonuçlar yaratıyor. Sanmıyoruz ki görüşmeler-tavizler politikası Reagan-Thatcher cephesinde geri adım attırsın, tersine bunlar 80'lerden günümüze kadar epey mesafe aldılar. Bunun etkisi Türkiye'de yaşanmaktadır. Reagan-Thatcher'ın bayrağını Türkiye'de taşıyan Evren-Özal ikilisi de buna dayanarak epey mesafe katetti. Barış, özgürlük, demokrasi ve insanlığın tanımı bunların elinde çok şey kaybetti. Şimdi bütün bunlar nereye bağlanmalıdır? Bu konuda bir tarafta Sovyet sosyalizmi başı çekiyor, diğer tarafta ise ABD emperyalizmi var. Sovyet sosyalizminin, dünyayı ikibin yılına kadar önemli oranda çelişkilerinden arındırma, nükleer silah dahil konvansiyonal silahların kullanımını önemli oranda azaltma iddiası var. Bunun için temel alınan ise görüşmeler ve barışçıl mücadele yöntemleridir.*

"*Sosyalizm ile emperyalizmin, Sovyetler Birliği ile ABD'nin öncülüğündeki çatışma durumu içinde derin bir sorunu çok canlı bir biçimde bulundurmaktadır. İnsanlığın durumu, mevcut uzlaşmalar yöntemiyle çözümlenmekten uzaktır. Şimdi biz bunu söylerken, açık ki uç bir noktayı temsil etmiş olmuyoruz; gerçek budur ve gerçeği söylüyoruz. Öyle ki, neredeyse işleri daha 'demokrat' bir başkanın gelişine bağlayanlar bile vardır. Halbuki, Carter gitti, Reagan geldi, fakat sorunda hiçbir değişiklik olmadı. Şimdi ise Amerika'da daha akıllı bir Reagancı hazırlanıyor ve bunun adına da ikibin yılını ayarlayan Reagancı hareket deniyor. Sovyet sosyalizminin iç ve dış programları tüm bunları karşılamaya yetecek midir? Etkin ve yeterli yöntemlerle karşılık verilecek midir? Açık ki şimdiye kadar izlenen yöntemler buna yetmiyor. Ve bu durum, Sovyetler'de gerçekleşen sosyalizmin tarihsel nedenleri olan bazı sorunlarla karşı karşıya olduğunu gösteriyor.*"

Parti Önderliğimiz, konuya ilişkin başka bir değerlendirmesinde de şöyle diyor: "*Dünya insanlığının sorunlarının, ABD ile Sovyetler Birliği'nin ister savaş ve isterse barış görüşmeleri ile çözümlenemeyecek sorunlar olduğu çok iyi bilinmek zorundadır. Bugün neredeyse sorunların bu iki güçte merkezileştirilmesi ve bunlar arası ilişkilerle çözümleneceği gibi çok yanlış bir mantık içine kilitlenilmiştir. Kapitalist emperyalizmin tüm sorunlarını ABD, sosyalist ülkeler ve ilerici insanlığın tüm sorunlarını da Sovyetler Birliği kendisinde birleştirir ve Moskova ile Washington arasındaki telefon hatları açık tutulursa sorunlara çözüm getirilebileceğini düşünen mantık sığ bir mantıktır. Tüm insanlığın sorunlarını en üst düzeyde bu biçimde merkezileştirmek ve çözümü burada aramak, ortaya çıktığı gibi, tepede kilitlenmeye yol açar. Bugün sorunların iki devlet gücü tarafından çözüme götürülmesi biçiminde bir mantığa yönelinmesi, çözümü değil, çözümsüzlüğü getirmektedir.*" (A. Öcalan, Seçme Yazılar, Cilt I, syf: 141)

Bütün bunlar son derece açık ve bilime uygun belirlemelerdir. Besbelli ki halklara ve insanlığa karşı sorumluluk duyan hiçbir kimse, kapitalist emperyalizmin insanlığın yüzyüze bulunduğu sorunlara, nükleer savaşın önlenmesi ve dünya barışının korunması sorununa insanlık yararına çözüm getireceğini beklememektedir. Zaten sorunu ve tehlikeyi insanlığa karşı yaratan güç odur. Geliştirdiği bu tür silahları insanlığa karşı bir şantaj olarak kullanıp ömrünü uzatmaya, varlığını ve sömürüsünü sürdürmeye çalışmaktadır. Görüşmeler yöntemi de, çoğunlukla bu gücün bu tür amaçlarına hizmet eden bir yöntem olmaktadır. Şimdiye kadar sürdürülen görüşmelerin sonuçları ortadadır: Nükleer savaş tehlikesinin yok edilmesi, nükleer silahların azaltılması ya da ortadan kaldırılması amacıyla yapılan görüşmeler, ulusal kurtuluş hareketlerinin ve bunlara sosyalizmin yardımının kesilmesinin tartışıldığı ortamlar haline getirilmiştir. Böylece, açık olarak sosyalist ülkelerden dünya devriminden ve devrimci hareketleri desteklemekten vazgeçmeleri istenmiştir. Açık ki kapitalist-emperyalizm bu yönteme dayanarak kendi yaşam olanaklarını arttırmaya, kendini yıkıma götüren güçleri bu biçimde yenilgiye uğratmaya çalışmaktadır.

Burada dikkatle ele almamız gereken husus, bu yöntemi sürdüren bir taraf olarak başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelerin tutumudur. Çünkü, insanlığın tüm sorunlarına ve bunun içinde de nükleer savaşın önlenmesi ve dünya barışının korunması sorununa insanlık yararına çözüm getirmesi gerekenler dünya sosyalizm güçleri ve en başta da sosyalist ülkelerdir. Çağımızda insanlığı ileriye götüren ve sorunlarını çözen tek güç sosyalizmdir. İnsanlığın sorunlarının çözümünde, insanlığı tehdit eden tehlikelerin önlenmesinde sosyalist ülkelerin anlayış, yaklaşım ve uygulama yöntemleri nedir? Bunlar ne kadar doğru, bilimsel, gerçekçi ve sonuç alıcıdır? Eğer varsa hata ve yetersizlikleri neredektir? Doğru marksist-leninist yaklaşım ve uygulamalar nelerdir? Belli ki bunların incelenmesi ve açığa çıkarılması her sosyalistin ve sosyalist hareketin zorunlu bir görevidir.

Gerçekleşen sosyalizmin bu konuya ilişkin yaklaşımları üzerine, III. Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş şunları belirtmektedir: "*Öyle anlaşılıyor ki, SBKP'nin son Kongresi, parti programına ikibin yılına kadar dünyayı nükleer silahlardan arındırma hedefini koydu. Ama bunu nasıl gerçekleştirecek? Bu konuda tek başına kendisi yeterli midir? Her şey kendi elinde midir? Nitekim daha sonra gidilip emperyalizmle görüşmeye oturularak koz karşı tarafa verilmiştir. Ve emperyalizm de bunu kendisine karşı kullanmaktadır... Kapitalist emperyalizm yüzyıllık bütün hesaplarını masa başına çıkarmakta, halkların kurtuluşu, sosyalizmin gelişimi ve demokrasi hareketinin kazanımları ne ise hepsini masaya dökmekte, nükleer silahsızlanmayı görüşürüz ama bu tür şartlarımız var demektedir. Bu da, tek başına mevcut yöntemin sosyalizmin ve halkların çıkarına olmadığını göstermektedir.*

"*İnkar edilemez ki, Sovyetler Birliği büyük gelişmeler kaydetmiş ve emperyalizmle dengeyi sağlamıştır. Dolayısıyla denge durumunda barış çabası Sovyetler için akıllı bir politika olabilir. Henüz bu duruma gelmemiş olsalar da, diğer sosyalist ülkeler için de bu böyledir. Fakat öyle anlaşılıyor ki, burada yanılgılı bir durum vardır... Barış propagandacılarına bakılırsa, Sovyetler Birliği'nin son önerileri sosyalizme müthiş hizmet ediyor. Evet, bu zaten inkar edilmiyor, herkes biliyor ki Sovyetler barış istiyor. Ama barışın propagandasını yapmakla barış sağlanamaz. Tersine bununla en pasif bir barış hareketi durumuna düşülür. Nitekim düzenlenen barış yürüyüşleri bunun böyle olduğunu göstermektedir. Barışı böyle kazanma uğruna devrimden elçekmekle ancak emperyalizmin iştahı kabartılır. Ve bugün Ortadoğu'dan Afrika'ya kadar her alanda artan emperyalist saldırganlık biraz da buna dayanmaktadır.*"

Burada sorun, çok daha net bir biçimde emperyalizme karşı mücadelede doğru ve doğru olmayan yöntemler sorunu olarak ortaya çıkıyor. Ve bu da emperyalizm tahliline çok yakından bağlı bulunuyor. Lenin, kapitalizmin emperyalist aşamasını doğru ve yeterli bir tahlile ulaşabilmek için boşuna çalışmadı. Ekim Devriminin zaferi, leninist emperyalizm tahlili ve bu tahlilden çıkarılan doğru ve etkin mücadele yöntemleri ile gerçekleşti. Eğer Lenin de emperyalizmi doğru tahlil edemeseydi, *O da Kautsky gibi* emperyalizmin ekonomik ve toplumsal temellerini görmeyip onu sadece bir politik yönelim olarak ele alsaydı, emperyalizme karşı etkin devrimci mücadele yöntemleri yerine pasif, uzlaşıcı, emperyalist politikayı yumuşatmayı amaçlayan yöntemleri benimserdi ki, bu da proleter devrimin zaferi diye bir şeyi ortaya çıkarmazdı. Dünya durumu ve emperyalizme karşı

mücadele konularında böyle canalıcı hususların değerlendirildiği Parti III. Kongresi'nde, en somut, devrimci ve canlı yaklaşımlar ortaya çıkarıldı. Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaşın Politik-Örgütsel Rapor'u, emperyalizm tahlili, emperyalizmin bunalım dönemlerinin ayırdedici özellikleri, tek ülkede sosyalizmin inşası sorunu, günümüzde emperyalizme karşı mücadelenin çeşitli sorunları konularında kısa, özlü ve net izahlar verdi; tüm bu konularda doğru yaklaşımlarla yanlış olanları açıkça ortaya koydu; ve günümüzde emperyalizme karşı mücadelede görülen yanlış anlayış ve yöntemleri, bunun kaynaklarını ve sorunlarını net ve yeterli bir biçimde belirledi. Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu raporunda şöyle diyordu:

"Lenin'in doğru bir emperyalizm tanımı ile devrime gittiği açıktır. Eğer O da, emperyalizmi Kautsky gibi tahlil etseydi, bugün Alman sosyal-demokrasisi gibi emperyalizme ve Reagan gibilerine hizmet etmekten başka bir sonuca ulaşmayacaktı. O halde, emperyalizmin tahlilini doğru yapmak gerekir. Öyle anlaşılıyor ki, leninist emperyalizm tahlili günümüzde birçokları tarafından epeyce bulandırılmış. Özellikle Kautsky'nin emperyalizm tahlilini, bunun leninist tahlille ayrılıklarını bugün fazla inceleyen yoktur. Böyle bir inceleme yapan önemli gelişmeler kaydeder. Biliniyor, Kautsky'nin emperyalizm tahliline göre uzlaşmalar çok yoğundur, bu yöntem her zaman sonuç alıcıdır, emperyalizme birlikte dünyanın gelişimine katılınabilir, emperyalizmi fazla kötülemeye ve onunla şiddetli savaşa girmeye gerek yoktur vb. İşte bu, açıkça reformizmi doğurur... Açık ki günümüzde emperyalizmin yeniden bir devrimci yorumunun yapılması zorunludur. Bunu söylerken, sosyalizm ve demokrasi cephesinde bulunanların tamamen bundan uzaklaşmış oldukları gibi bir yargıda bulunmuyoruz. Fakat emperyalist bir kuvvetle çarpışıp da, kendi yöntemleri ile barışı getirmekten uzak bir konumda olduklarını söyleyebiliriz.

"Şüphesiz Sovyetler'deki sosyalizm önemli sistematik bir öze kavuşmuştur, fakat bu sosyalist gelişmenin biricik türü müdür, bunu daha da ilerleten sosyalizm ortaya çıkmaz mı? Açık ki, bu soruya sosyalist gelişmenin çeşitliliği biçiminde cevap vermek mümkündür. Bu, ne Sovyet sosyalizmini küçümsemek, ne de ona şu veya bu sıfatı takmak anlamına gelir. Bu sadece şu anlama gelir: Sovyet sosyalizmi, sosyalist gelişmenin belli bir durağının bir aşamasıdır. Açık ki sorun böyle ele alınmak durumundadır. Emperyalist gelişimin aşamaları olduğu gibi, sosyalist gelişimin de aşamaları vardır. Önce işçi sınıfı hareketinin kendiliğindenci gelişimi başladı, bu sıralar sosyalizm küçük-burjuva sosyalizmi, ütopik sosyalizmdi. Daha sonra proleter sosyalist bilim şekillendi, Marksizm bütünsel bir bilim olarak gelişti ve proletarya hareketine yön vermeye başladı. Paris Komünü proletarya hareketinin ilk iktidara yürüyüş denemesi oldu. Bütün bunlar, 19. yy.'da İngiltere, Fransa, Almanya gibi Batı Avrupa ülkelerinde doğup gelişti. 20. yüzyılın başından itibaren Doğu Avrupa da devrimci dalganın içine girdi, 1905 ve 1917 devrimleriyle Rusya'da proletarya iktidarı ele geçirdi. Böylece dünyada ilk proleter sosyalist devrim zafer kazanmış oldu. Lenin, bunu emperyalizm üzerine tahlilinde açımladı ve emperyalizmin nasıl aşılabileceği leninist devrim teorisiyle izahına kavuştu. Dünyanın bu durumu üzerinde bir Sovyet sosyalizmi, bir de Hitler faşizmi gelişti. Bunların ikisi üzerinde de özenle durmak, çağımızın sorunlarını kavrayabilmek açısından büyük öneme sahiptir. Biliyoruz ki, sosyalizm 1920'lerde Avrupa'yı da devrimle kazanarak dünya çapında sonuca gitmek istedi, ancak başaramadı ve sosyalizm Lenin'in çizdiği coğrafya içinde kaldı. Ve bunun üzerinde bilinen tartışmalar gelişti. Bazıları bir tek ülkede sosyalizmin gelişemeyeceği iddiasında bulundular. Bu noktada Lenin-Stalin hattıyla Troçki arasında tartışmlar oldu ve ikinciler kaybettiler. Elbette tek ülkede sosyalizmin inşa edilebileceği savı doğruydu ve bu pratikte gerçekleşti. Troçki'ye göre, eğer dünya devrimi olmazsa yenilgi kaçınılmaz olacağından tamamen bırakmak gerekiyordu. Dünya devrimi hemen gerçekleşmedi diye Rusya'daki devrimi inkar etmenin tutulacak hiçbir yanı yoktur. Nitekim bu tezin sahipleri sonuçta emperyalizmin yedek bir gücü haline dönüşmüşlerdir. Elbetteki bütün bunlardan, sosyalizmin gelişim aşamalarını görmek ve Sovyetler'de bugün karşılaşılan sorunları ve darboğazları anlamak açısından bahsediyoruz."

Devamla, Sovyetler Birliği'nde kahramanca geliştirilen sosyalist inşa, bununla birlikte Sovyetler'i dünya devriminin öncü bir üssü olarak kullanma, Hitler faşizminin yol açtığı ikinci dünya savaşı, savaştan sosyalizm ve demokrasi güçlerinin zaferle ve gelişerek çıkması, dünya çapında ulusal kurtuluş hareketlerinin büyük zaferler kazanarak gelişmesi, emperyalizmin üçüncü bunalım evresinin derinleşmesi vb. konularına kapsamlı izahlar getiren Parti Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş, günümüzde emperyalizmin durumu ve çabaları üzerine şunları belirtti:

"Kısaca emperyalizm günümüzde yeni özellikler kazanıyor, ilk iki bunalım döneminde yaptıklarına yeniden düşmek istemiyor. Bunalımın savaşla sonuçlanmasının kapitalizmin veya sosyalizmin ya da her ikisinin de sonu olacağını biliyor. Şimdi her ikisi de, böyle bir sonla karşılaşmamak için uzlaşmak istiyorlar; yani bu dönemin en önemli bir özelliği 'sen de yaşa ben de' mantığının işletilmesidir.

"Sosyalist sistem, emperyalizm karşısında savunma durumundan kurtulup dengeye ulaştığını ve artık görüşmelerle sonuç alabileceğini düşünüyor. Dengenin aleyhinde bozulmasına asla müsaade etmeyeceğini söylüyor. Yani bu iki sistem birbirlerini her bakımdan dengede tutabilecek özellikte görülüyorlar. Bu karşılıklı durum, bu güçlerin politik temsilcilerini yeni birtakım yöntemler denemeye cesaret etmeye ve kendi güç kaynaklarını kullanmaya götürüyor...

"Emperyalizmin bugünkü durumundan her gün yeni sorunlar doğuyor. Bu en çok etkisini Ortadoğu'ya ve Latin Amerika'ya yansıtıyor. Nikaragua ve Salvador'un adeta yalnızlığa terkedildiği bilinmektedir. Bu ülke devrimlerinin zamanlaması çoğunca erken buluyor. Ancak Nikaragua devrimi direniyor, yaşamaya çalışıyor. Emperyalizmin bir de Ortadoğu'ya yüklenmesi vardır. Örneğin Libya'ya yönelmesinin anlamı şudur: Emperyalizm, bağımsız olmak isteyen bir ülkeyi nasıl dize getireceğinin hesabı içindedir. Kendi iç sisteminde de, Hıristiyan-Demokrat, sosyal-demokrat vb. aralarında bir uzlaşma yapıyorlar. Sosyalist ülkelere dayattıkları da, Polonya'da, Romanya'da, Bulgaristan'da yaptıkları da biliniyor. Çin toptan koparılmaya çalışılıyor. Sosyalist sisteme yönelik hesapları da böyledir. İdeolojik cephede de saldırıyor, yoğun bir propaganda savaşı veriyor. Reagan'ın devrimi diye ifade edilen olay budur. Sinemadan yayına ve kültür hareketlerine kadar ortada çok yönlü bir savaş var. Buradan çıkarılacak sonuç şudur: Emperyalizm yaşadığı ağır bunalımını günümüzde aşmaya, bunalım içinde kendine yaşam yolları bulmaya çalışıyor. Nükleer savaş tehlikesi bunun kalkanı olarak kullanılıyor. Bunu uzaya sıçratmakta kararlıdırlar ve öyle yapmak zorundadırlar. Bütün emperyalist devletler destekliyorlar ve destekleyecekler. Kapitalist-emperyalist ülkeler giderek daha fazla bu şemsiyenin altına girecekler ve buna dayanarak sosyalist sistemi ve özellikle de Sovyetler Birliği'ni sıkıştırmaya çalışacaklar. İkibin yılına doğru gelindiğinde bu cephede daha fazla tutuculaşma, daha fazla faşistleşme, Reagan-Thatcher modelinin daha fazla geliştirilmesi gerçekleşecek. Kısaca, sosyalist sistemin Gorbaçov önderliğinde geliştirdiği yeni programa onlar da böyle bir programla karşılık vermek durumundadırlar. Bu, emperyalizmin eski yapısını günümüze uyarlamasıdır. Yani dünyanın siyasal ve askeri yapısı günümüzde özellikle teknik devrimin, nükleer silahların ve uluslararası tekellerin gelişimi ile orantılı özelliktedir."

Günümüzde emperyalizmin durumu üzerine bunları belirttikten sonra, raporunda dünya sosyalizminin içinde bulunduğu durum, sorunları, yanlış ve hatalı yaklaşımlar üzerine de geniş açıklamalar yapan Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, günümüzde sosyalizmin sorunlarının çözümüne ve onun gelişimine önemli katkılarda bulunacak olan şu somut ve gerçekçi belirlemeleri yaptı: *"Sosyalizm ve onun önderlik ettiği demokrasi cephesinin gelişimi nasıldır? Yeterli olmasa da, 1960'larda bir dünya dengesine ulaşılmıştır. Fakat öyle anlaşılıyor ki, bu denge durumu, birçok yanlış anlayışın da kaynağı olmuştur. Dengenin korunması amacı, sosyalizm cephesinde* **tutuculuğun** *da başlangıcını oluşturmuştur. Bu denge sağlanmadan önce, dünya devrimine önderlik edilmesi ve devrimlerin her alanda geliştirilip desteklenmesi gibi, sosyalist ülkelerin yürüttüğü büyük devrimci eylem vardı. Bu durum 1970'li yıllara kadar sürdü ve ondan sonra devrimlerin geliştirilmesi ve desteklenmesinde belirgin bir düşüş yaşandı. Hatta devrim çizgisi yerine 'barış içinde geçiş' veya 'kapitalist olmayan yoldan kalkınma' denilen devrimi inkar tezleri enjekte edilmeye çalışıldı. Yaratılan denge üzerinde zora başvurmadan, yani devrim yapmadan dönüşümler sağlanabileceğine, bunun için parlamentarizme ve barışçıl yöntemlere alabildiğine bel bağlandı. Sosyalist ülkelerde giderek gelişen bu yaklaşımın birçok alandaki sonuçları açıktır. En son Sovyet halkını barış yürüyüşleri yapmaya kadar götürmüştür. Birçok devrimci mücadele soğutulmaya terkedilmiştir. Bunlar emperyalist saldırganlığı yok etmeye yeter mi? Bu durumuyla sosyalizm, emperyalizm karşısında bir devrim kuvveti değil, barış yöntemiyle gelişen bir kuvvet olmaktadır. Ama emperyalizm bununla ikna olabilecek midir? Sanmıyoruz. Bu durum, yanılgı yönü ağır basan bir hayaldir. Elbette bunun ideolojik, politik, sosyal temelleri vardır. Her şeyden önce, sosyalizmin bünyesindeki bazı ağır eksikliklerden ve hatta onun saptırılmasından ileri gelen yönleri vardır. Bu durum, emperyalizm karşısında zayıf düşmeye ve boyun eğmeye götürmüştür. Gorbaçov önderliğindeki SBKP, bugün bu çelişkiyi yaşamaktadır; bir yandan geçmiş en acımasız bir biçimde eleştirilirken, öte yandan bilinen uzlaşıcı tutum sürdürülmekte ve sık sık bu durum dışa vurulmaktadır. Bu durumda sonucun nasıl olacağı konusunda şu anda kesin bir belirleme yapmak zordur. İçerdeki tembellik, uyuşukluk, alkolizm, bürokratizm vb. ile mücadele şüphesiz olumlu bir adımdır, ama emperyalizme karşı mücadelede bunun etkileri henüz görülmüş değildir. Her ne kadar dış politikada da bazı düzeltmelerin olduğu söyleniyorsa da, bunun dünyadaki yansısı henüz yoktur. Elbette bir arayış ve tartışma içinde oldukları herkesçe görülmektedir.*

"Sosyalizmin sorunlarına irdeleyici ve eleştirisel yaklaşım zorunludur. Zaten sosyalist öğretinin özü de budur. Bugün sosyalizmin ağır sorunları olduğunu kabul etmek gerekir. Elbetteki buna yaklaşımımız, Çin vb. ülkelerde görüldüğü gibi küçük-burjuva sığlık ve darlıkla olmayacaktır. Çin'in yaptığı gibi, Sovyetler Birliği'nin anlamını ve yarattığı gelişmeleri inkar edip, 'o da bu süper güçtür' diyerek işin içinden çıkmak mümkün değildir. Sorunları çözümlemek o kadar kolay da değildir. Sovyetler Birliği'ni önemli bir kuvvet merkezi, sosyalizmin önemli kazanımlarının başarıldığı bir alan olarak kabul etmek gerekir. Fakat hemen belirtelim ki, ağır sorunları olan bir dünyada, özellikle emperyalizmin bu tür yaklaşımları onları beklenmedik bazı sorunlarla yüzyüze getirebilecektir. Bizim kapitalist emperyalizme ve genel olarak da insanlığa ve çağa bakış açımız özgünlükler taşımak durumundadır; ezberci, kalıpçı olmamak zorundayız. Yine emperyalist tahlilin geliştirilmesinde ve günümüze uyarlanmasında doğru devrimci bir tarzda hareket etmemiz, onun savaşımını doğru ele almamız, Sovyetler'in tanımını doğru yapmamız, özellikle de **basmakalıpçı** *barış politikasının esiri olmamamız önemlidir. Çünkü bu politika, sahiplerini de felakete götüreceğe benzemektedir. Çok açık ki, emperyalizm bu biçimde ehlileştirilemez ve yakında bazı değişikliklerin yapılması zorunludur. İşte bizim özgünlüğümüz de burada ortaya çıkıyor. Yeni bir sosyalizm icat edelim demiyoruz, ama sosyalizmin uygulanışının biricik biçimi budur da demiyoruz. Ayrıca buradaki sosyalizmin, dıştan emperyalizmin sıkıştırması ve içte ise bürokratizm ve küçük-burjuva ilişkilerin güçlü olmasından* **dar** *ve* **kaba** *bir* **materyalist yoruma** *ve uygulamaya düşmüş yanlarının olduğunu söylüyoruz.*

"Önemli çelişkilerimizden birisi de şudur: Dünya halklarının büyük bir kısmının köleliğini kabul etme temelinde gerçekleşecek bir barışın eşitlik, adalet, doğruluk kavramları karşısındaki durumu ne olabilir? Böyle bir barış uğruna halkların egemenlik altında tutulmasının kabul edilmesi, bir de bunun nükleer silahsızlanma politikasını uygulamak için bir koz olarak kullanılması karşı çıkacağımız yöntemin başında gelmektedir. **Dünya halklarının ezilişini ve sömürülüşünü kabul etme temelinde yükselecek bir komünist inşa sadece bir ütopya olarak sonuçlanabilir.** *Emperyalizme karşı, devrim olayını ikinci plana iten ve uzlaşmalara aşırı bel bağlayan anlayış leninist değildir ve biz buna karşıyız. Bu anlayışa karşı baştan beri eleştiri yöneltiyoruz. Bizim sosyalizm doğrultusunda yürümemiz, tamamen bu güncel durumu hesaba katan ve geçmiş özgürlük hareketini de esas alan, ama bugün bunu bir uzlaşmalar mantığı içinde hapsetmek istemeyen, bunun daha ileri bir açılımını tartışan özelliktedir. Ancak bu, Avrupa'da geliştirilen euro-komünizme düşmeyen bir yaklaşımdır.* **Geçmişte birtakım sapmalar biçiminde geliştirilen sosyalizm türlerine hiçbir zaman düşmedik.** *Bizim durumumuz, ne Çin, ne de Arnavutluk'ta ortaya çıkan duruma benzer. Yani birtakım kabile ve aşiretlerin sosyalistleşmeleri tarzında bir gelişmeyi esas almadık. Eğer gerçekten sosyalizmi temsil etseydi bir Arnavutluk da dünya çapında bir kale olabilirdi. Ama onun küçük-burjuva temeli ve bunu aşamayışı proleter sosyalizme ulaşmasını engelledi. Çin için de benzer şeyler söylenebilir. Onlar küçük-burjuva sosyalizmini ve demokrasisini geliştirmekle sosyalizme vardıklarını düşündüler. Kısaca buralarda da sosyalizm var, ama ağırlıklı yanı küçük-burjuva sosyalizmidir. Bu da çağımızın bir özelliği, yani sosyalizm tek renk biçiminde gelişmiyor ve bu doğaldır. Açık ki basmakalıpçı bir sosyalizm anlayışına düşmemek gerekir. Kalıpçı, hazırlopçu, 'kitaplarda yazılmıştır, ben de uygularım' anlayışının bugün bizde ne kadar tehlikeli olduğunu açığa çıkarıp görürsek, sosyalizmin öyle kitaplarda sıkışıp kalmadığı, sonuçlanmış reçeteler halindeki dogmalar yığını olmadığı, tam tersine büyük bir çabayla sürekli öğrenilmesi, özümsenmesi ve insan ilişkilerine uygulanarak insanın ileretilmesinde kullanılması gereken bir akım olduğu anlaşılır. TKP'liye sorarsan, hazır reçetesi elindedir, papağan gibi tekrarlar durur. Sanki Türkiye'nin faşizmden kurtarılması Avrupa'da papağanlıkla sağlanacaktır. Tam tersine Türkiye'de faşizm onlara bakarak kendisini güçlendirmiştir. Biz, sosyalizmin basmakalıpçı ve bürokratça uygulanmasına karşıyız. Bazıları 'Sovyet sosyalizmine karşıyız' diyorlar, ama yerine buldukları şey mezhep olmaktan öteye geçmiyor. Bu, Çin'de de, Arna-*

Devamı 22. sayfada

PARTİMİZ VE HALKIMIZ 1987 YILINDA ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞIMIZI DAHA DA YÜKSELTECEKTİR

Baştarafı 1. sayfada

türlü yöntemle gerçekleştirildiği bir çeyrek yüzyıl yapmayı da vazgeçilmez bir görev olarak görüyoruz.

Belli ki bunu biraz daha açmak, tarihi özellikleriyle ve bugünkü durumuyla göstermek gerekiyor. Tarihin akışının bizim için ne anlama geldiğini, bu olumsuzlukların hangi eller tarafından nasıl örüldüğünü, geleceği bu engellerden kimler eliyle nasıl ve ne kadar kurtarabileceğimizi görmekte büyük yarar vardır. Bugün, halkımızın ulusal ve toplumsal gelişiminde en tehlikeli rollerden birini oynayan ve arkasına büyük bir tarihsel miras, günümüzün en gerici emperyalist ve işbirlikçi güçlerini alan ve aynı zamanda sermayece alabildiğine desteklenen 12 Eylül faşist rejiminin bizi tarihten alıkoymak ve kendimiz için yeni yeni yapmak istediğimiz tarihimizi bir daha içinde alıkoyacak karanlıklara sokmak için çok yönlü olarak her şeyi yaptığı açıktır. O, bunu yaparken hiçbir hukuk kuralını esas almıyor; sahip olduğu baskı kuvvetlerinden ve iğrenç sömürü çıkarlarından başka bir şey tanımıyor. Bunun karşısında halkımız, yüzyıllardan beri devraldığı olumsuz miras ve günümüzde gerek kişiliğini bulmada ve gerekse bunu kabul ettirmede içinde bulunduğu çok zayıf konumu aşmanın büyük güçlüklerini, zorluklarını yaşıyor. Bu durum, halkımız içinde karartıcı, cesaretten düşürücü eğilimlere, anlayışlara yol açarken, düşmanda da sık sık yenilenen umutlar yaratıyor. Böylesi durumlarda çok düşünülmesi, halkın sarsılan veya çoktan beri yitirilen umut ve cesaretini yenilemek ve düşmanın da kaynağı köklü olan o kof cesaret ve umutlarını yıkmak için olağanüstü gayret ve çaba harcanması gerekiyor. Ve bu gereğin, en çok da olağanüstü dönemin eylemini, bu eyleme yol açan düşüncesini sürekli yenilemek, yoğunlaştırmak ve maddi güce dönüştürmek biçiminde yerine getirilmesi büyük önem taşıyor. Biz, neden bu duruma düşmüşüz? Düşman neden bu kadar kural tanımıyor? Sınırsız zor politikasını sonuna kadar nasıl uyguluyor? Neden biz şimdiye kadar buna yetkin bir cevap verememişiz? Bundan kurtuluşun fikrini ve eylemini neden yeterince ortaya çıkarıp sergileyememişiz? Bütün bunlar, üzerinde çok iyi düşünülmesi gereken, hepimizi bağlaması gereken, tüm yaşamımızın temel gayesi olarak çözümlenmesi gereken ve temel ahlak, yaşam felsefesi olarak da kavranması gereken sorunlarımız oluyor.

Vatan topraklarının ve onun üzerinde oluşan emeğin ürünlerinden yararlanmayan, tarihte ve çağımızda hiçbir zaman şerefli bir konuma ulaşamaz ve her zaman düşünce lanetlenmekten kurtulamaz. Proletaryanın büyük önderi Engels, emekçilerin kölelik yıllarındaki yaşamının her zaman utanılası lanetli bir yaşam olarak geçtiğini ve bu yaşamdan asla onur duyulamayacağını belirtir. Bizim için bu çok daha yakıcı bir gerçektir. O halde, tarih bilincimizi geliştirmek, bu bilincimizle orantılı olarak günümüzde insan taslakları biçiminde iliklerimize kadar bizi saran sefaleti, utanılası durumu silmek ve gelişen, ilerleyen insan soyuna özgü niteliklere tırmanmak için yapılması gereken çok şey vardır.

Kendimizi daha iyi tanıyabilmek ve geçmişe ilişkin bilincimizi geliştirebilmek için bugünkü baskının sahiplerini, kaderimize en kötü bir karabasan gibi damgasını vuran bu gücü çok kısa da olsa yeniden tanımlamak yararlı olacaktır. Türk egemenlik sistemi ve bunun sahibi olan Türk egemen sömürücü sınıfı bu tanımın ana konusudur. O, daha ilkel toplumsal örgütlenişten kalkıp yukarı barbarlık aşamasında bir egemen sömürücü sınıf konumuna yükselmek istediğinde aynı zamanda çetin bir doğa baskısı altında da bulunuyordu. Sınıfsal gelişmenin zorluklarıyla birlikte, bu doğal zorluklar da onu Ortaasya steplerinden büyük bir istila gücü olarak uygarlığın gelişmiş olduğu Batı'ya, İran, Irak, Kürdistan ve giderek Anadolu'ya doğru yöneltirken, o hep savaş içinde ve at sırtında bir egemen sınıf olma, bu temelde bir egemenlik sistemine ulaşma çabası içinde de bulundu. Türk egemen sınıfı dediğimiz olay, tarihte eşine az rastlanır bir tarzda, savaş içinde ve at sırtında oluştu ve bir devlet gücü haline geldi. Onun devletleşmesi, böyle yoğun bir işgalcilik, yerleşik halkları silip süpürme, sadece gasp ve talan uygulayarak bununla palazlanma biçiminde oldu. Yani tepeden tırnağa kadar işgal ve talanla beslenen ve bununla devletleşen bir özelliğe sahiptir. Düşmanımızı iyi tanımak açısından burası çok önemlidir; Türk egemen sınıfı, Türk ezilenlerini toprağa bağlayıp onlar üzerinde bir sömürüyü geliştirerek oluşmadı, çeşitli halkların hazırladığı emek ürünlerini gasp ve talan ederek ve kendini sadece yönetimle ve bunun sağladığı sömürüyle donatarak ve bu zihniyeti iliklerine kadar işleterek oluştu, gelişti. Daha onuncu yüzyılda Kürdistan'ın kapılarına gelip dayandığında böylesine bir devletleşmenin başlangıcını yaşayan bu sınıf, o günün koşullarında feodalizmin gelişkin bir aşamasında bulunan Kürt egemenleriyle, beylikleriyle ilişkiye geçti. Burada yerleşik olan ve toplum üyeleri üzerinde baskı ve sömürüyü geliştiren bir egemen sınıfla karşılaşmanın bilincinde olarak, daha ehvenişerci bir tutum olan işbirliği etme yolunu tuttu. Kürdistan'ın çetin doğa koşulları ve Kürt halkının savaşçı karakteri, Türk egemenlerini böyle hareket etmek zorunda bıraktı.

Türk egemenliği bir devlet olarak gelişir ve daha sonra Anadolu'da bir milliyet olarak yoğunlaşırken, Kürdistan'da son derece gelişmiş, yerleşik ve uluslaşma yolunda ileri bir düzeyi yaşayan bir halkı karşısında bulmuştur. Onun üzerinde herhangi bir yöntemle kanıtlanmış bir hakimiyeti sözkonusu değildir. Osmanlı sultanı Yavuz Selim'in Doğu'ya yönelişinde, Güney'de Memluklar ve Doğu'da ise İran Safevi İmparatorluğu ile karşılaştığında Kürt beyliklerinin gücüne ne kadar bağımlı olduğunu, bu seferlerde ordusunun büyük bir gücünün Kürt beyliklerinden derlendiğini ve başarılı çıkmasında bunların önemli bir rol oynadığını tarihin yazılı birçok belgesi bize göstermektedir. Bu dönemde İdris-i Bitlisi'nin günümüzdeki işbirlikçilere taş çıkartır bir biçimde nasıl iyi bir ajan olarak birçok Kürt beyliğini Yavuz'un hizmetine çektiği, bunların binlerce askerle birlikte nasıl İran şahına karşı Çaldıran'da savaşım verdiği, burada sağlanan başarının yine Güney'de Memluklara karşı nasıl sağlandığı ve tüm bunların Osmanlı-Türk İmparatorluğuna nasıl güç kattığı bilinmektedir. Açık ki, burada herhangi bir biçimde Türk egemenlerinin hak sahibi edecek bir durum yoktur. Merkezi gücün daha başlangıçtan itibaren Türk egemenlerinin elinde yoğunlaşmasından ötürü, özellikle devşirmelerin, kapıkullarının ellerinde yoğunlaşmasından ötürü dengenin sürekli Türk egemenleri lehine bozulduğunu, 19. yy.'a gelindiğinde artık bunun son sınırına kadar vardırıldığını, Batı kapitalizmi karşısında sıkışan Türk feodalizminin daha çok vergi ve daha çok askere alma talepleri ile Kürdistan'a daha çok yüklenmesi karşısında, Kürdistan'da parça parça karşı koymaların geliştiğini, ama bu karşı koymaların, isyanların İngiliz ve Fransız sömürgecilerinin desteğiyle ezildiğini, bu temelde gittikçe daha da pekişen bir devlet gücünün tesis edildiğini, Kürt hakim sınıflarının daha yoğun işbirlikçi bağlarla Türk egemenlerine bağlandığını ve son Osmanlı sultanlarından Abdülhamit döneminde görüldüğü gibi Hamidiye Alayları biçiminde ve yalnızca Kürt halkına karşı değil, başta Ermeni halkı olmak üzere, imparatorluğun diğer halklarına karşı böylesine bir karşı-devrimci milis gücünün de bu beyliklerden oluşturulduğunu ve tarihi gelişmenin böyle seyrettiğini iyi bilmek gerekir. Bu yıllarda, aynı zamanda burjuvazinin oluşumu ve egemenliği ile sonuçlanan yeni bir Türk rüyasının doğduğu, Jön-Türk hareketi, İttihat ve Terakki hareketi ve daha sonra kemalist hareket dediğimiz hareketlerin bu yeni sınıfın öncüleri olarak ortaya çıktığı, bunların iliklerine kadar Osmanlı İmparatorluğunun fideliklerinden beslendikleri, buralardan semirerek palazlandıkları, feodal devlet aygıtını adım adım, kerte kerte burjuva egemenin aracı haline dönüştürdükleri, 1. Meşrutiyet, 2. Meşrutiyet denilen olayların gerçekte bu gelişme olduğu ve kemalist hareketin de bunun en son halkası olarak geliştiği bugün daha iyi anlaşılmaktadır.

İşte Türk burjuva egemenliğinin gelişimi böyle bir tarihi süreç içinde olmuştur. Nasıl ki Türk feodal egemen sınıfı işgal, istila ve talan temelinde devletleşmişse, Türk burjuvazisi de bu temelde oluşmuş imparatorluk enkazına dayanarak, artık bir daha dirilmesi olanaksız olan bu aygıta dayanarak, onu biraz daha modernleştirme ve burjuva çıkarlar için elverişli hale getirme temelinde, yani işgal ve talana dayalı bu aygıtı, bu sefer burjuva lehçeye çevirerek birtakım darbelerle hakimiyetini tesis ederek devletleşmiştir. Ve bunu da birçok halkın imha işini tamamlayarak ve Kürdistan halkı üzerine de büyük bir iştahla atılarak yapmıştır. Namık Kemallerden, Mustafa Kemallere kadar olan Türk uluslaşması sürecinde, Anadolu'da diğer halkların kökünün kesinlikle kazındığı, özellikle Balkanlarda yemiş oldukları darbelerin acısıyla (ki, bu onların bilincinde silinmez bir iz bırakmış gibidir) Anadolu üzerinde Hitler'e bile ders veren bir baskı ve şovenizm geliştirildiği, yine Türk emekçileri üzerinde de görülmemiş bir baskı ve sömürünün uygulanması temelinde bir kapitalist gelişmenin yaratıldığı, Türk burjuva egemenliğinin oluşum özelliklerinin böyle olduğu bugün hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir.

> *"... Böylece geniş Kürdistan potansiyeli, kendisinin ulusal ve toplumsal gelişmesini büyük oranda tahrip edecek olan bir kuvvetin gelişmesine tarihin çok acı bir trajedisi olarak katkıda bulunmuştur. Sonuçta Türk burjuva egemenliği ayağını sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz Kürdistan kendisini canavarın ağzında bulmuştur. O günden günümüze kadar da Cumhuriyet tarihi bir zulüm, bir karanlık, bir baskı, bir sömürü tarihi olarak bizi sürekli tarihin ve çağdaş gelişmelerin dışına iten, halkımızın acılı emeği ile yarattığı her türlü kültürel, toplumsal, ekonomik değeri talan eden, çarpıtan ve daha sonra da gelişimi oranında tamamen kendine katan bir tarihe dönüştürülmüştür."*

Burada kısa bir karşılaştırmada bulunursak, Türk feodal sultanları Anadolu'da yoğunlaşırken, nasıl ki diğer aşiret üyelerini, Türkmenleri dağa sürme, onlara yaşamı zindan etme yöntemini seçtilerse, Türk burjuvazisi de özellikle köylülük ve yeni oluşan işçi sınıfı üzerinde görülmemiş bir baskı ve sömürüyü geliştirmiştir. Böylece uluslaşmadan ne anladığını, kapitalistleşmeden ne anladığını, bunları yaratmada ve geliştirmede hangi yöntemleri esas aldığını açıkça ortaya koymuştur. Ve belli bir kuruluşa, sağlamlığa ulaştıktan sonra Kürdistan halkı üzerine bu sefer daha da yoğunlaşmış, pekişmiş bir güçle ve onu kesinlikle yutma kararlılığıyla atılmıştır. 20. yy.'ın ilk çeyreğindeki bu burjuva hareketi, özellikle de kemalist hareketi her bakımdan iyi tanımakta büyük yarar vardır. Kemalist hareketin, doğuşunu Kürdistan üzerinden gerçekleştirdiği açık bir gerçektir. Nasıl ki Alpaslan 1070'lerde ordusunun yarısını Kürt beyliklerinden derleyerek Bizans İmparatorluğunu yenilgiye uğratıp Anadolu kapılarını Türk boylarına açtıysa; yine nasıl ki Yavuz Selim, ondan 500 yıl sonra yine ana kuvvetleri Kürt beyliklerinden oluşan bir orduyla Türklüğün Anadolu'da daha da kökleşmesini ve 20. yy.'a kadar getirilmesini sağlayan bir hamleyi Doğu'dan yaptıysa; aynı biçimde Mustafa Kemal de emperyalizm tarafından desteklenen güçlerin sıkıştırdığı bir ortamda durumu kurtarmak için İstanbul'dan kaçarak yine Doğu'ya doğru gelmiş, güvenceyi Sivas'a, Erzurum'a ve büyük oranda Kürdistan'a sığınmakta bulmuş, büyük çoğunlukla Kürt bey ve şeyhlerinden aldığı destekle yeni ulusal atılımın hazırlıklarını yapmış ve bu alandan aldığı güçle genç Türkiye Cumhuriyetinin başarıya giden yollarını çizmiştir. Ve yine böylelikle Kürt halkının geniş savaşçı gücü beyler ve şeyhler tarafından Türk egemenlerinin hizmetine koşturulmuştur. Böylece geniş Kürdistan potansiyeli, kendisinin ulusal ve toplumsal gelişmesini büyük oranda tahrip edecek olan bir kuvvetin gelişmesine tarihin çok acı bir trajedisi olarak katkıda bulunmuştur. Sonuçta Türk burjuva egemenliği ayağını sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz Kürdistan kendisini canavarın ağzında bulmuştur. O günden günümüze kadar da Cumhuriyet tarihi bir zulüm, bir karanlık, bir baskı, bir sömürü tarihi olarak bizi sürekli tarihin ve çağdaş gelişmenin dışına iten, halkımızın acılı emeği ile yarattığı her türlü kültürel, toplumsal, ekonomik değeri talan eden, çarpıtan ve daha sonra da gelişimi oranında tamamen kendine katan bir tarihe dönüştürülmüştür.

Cumhuriyet, kuruluşundan yüzyılımızın son çeyreğine kadar geçen süreçte tarihimizdeki en karanlık bir 50 yılı bize dayatmıştır. Bu sürecin bütün yıkıcı sonuçları bilincimize henüz yeterince çıkarılamamıştır. Türk burjuva uluslaşması açısından çokça yazılan, çizilen bu tarihin bizim için ne anlama geldiği detaylıca ortaya konulmamıştır. Gerçekte bu tarih, toplumun ve bireyin gittikçe şekilsizleştirildiği, tanınmaz hale getirildiği, ulusal değerlerin tahrip edildiği, toplumsal gelişmenin ise ancak her türlü lümpenizmin, kepazeliğin, sömürünün içinde cirit attığı, her türlü kölelik biçiminden soyguncu kapitalist sömürü biçimlerine kadar her şeyin yan yana yaşadığı, bu temelde her türlü ulusal inkarcı, şovenist, hakim ulus türünün her tarafa sızdığı, onun kişiliğin belki de dünyanın en sefil kişiliği olduğu, bilinci karartılmış, iradesi çarpıtılmış, kısaca yaşamın insan soyuna yabancı olan ne kadar ögesi varsa hepsi dayatılmış ve önemli oranda da kabul ettirilmiş bir insan türünün oluşturulduğu, ana özelliği böyle olan bir tarihin, bir neslin, iki neslin üzerine bir kabus gibi çöktüğü bir tarih olarak yazılageliyor. Elbetteki bu tarihin baş sorumlusu, altyapısı ve üstyapısını kendi şoven milliyetçi yöntemleriyle gittikçe merkezileştiren, ordu gücünü ve ekonomisini yetkinleştiren coğrafyasından tutalım bebelerine kadar Kürdistan'ın her şeyine müdahale eden ve onu asimile etmenin, yutmanın

en sinsi yöntemleri ile kaba yöntemlerini içiçe geliştiren bu burjuva sınıf oluyor. Türk burjuvazisi için bir umut olarak doğan ve günümüze doğru gelindiğinde ise meyvelerini bol bol veren bu tarih bizim için ise, umudun gittikçe yıkıldığı ve umutsuzluğun, dejenerasyonun, inkarcılığın ve karanlığın geliştiği, eskinin çok çeşitli meyvelerine, çiçeklerine sahip ülkesinde gittikçe yükselen harabelerin ve bu harabelerde öten baykuşların ortaya çıktığı, görülmesi insan için pek iç açıcı olmayan insan taslaklarının türediği bir tarih oluyor. Evet, burada ülkesine yabancı, emeğine yabancı, kendisine yabancı taslaklar türüyor. Meyve veren ağaçlar önce meyvesiz bodur ağaçlara dönüşüyor ve daha sonra ise köküne kibrit çakılıp cayır cayır yakılarak harabeler ortaya çıkarılıyor.

Evet, 20. yy.'ın son çeyreğine gelindiğinde devralınan tarih budur: Çok bilinçli ve sonuna kadar gitmeye hazır canavarca bir faşist-sömürgecilik ile gücünden, benliğinden, kişiliğinden çok çok uzaklaştırılmış, karanlık içinde kol gezen insan taslakları. Hitler'in Yahudilik üzerinde yürüttüğü katliamın, ortada bırakılan cansız cesetlerin belki de belli bir izahı yapılabilir, ama bu eylemin Kürdistan'daki gerçekleşişi daha da dehşet verici ve izahsız niteliktedir. Sözde ayakta duran insanlar vardır, ama gerçekte Hitler katliamının artıklarından daha kötü bir katliamı körpe canlı bedenlerinde yaşayan insanlardır. Hitler'in ölüm kamplarından sağ çıkanların belki bazı şeyler yapmaları mümkündür, ama çok az sağ çıkanların bulunduğu bu ülkede, eğer tarihi sadece fiziksel gelişme olarak değil, yaşayan canlı varlıklar olarak değil de insan soyuna has gelişmelerin tanımına dayandırarak izah edecek olursak, Kürdistan'daki yaşamın 20. yy.'ın son çeyreğinde dünyada benzeri az bulunur bir durumda oluşuyla karşılaşınca buna şaşmamak gerekir. Ermeniler de sürüldüler, fakat kimliklerini yine korudular. Açık ki bu yaşamın yine bir anlamı vardır. Ama bizde yaşamın hiçbir anlamının kalmadığı bir noktaya doğru gidiş gerçekleşmiştir. Bu kadar kendi özüne ihanet ettirilmiş bir halka ait olmak son derece yüz kızartıcı bir suç durumundadır. Yine böylesine bir halk gerçeğini yaşanır kabul etmek, onu hem de rahatlıkla katlanılır bir yaşam biçimi olarak görmek, yıllarca, bir ömür boyunca bunu rahatlıkla teneffüs etmek dünyada en kötü duruma düşmek demektir. Bu durum, hem yaratanlar hem de kabul edenler açısından insanlık tarihinde Hitler'in işlediği suçlara benzer bir suçun işlenmesi anlamına gelmektedir. Evet, Hitler'in kalıntılarına karşı bugün insanlık mahkemeleri kurulmuş, bütün suçlar açığa çıkarılmış, yalnız mahkemelerde de değil, edebiyatta, tarih kitaplarında bütün bunlar teşhir ve mahkum edilmiştir, fakat Kürdistan'da işlenen insanlık suçları için henüz bırakalım bir mahkemenin kurulmasını, henüz bu suçların tanımı yapılmamış, bu suçların tarafları ortaya çıkarılmamış, bu suçların bilançosunu yapan bir birim oluşturulmamış ve milyonlarca suçlu; ezeni ve kabul edeni ile birlikte, bazen de içiçe yaşar hale gelmiştir. İşte Kürdistan'da böyle bir yaşam sürerken ve bütün bunlar gözlerimizin önünde cereyan ederken kendimizi bulduk, belli bir sosyal ve siyasal yaşama adım atmaya çalıştık.

O halde, tarihi doğru tanımlayalım derken, doğru çıkışın da ancak bununla mümkün olabileceği için söylüyoruz ve bu nedenle, bu kadar yalın anlatmak zorunluluğu duyuyoruz. Kendi tarihini doğru ve yeterli tanımayan

bir halk, geleceğini asla doğru çizemez, tayin edemez. Tarih konusunda şu veya bu biçimde yanılgılı bir yaklaşım içinde olan her kişi, her hareket, bilerek veya bilmeyerek kendi halkına, ulusuna en büyük felaketlerden birisini de hazırlamış demektir. Dolayısıyla mevcut tabloyu, ortaya çıkış koşullarımızdaki tabloyu gerçekte ne ise öyle yansıtmak, hakim, yıkıcı ve tahrip edici gücün okullarda ezberlettiği, kazıdığı kimlikle değil de, yıkılan, parçalanan ve tahrip edilen insanın anlayabileceği, onun adına ve çıkarına savunulabilecek bir sözcülük olarak ortaya çıkmak ve böylelikle insanlık önüne adaletin, hakkın ölçüsünü vermek, bilimsel ve kendine güvenen bir öncülükle halklara en özgül bağımsız gelişme yolunu göstermek açık bir zorunluluktu. Ve yapılan da bu oldu.

Çağımızın ve toplumsal gelişmenin en bilimsel ifadesi olan sosyalizmin süzgecinden kendi gerçekliğimizi geçirdiğimizde bundan başka bir tanıma ulaşamayacağımız bugün daha iyi anlaşılıyor. O halde, Partimizin temellerinin atıldığı 20. yy.'ın son çeyreğine şöyle bir baktığımızda neyi devraldığımız, neyi esas aldığımız, neye karşı olduğumuz, yanılgı ve eksikliklerimiz olsa da mevcut bugünkü gelişmenin buna bağlı olduğu açıklıkla görülecektir. Demekki, bir taraftan Türk istilacılık tarihi, onun egemen sınıflarının devletleşmesi, feodalizm ve kapitalizm temelinde bu devletleşmesini pekiştirmesi ve tüm bu süreçlerde hep omuzumuza basan, hep yüreğimize basan, hep bizi insanlığımızdan uzaklaştıran bir güç olması. Bugün bu tarihin en son temsilcileri ile karşı karşıyayız. Bu, 12 Eylül faşizmi, kendi deyimleriyle "Cumhuriyetin 2. yeniden kuruluşu", kemalist hareketin 2. dönemi. Buna Cumhuriyetin 2. yeniden doğuşu denilemez, bu egemen sınıfın çöküşünü durdurmak ya da yavaşlatma hareketidir. Cumhuriyetin 70'lerde içine girdiği çürüme, çözülme, çöküş süreci aynı zamanda Türk hakim sınıfının tekelcilik evresinin çöküş, çözülüş süreciydi. Bu süreçte çıkarlarına denk gelen rejim ancak bir 12 Eylül faşizmi olabilirdi. Üzerinde çokça yazılan bu konuya biz fazla değinmeden diyeceğiz ki, Türk burjuvazisi için 12 Eylül faşizmi bir umut değil, yıkılışı durdurmak için öngörülen tek çaredir. O, ne Jön-Türk umuduna benzer, ne İttihat ve Terakki'nin toy burjuvazisine benzer, ne de kemalist hareketin tarih sahnesine çıkışına benzer; gittikçe ayakları altındaki toprağı kayan, gittikçe eskiye gömülen, geleceğe yönelimde nefesi kesilen, bu süreci durdurmak için baskı ve zor politikasına yönelmekten başka hiçbir çaresi olmayan, en geveze, en bitmiş, bununla birlikte en çok bastıran, dilde demagojiye, baskıda faşizme, sömürüde en hileli enflasyon, işsizlik, talan politikalarına sarılan, dışta her türlü uşaklıkla birlikte şantaja sık sık başvuran, emperyalizmin en gericisinin emellerine en gerici bir tarzda sahiplik eden bir kesimin hareketidir.

Öte yandan, bu yıllarda Türkiye halkı bir devrimci süreçte yaşıyordu. Türkiye halkının da belki de tarihinde ilk defa bir umudu doğmuştu. Daha Türk boyları Ortaasya'dan gelirken kendi beyleriyle, kendi başbuğlarıyla kıran kırana bir mücadele içinde olan Türkmenlerin isyanları, Baba İshak hareketi vb.; yine Selçukluların çöküşüne denk gelen Türkmenin, Türk yoksullarının, sınıflaşma sürecinde alta düşen aşiret üyelerinin yaptığı başkaldırılar Şeyh Bedrettin hareketi vb.; yine Osmanlıların çözülüş sürecinde ortaya çıkan ve ezilenin başkaldırısını dile getiren Celâlî isyanları, geliştirilen feodal devlete karşı daha sonraları gelişen köylü isyanları, Osmanlı İmparatorluğunun çöküşe gittiği 1920'lere doğru gelişen başkaldırışlar, efeler hareketi, Çerkez Ethem'in rol aldığı hareketler, köylülüğün bir dizi isyan hareketleri, komünist grupların ortaya çıkışı vb.; ama tarih boyunca tüm bunların egemen sınıf tarafından en vahşi biçimlerde hep ezilişi, en son hareketlerinde egemen sınıfın en kurnazı olan kemalist paşalar tarafından binbir hile ile ezilişi vb. belli ki tüm bunları hiçbir zaman unutmuyoruz. İşte bunların en son bir halkasının da 1970'lerde gelişmesini görüyoruz. Devrimci gençlik hareketi, onun en önde gelen önderlerinin bilimsel sosyalist bir öncülüğe ulaşma çabaları ve bu hareketin de kısa sürede ezilişi. Darağaçlarında can veren Deniz, Hüseyin ve Yusuflar, Kızıldere'de imha edilen Mahir, Cihan ve Ömerler, Nurhaklarda katledilen Sinanlar, zindanlarda katledilen İbrahimler ve halk hareketinin bu genç, genç oldukları kadar da Türk egemen sınıf tarihinin kanlı, kirli, sinsi oyunlarından biraz da yeterince haberdar olmayan önderlerinin ezilişi. Evet, bunların daha kanı kurumadan Kürdistan'dan yükselen yeni bir halk hareketinin, tüm gücünü ortaya koyarak Türk halk hareketine bir Kürdistan halk hareketiyle karşılık verme çabalarının, ona destek olma, onunla bir içiçe gelişme umudunu, isteğini esas alan bir hareketin gelişmesine tanık oluyoruz. Buna karşı, doğuşundan beri "ordu-millet" kavramıyla ve at sırtında gelişen Türk egemen sınıfının bu en son temsilcilerinin bu geleneğin yeniden canladırması olarak 12 Mart'lardan 12 Eylül'lere kadar geliştirdikleri yeni bir baskı hareketi ortaya çıkıyor. Bu hareket Türk halkına tarihinde görülmemiş bir baskı, zulüm ve sömürü dayatırken, aynı zamanda Kürdistan'a yönelik yine büyük bir istila ve yok etme hareketi olarak gelişiyor.

İşte PKK hareketinin tarihin gündemine girişi bu yıllara denk gelir. PKK hareketinin tarihi rolünü oynaması, bir ulusa, bir halka karşı ve Türkiye halkına karşı, giderek de Ortadoğu halklarına yönelik tarihi rolünü oynar hale gelmesi bu süreç içinde ortaya çıkar. Ve PKK çok acılı, baskılı bir süreç içinde, ender görülebilecek bir gelişmenin içinde bulur kendini. Bugün; bu yakın tarihe baktığımızda şunu çok iyi görürüz ki, PKK hareketinin geleneğinde bir yandan Kürdistan halkının yüzyıllardan beri biriken ve sönmeyen kini, öfkesi, acısı yer alırken, diğer yandan Türk halkının yüzyıllardan beri yaşadığı ve karşılık verdiği sömürü ve baskı düzenine karşı bu en son çıkışının mücadeleci mirası yer almaktadır. Ve aynı zamanda bunların aralarındaki tarihsel kördüğümü çözme rolünü oynamaktadır. Çünkü 12 Mart ve 12 Eylül Türk halkının temsilcileri üzerinde bir facia, bir trajedi yaratmıştır. Baba İshaklar, Bedrettinler, Mustafa Suphi'ler ve Çerkez Ethem'lerin sonu darağaçlarında, sürgünlerde ve en kötü katliamlarda, artlarında hiçbir başarı umudu bırakmayacak bir biçimde noktalanmıştır. Çok canlı, atak ve modern içerikli olan, ama tarihin birçok gerçeğinden habersiz bulunan devrimci gençlik hareketinin önderleri, öncekilerin kötü yazgısı gibi çok kötü bir biçimde katledilmişlerdir. İşte PKK, bu sonun kabul edilemezliğinin derin bilinciyle hareket etmişse ve bunu mutlaka bir diyalektik çözümlemeye götürme gereğinde ısrarlı davranmışsa, doğru tarih bilincinin buradaki rolü çok büyüktür. PKK, başlangıçta niyet, sezgi düzeyinde de olsa gittikçe bunu bilince kavuşturup iki halkın bin yıllık içiçe ilişkilerinin bu sefer halkların çıkarına doğru bir çözümlenmesini gündeme getirmek için çok cesur ve cesur olduğu kadar da büyük fedakarlık isteyen bir çabanın içine girmişse ve bugün bu bir gelişmeyle noktalanmışsa, bundan halkların büyük umudunun doğmasına şaşmamak gerekir. Türk egemenlerinin bu en son temsilcilerinin umutları gittikçe kararırken, bugün çok sınırlı da olsa halkların umudunun canlanışına tanık oluyoruz. O halde, başlangıçtaki ilk bilinçlenmeyi doğru tanımlamak gerekiyor. PKK bilinçlenmesi bu anlamda bin yıllık çarpıtılmış tarihe karşı, egemen sınıfların yoğun körleştirici ve kişiliği tanınmaz hale getirici çabalarına karşı doğruyu geliştirme, eskiye bir son verme, süreci doğru işler hale getirme, halkların çıkarlarını esas alan, bütün bilinçlenme çabasını buna harcayan ve böylelikle halklara doğru eylem yolunu gösteren, bu özelliğini ısrarla ve yoğunlaşarak ortama dayatan ve ortamı parçalamayı başaran bir yapıya ulaşma esasına dayanır ve bunun geliştirilmesi çok önemlidir.

Şüphesiz PKK hareketinin doğuşuna olanak sunan maddi ortam vardır. Bu kemalist TC'nin sınır tanımayan çapul, kapitalizminin yarattığı ortamdır. Sömürgeci kapitalizmin en hoyratça, en sınır tanımaz bir biçimde parçaladığı bir ortaçağ toplumsal yapısından parça halinde fırlayan bazı ögelerin, kapitalizmin savruntuları biçiminde de olsa, kendini tanıma çabasıyla ve yine böyle bir kapitalizmin zayıflıklarının en çok ortaya çıktığı 70'ler döneminin gençlik hareketiyle, her zaman ileri bilince kavuşan bu aydın hareketiyle devrimci gelişmelerin yakın bağı vardır. Bu iki etken akıllıca birleştirildiğinde, Kürdistan halkının umut kıvılcımlarının yeni kurtuluş yoluna girme anlamına gelen bir dönemi açılmış oluyor. PKK tarihinde 1970-75 dönemi böyle bir yeni yol tartışmasının yapıldığı bir dönemdir. Bu dönemde gireceğimiz yol nedir, kurtuluş hangi yolla mümkündür soruları sorulmuş ve cevapları da verilmiştir. 1975'e gelindiğinde sorunun cevabı olarak, sosyalizmin rehberliğinde ulusal kurtuluş yolu kesinlikle belirlenmiş ve sahiplerini de bulmuştur. 1975-80 döneminde sınırlı bir aydınlanma içinde cevabını bulan bu soru, daha yaygın bir çevreye gidilerek bir halka dayatılmıştır. Halka şu sorulmuştur: "Siz doğruluğuna karar verilen bu yolda

yürümeye var mısınız, bunun için ilk adımı atacak mısınız?" Ve gerek PKK'nin resmi ilanı ve gerekse girilen yaygın eylemsel dönem, 1976-77-78-79 yılları halkımızın "evet, bu doğru yola girmeye niyetliyiz" biçimindeki bir cevabıyla karşılık bulmuştur. Bu cevap sadece sözle değil, yaygın bir eylemlilikle hayat bulmuştur. O halde, halkımızın tarihinde bu, ölüm sessizliğinden ilk kalkış, canlanma, kendine gelme, kendi benliğine yönelme, çok cuzi de olsa bir niyetleniş hareketidir.

Bu gelişmelere, gözü biraz kapalı olup da uyandığında avı üzerine atılmaya hazır bekleyen bir canavar gibi, vahşi bir hayvan gibi TC'nin karşılık vermesi vardır. Bu, Kürdistan'da ufak kıpırdanış sezildiğinde (kitaplara da geçmiştir, Evren, beraberindeki generallerle Kürdistan'ı gezdiğinde *"mezar biraz delinmiş" diyor: "Siverek'i dolaştık, Hilvan'ı dolaştık, Silvan'ı dolaştık, Batman üzerinden geçtik ve Diyarbakır'da darbe planlarımızın daha erkene alınması gereğine karar verdik" diyor.)*, İşte bu canavarın hemen gözünü açtığı ve işleri eski usulüne, "ordu-millet" usulüne göre yeniden ele almak istediği, tarihi bir kez daha kendi diliyle sonuçlandırmak istediği bir aşamadır. Başka bir deyişle bu 12 Eylül faşist rejimidir, cumhuriyetin 2. yeniden kuruluşu, tekrar ordunun toplumu "kurtarması", bölünüp parçalanmaktan toplumun "kurtarılması", yeni bir anayasanın, yeni bir Türk siyasal yapısının doğuşu demektir. Buna karşı ne yapılacaktır? Türkiye halkının temsilciliği daha bu rejime bir yumruk bile indirmeden nefesini verip yenilmiştir. Türkiye halkının tarihinde hep başına geldiği gibi, bu sefer de başına kötü olaylar gelmiş, görülmemiş bir işkence bir daha dayatılmış, bir daha halk hareketinin temsilcileri yaptıklarına bazen pişman hale getirilirken, bazen de yok edilerek karşılık verilmiş ve egemen sınıf tarihin tek sahibi olduğunu ve kendi altındakilere böylesine tehlikeli bir dönemde hesapsız, kitapsız bir çıkış yapamayacaklarını göstermiştir. Peki, böyle bir ortamda daha yeni doğan, Türk halkının durumundan kendi durumu daha da kötü olan, ulusal bilinci çok çok karartılan, birçok tarihsel değeri tahrip edilen, ekonomik olarak çok zayıf olan, aydın itibarıyla da durumu çok kötü olan bir Kürdistan halkının öncülüğü için hangi aşamalar gerekecektir? Hele bir de rejim, geliş amacını "vatanın birliği-bütünlüğü" maskesi altında bu halkın yok edilmesine yöneltmişse ne yapılacaktır? Burada açık ki yapılması gereken, tüm insani yeteneklerini toparlamak konumundan vazgeçmemek ve onu son nefesine kadar kullanmaktır. Ve yapılan da bu olmuştur. Parti tarihimizde o bildiğimiz yurt dışına çıkış, yeniden yaşam yollarını genişletme, yoğun hazırlık çalışmaları ülkeye yeniden yönelme, 15 Ağustos Atılımıyla Türk faşizmine en güçlü olduğunu sandığı bir dönemde onu karşılıksız bırakmamanın tarihsel tokadını atma ve bir halk adına ve bir umanın kesin ilanının yapılması, yani bu sefer daha güçlü, biraz daha tarihsel temeline oturulmuş, biraz daha bilimsel izaha kavuşmuş olan halk savaşımının hazırlığını ve pratiğini geliştirme bu dönemin devrimci adımlarını oluşturmuştur.

Emperyalizmin dünya çapında önde gelen örnek bir model olarak Türk yönetimini, 12 Eylül faşist rejimini esas aldığı, onu herkese uygulanması gereken bir yol olarak gösterdiği, onun başarıya gitmesi için her şeyini harcadığı, adeta onu kendi öz başarısıymış gibi lanse etmek için her şeyi yaptığı, bir de tüm toplumsal döküntülerinin imdadına koşturulduğu bu rejim, gerçekten mutlaka bir karşılık bulmalıydı, güçlü bir cevapla halkların mutlaka tokadını yemeliydi. Bunun tarihsel önemi kadar şerefi de mutlaka görülmeliydi. İşte bu atılım için harcanan büyük çabalar, yaşanan büyük zorluklar "değiyor" diyorsak bu nedenledir. O, yalnız Kürdistan tarihinin parlak bir sayfasını açmakla kalmıyor; gerek açık faşist kuvvetlerin saldırısıyla daha önce atılan adımların boşa çıkartılmasını önlemek ve yine daha kanı kurumamış olan Türk halkının devrimci çıkışının boğuntuya getirilmesine müsaade etmemek için, gerekse onun dolaylı gölgeleri olan tasfiyecileri tarafından dayatılan imhayı kabul etmemek için ve ayrıca halkımıza da sonsuz baskı ve karanlık çağının gerçekten sona erdiğini, bunda ikircikliliğe düşmemek, umutsuzluğa düşmemek gerektiğini yeniden hatırlatmak için başlatılmış bir hareket olma özeliğini taşıyor.

"... Şüphesiz tarihimizde bu yıllar, ulusal atılımda kahramanlık yılları olarak anılacaktır. Şehitlerimizin anlamı budur. Dökülen kanımız, her kutsal direniş hareketinin ilk şehitleri, ilk kanları kadar değerlidir. Bunlar tarihteki gerçek ifadesini bulmuştur. Sıcağı sıcağına yaşamakta olduğumuz bu durum, ileriki tarihi dönemlerde mutlaka daha iyi anlaşılacak olan bir halkın yeniden dirilişi, umudunu sürekli kılması, rüyasını tatlı bir gerçeğe dönüştürmesi olduğu kadar, aynı zamanda insanlık sayfasına da anlamlı bir sayfayı da eklemesi adımıdır. Eğer bu adımın üzeri ısrarla, bilinçle, fedakarlıkla işlenirse, eksiklikleri tamamlanırsa bunun sonuç alması için hiçbir neden yoktur."

Mücadele tarihimizde bu dönemi oluşturan 1984-85-86 yılları iyi değerlendirilmiştir. Şehitleriyle, başarılarıyla, zayıflıklarıyla iyi anlatılmıştır. Burada bir öncü savaşmıştır. Sınırlı halk desteği ve sınırlı bir uluslararası destekle yaşamıştır. Sosyalizm ve demokrasi güçlerinin halkımızın direnişi konusunda gerçekte ikircikliklen kurtulamadığı, dolayısıyla da somut bir desteğin ortaya çıkarılamadığı, halkımızın 12 Eylül faşizmine sınırlı bir karşı koyuşu bile hafızalarına sığdıramadığı bir dönemde bu atılımı yapmak, tarihte çokça görüldüğü gibi mucizevi kelimelerle izah edilmek istenen ve ancak devrimci kahramanlık olarak nitelendirebileceğimiz bir çıkış biçiminde olmuştur. Ve, böyle olmak zorundaydı da. Her zaman tarihi ilerleten adımlara baktığımızda, günün mevcut en gelişmiş teknik araçlarıyla donatılmış ordularına, sistemlerine karşı ilerletici etkenin doğru bilinç ve yürekle savaşan insan eylemi olduğunu görüyoruz. Örneğin İslamiyet Arabistan çöllerinde doğduğunda, dönemin en büyük iki imparatorluğu olan Bizans ve Sasani İmparatorlukları en gelişmiş teknik araçlarla savaşırken, Arap İslam çöllerindeki insanın elinde hiçbir teknik donanım yoktu, sadece büyük bir öfke, kızgınlık ve o zamana göre doğru bir yola davet olarak İslamın çağrısı vardı. Bu haklı çağrı o dönem için büyük bir devrimci atılımdı. Başlangıçta çok yoksul bir yaşam ve çok zayıf bir ekip olan bu hareket, küçük eylemlerle başlayarak bu iki gücü de daha doğuşunun üzerinden 15 yıl geçmeden bütün Arap yarımadası üzerinden söküp atmayı ve onları İran ve Anadolu içlerine kadar geri püskürtmeyi başardı. İşte bu, büyük devrimci atılımların tekniğe hakim olup olmamalarıyla izah edilebilecek bir durum olmadığını kanıtlayan bir örnektir. Benzeri birçok örnek daha verilebilir. İşte PKK hareketi, tepeden tırnağa kadar büyük bir moral ve inanç gücü olarak şekillenip dünyanın en büyük ordularından birisine karşı eğer böyle güçlü bir çıkışı yapmışsa, onu büyük bir tarihsel devrimci atılım olarak görmek biricik doğru tutumdur. Şüphesiz tarihimizde bu yıllar, ulusal atılımda kahramanlık yılları olarak anılacaktır. Şehitlerimizin anlamı budur. Dökülen kanımız, her kutsal direniş hareketinin ilk şehitleri, ilk kanları kadar değerlidir. Bunlar tarihteki gerçek ifadesini bulmuştur. Sıcağı sıcağına hala yaşamakta olduğumuz bu durum, ileriki tarihi dönemlerde mutlaka daha iyi anlaşılacak olan bir halkın yeniden dirilişi, umudunu sürekli kılması, rüyasını tatlı bir gerçeğe dönüştürmesi olduğu kadar, aynı zamanda insanlık sayfasına da anlamlı bir sayfayı eklemesi adımıdır. Eğer bu adımın üzeri ısrarla, bilinçle, fedakarlıkla işlenirse, eksiklikleri tamamlanırsa bunun sonuç alması için hiçbir neden yoktur.

O halde, bir tarafta şoven Türk egemen sınıfının her şeyi kendisiyle birlikte mezara gömme isteği ile, diğer tarafta yeni yeni uyanan Kürdistan halkının bir umudunun, bir rüyasının, kabusa dönüştürülmek istenen ama gittikçe bir gerçeğe doğru dönüşen bir rüyanın yaşandığı, kısaca faşist-sömürgeci gücün dayatmak istediği kabus rüyası yerine halkımızın gittikçe zincirlerinden boşaldığı, yüreklerindeki zincirleri parçaladığı, beynindeki karanlık noktaları aydınlattığı ve böylelikle gücünün doruğuna doğru tırmanma kararı verdiği, zincirlerinden kendisini boşaltarak sınırsız bir coşkuyla bir şelale gibi tarih sahnesine girmeye hazırlandığı bir yıl oldu, bu yıl, bu yıllar, yakın yıllar... Halen yaşanan rüya, yaşanan umut tüm karabasanlarına rağmen, tüm karanlık noktalarına karşın böyle olmaya devam ediyor. Herkesçe bilinir, güneş uykuda olanın yüzüne sert vurduğunda çoğunlukla gözünde bir rahatsızlığa yol açar, işte bugün bizde böyle bir rahatsızlık vardır ve bu, yarın gittikçe yükselecek olan devrim güneşinin gözlerimizi rahatsız etmesinden başka bir şey değildir. Bu, evet adı üzerinde bir rüya, fakat gittikçe gözlerin açılmasıyla rüyanın yerini bırakacağı gerçekçi bir rüyadır. Dolayısıyla biz, son atılımımızın tarihi değerini, alabildiğine karanlık bir geçmişten, alabildiğine uyanık, coşkulu ve güneşli bir geleceğe atılan bir köprü olarak tanımlıyoruz. 1980'lerde geniş bir halk kesimi gediklerden fırlamıştı, 12 Eylül faşizmi bunu önlemek için her şeyini ortaya koyduysa da buna gücü yetmedi ve gedik daha da açıldı. 15 Ağustos Atılımı bu gediği daha büyük oranda parçaladı ve artık bir yeni 12 Eylül faşizmiyle, "ordumillet" yöntemiyle doldurulamayacak kadar bunun sınırlarını genişletti. Şimdi bu gedikten Kürdistan halkının öncüleri fırlarken, arkalarında tüm bir halkın ileriye fırlama kararlılığı vardır. Rüyanın doğruluğuna halkın karar vermesi gerçekleşmiştir. Halkımız, "gördüğüm bu rüya gerçektir, rüyanın tarifi doğru yapılmıştır" kararına varmıştır.

Partimiz, bu gerçek rüyanın yaratıcısı olarak, 1986 yılı kapanırken çok çeşitli toplantılarla geniş bir tartışmanın adına Kongre dediğimiz zirvelerin içinde oldu. Kendi tabiatını, esas almak istediği halk gerçeğini, çağ yorumlamasını ve yeniden tarihi bilincini dile getirdi. Bunları yaparken, yer aldığı Ortadoğu karmaşasında tarihsel gerçeğin ne olduğunu ve güncel gerçeğin ne olması gerektiğini ortaya koydu. Uygarlığın beşiği olan bu sahaların halen insanlığın tarihinde son sözü söyleyecek gerçeklerden birisi olduğunu tanımladı ve onun içinde Kürdistan gerçeğinin ne olabileceğini tartıştı. Bu gerçeğin tarih içinde ne olduğunu, güncelliğinin nasıl seyrettiğini özenle belirledi. Ayrıca Parti kendisini tartışmaya soktu, kendi gerçekliğini kendisi gözden geçirdi. Doğruları nedir, hataları nedir, ayrıklar hangisidir, özler hangisidir, kök nedir, kök olmayan nedir, sahte çıkıntılar hangileridir, bütün bunları görmeye ve göstermeye çalıştı. Yaşamaya hakkı olan nedir, olmayan nedir, özgürlük nedir, bastırıcı kuvvet nedir, demokrasi nedir, anti-demokratlık nedir, bunları ortaya koydu. Çağımızın devrimci akımı olan sosyalizm nedir ve ne kadar gelişmiştir, yine çağımızın karanlık kuvveti olan emperyalizm nedir ve nasıl seyrediyor, bunları inceledi. Bunlardan şunu gördü: Ortadoğu halkları ve halkımız, daha çok emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından hazırlanmış olan bir tiyatroda kötü bir figüran rolünü oynuyor. Ortadoğu halklarına emperyalizmin birkaç yüzyıldan beri dayattığı kötü bir tiyatro var ve halkımız bu tiyatroda en silik, şahsiyetsiz, adeta üzerine kara bir çarşaf atılan ve içinde insan olup olmadığı da tartışılmayan bir insan figürünü temsil ediyor. İşte Partimiz bu kara çarşafı çekip sıyırıyor; bu sahnede doğması gerekenin ne olduğunu ve doğarken bu sahneyi nasıl parçalamak gerektiğini, bu sahneyi geren gücün kim olduğunu, nasıl onları sürüp halkları tarihsel zenginlikleri içinde ortaya çıkarmak gerektiğini gösteriyor. Ve burada Kürdistan halkının en belirgin ve devrimci bir rol oynaması gerektiğini, özellikle bugün, mahşeri bir savaşımın verildiği (İran-Irak savaşımı, Arap-İsrail çatışması, Kemalizm-Kürdistan çatışması) bu ortamda yükselecek bir Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük hareketinin, demokratizmin, sosyalizmin, bağımsız-özgür-eşit uluslararası ilişkilerin Ortadoğu'da geliştirilmesinde hayati bir rol oynamasının zorunluluğunu ortaya koyuyor. Partimiz, toplantılarında bu görevleri yerine getirmek için ne kadar yeterli olup olmadığını tartıştı. Yeterli olmak için nelerin tartışılması ve nasıl çözümlere ulaşılması gerektiğini ortaya koydu. Gerçek öncü sıfatının ne olduğunu, bu sıfata zarar veren davranışların neler olduğunu, kısaca yüzyıllardan beri çarpıtılan olumsuz kişilikten nasıl sıyrılacağımızı, sınır tanımayan kişiliğe ulaşacağımızı, nasıl tarihimizi kendi tarihimiz yapacak olan önderler durumuna yükseleceğimizi belirledi. Emperyalizmin ve yüzyıllardan beri sürüp gelen işbirlikçilerinin dayattığı ortamda şekillenen çarpık ve zayıf kişiliklerin başarısızlığını, yenilginin onursuzluğunu, buna karşı gericiliğin her türlü dayatmasını parçalayacak tipin, kahramanın nasıl şekillendiğini, nasıl savaşacağını gösterdi. Aynı zamanda savaşan, savaşması gereken halkın nasıl olması gerektiğini, hangi süreçleri yaşaması gerektiğini ortaya koydu.

Açık ki bütün bunlar büyük bir eleştiri ve özeleştiri hareketi, büyük bir tartışma hareketi ve aynı zamanda ardından gelen bir karar hareketidir. Partimiz, böylelikle sadece eylemi yapmakla yetinmemiş, 12 Eylül faşizmine karşı direnişini büyük bir kendini yeniden değerlendirme, güçsüzlüklerini, zayıf tarafını açığa çıkarma, güçlü taraflarının bilincine varma, kendi şahsında zayıflıkları ve güçsüzlükleri mahkum ederken, güçlü yanlarını netleştirip hakim kılma çalışmalarıyla birleştirmiştir. Bunu aynı zamanda yüzyıllardan beri halkımızın yakasına yapışmış olan olumsuzlukların da hesabını veren, onlardan nasıl sıyrılması gerektiğini, olumlu ve sınır tanımayan enerjisini kendi öz kurtuluşu yolunda nasıl kullanacağını ortaya koyan bir düzeye getirmiştir. Ve bütün bunları Parti kararları, halkımızı ulusal ve toplumsal kurtuluşuna götüren kararları yapmıştır. İşte bu kararlar, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin halkın direnişçi siyasal birliğinin ifadesi olarak inşa edilmesi, yediden yetmişe kadar bütün halkın örgütlenmesi ve siyasal savaşımının her düzeyde ve her cephede geliştirilmesi kararıdır; bu kararlar, halkın kendi savaş örgütünün, Halk Ordusunun kurulması kararıdır. Bu durum, halkımızın savaşacak durumda olan en aktif askeri savaşımını mümkün kılacak olan güçlerinin artık teşkil edilmesi, artık savaşımın halk savaşımı biçiminde verilmesi, artık buna nihai bir olanak olarak güvenilmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Bunun ne çok erkene alınması gereken bir karar, ne de ertelenmesi gereken bir karar olduğunu, mutlaka verilmesi ve halkımıza götürülmesi gereken bir karar durumunda bulunduğunu gösteriyor. Yine bütün bunları yaparken bir öncüye nasıl sahip olması gerektiğini ve kendisini netleştirmesi gereken öncünün, komutanın, militanın özellikleriyle, görevleriyle nasıl ortaya çıkması gerektiğini de kararlaştırıyor. Ve geçmişin tüm olumsuz yanlarını mahkum edip olumlu yanlarını onaylayarak kararlarını daha da

temellendiriyor. Ve yine tüm bunlarla birlikte doğru bir çağ değerlendirmesi yapan, nasıl bir insanlık istiyoruz sorusunu açıkça yanıtlayan, eşitlikçi kaba materyalizm etkilerini taşıyan birçok yetersiz sosyalist uygulamaları eleştiren, insanlığa sosyalist devrimin ancak kurtuluş yolu olabileceğini gösteren bir karar gücünü de yaratıyor. Halklar arasında eşit ve özgür bir ilişkinin mevcut yetersizliklerden nasıl arınması gerektiğini, gerçekleşen sosyalizmin daha da geliştirilmesinin gerekli olduğunu, bir miras-yedi gibi sadece mevcut sosyalizmle yetinmemek, kendi katkısıyla onu daha da zenginleştirmek gerektiğini de bu kararlara ekliyor. İşte Partimizin varmış olduğu karar düzeyi bu ve bu karar düzeyinin altında yatan tarihsel bir eylem dönemini, kahramanlara has bir eylem dönemini belirleyen, bu eylemin temelinde yatan büyük bir kendini bulma ve bilinçlenmenin, 12 Eylül faşizmi gibi insanlığın başına belki de Hitler rejiminden daha tehlikeli bir rejimin gelişini önlemenin, onu boşa çıkarmanın, onun en çok kendine güvendiği bir dönemde geliştirdiği direnişi sürekli kılmanın şerefiyle, onuruyla geliştirilen bu kararlar oluyor.

"... Öncü, kararlarımızın dile getirdiği asırlık hesaplaşmasını yetkin bir komutanlıkla, komuta özelliklerini sürekli geliştirerek ve bu özelliklerini gittikçe doğru ve yetkince pratikle kaynaştırarak sergileyecektir. ... Öncünün, olumsuzlukları meşru kabul edemeyeceğini, bir an bile olsa bunlarla uzlaşamayacağını, dünyanın en vahşi ve çürümüş karanlık faşist rejimine karşı insanlığın en gelişmiş yüreğiyle ve bilinciyle savaşacağını başından kabul ediyoruz ve böylesine bir bilincin, eylemliliğin, böylesine bir iradenin mutlaka zaferi getirebileceğini söylüyoruz."

İşte 1986'yı biz böyle kararlarla kapatıyoruz. Halkımızın direniş tarihinin içinden süzülüp gelen ve onun pekişen iradesini, savaşma düzeyini temsil eden bu kararlarla 1987'yi başlatıyoruz. Açık ki, '87 ve sonrası bizim için gelişen, karar düzeyimize uygun olarak eylemliliğimizin yükseleceği yıllar olacaktır. Kararlar bu kadar güçlü ve görkemli olduğuna göre, eğer ardından pratik çalışma uygun savaşım tarzlarıyla beslenirse pratik eylemin yükselişi kaçınılmazdır. Biz her zaman şunu söyledik: Sadece kararlarla yetinmiyoruz, bu kararlardan daha çok onların pratik örgütlenişi, uygun eylemliliğe götürülüşü, bu eylemlerin hep halk savaşı tarzına göre geliştirildiğinin denetlenmesi sonucu yaratacaktır. Mücadelenin yükselmesi mümkündür, ama bu ancak bazı şartlarla mümkündür. Bunun önünde Parti öncülüğü yer alacaktır. Öncü, kararlarımızın dile getirdiği asırlık hesaplaşmasını yetkin bir komutanlıkla, komuta özelliklerini sürekli geliştirerek ve bu özelliklerini gittikçe doğru ve yetkin bir pratikle kaynaştırarak sergileyecektir. Bu konuda, öncünün, ister güncel hastalıklarından kaynaklansın, isterse tarihsel temellerinden kaynaklansın asla ve kesinlikle mevcut olumsuzlukları meşru kabul edemeyeceğini, bir an bile olsa bunlarla uzlaşamayacağını, dünyanın en vahşi ve çürümüş karanlık faşist rejimine karşı insanlığın en gelişmiş yüreğiyle ve bilinciyle savaşacağını başından kabul ediyoruz ve böylesine bir bilincin, eylemliliğin, böylesine bir iradenin mutlaka zaferi getirebileceğini söylüyoruz. Bütün karanlık kuvvetlere karşı tarihin ilerletici ögesi kahramanlık olmuştur. Partimizin de yakın geçmişi sayısız örnekleriyle böyle olmuştur. O halde, önümüzdeki dönemin de böyle olmaması için hiçbir neden yoktur.

Böylesi dönemlerde proleter öncü olmak, öncülük görevlerini layıkıyla yerine getirmek büyük bir olaydı. Bu nedenle öncümüz asla kendisiyle ve bu temelde de tarihle oynayamaz, kişisel yetersizlikleri bahane edemez, bunun toplumsal dayanaklarını bahane olarak ileri süremez diyoruz. O, hep daha yetkin halk eylemi, daha sıkı bir örgütlenme, daha sıkı bir eylemlilik ve gittikçe bunu halka daha fazla taşırabilme içinde olmak zorundadır. Bunun için, daha az hata yapacak, her şeyden önce Kürdistan toprakları üzerinde, ayak bastığı her yerde ihaneti ezecek, ihtilale engel olan her şeyi bir devrim kararı olarak akıllıca değerlendirip ortadan kaldıracaktır. Önümüzdeki dönem, artık şu veya bu eylemin düzenlenmesi değil, her türden ihanetçi ögelerin, kurumların yerle bir edilmesi dönemidir. Özellikle Partimizin temel kararlarının uygulanacağı alanlarda faşist-sömürgeci rejimin en güçlü dayanakları olan ihanet odakları önümüzdeki yıllarda önemli oranda silinip süpürülecektir. Onların tüm oyunları boşa çıkarılacak ve kendilerine iki yol tanınacaktır: Ya kesin kez işbirlikçilikten kopuş, ya da bu toprakları terk ediş. Zaman çok kısadır, açık ki bu zamanı çok iyi kullanmaları gerekir. Bilindiği gibi, Parti III. Kongremizin bir kararı daha vardı: İhaneti bağımsızlık mahkemelerinde idam etmek. Açık ki, halkımızın, yalnız ülke topraklarında değil, yurt dışında da halen işbirlikçiliği sürdüren, halen mücadelemizi sağa-sola peşkeş çekmekle uğraşan güçlere bir uyarısı, ihtarı vardır. Bu mesleği terketmeleri, gerçekten kendisini kanıtlamış ve büyük fedakarlıklara mal olmuş direniş kararlarına uygun hareket etmeleri istenmektedir. Bunlar tek veya bir grup ya da bir parti biçiminde olsunlar, eğer kendilerini halkımıza mensup sayıyorlarsa, o zaman bu halka nasıl layık olabileceklerini, direnişin temsilcilerine yaklaşarak, onlarla doğru temellerde birleşme yollarını açarak göstermek durumundadırlar. Eğer bundan kaçınır ve sadece kaçınmakla da yetinilmez, onun önünde ısrarla engeller haline gelirlerse, o zaman kararımız onlar için de geçerlidir. Ve ne pahasına olursa olsun, onlar da mücadelemizin önünde engel olmaktan çıkarılacaktır.

Bütün bunlar, iç engellemeleri temizleme hareketidir. Kendi evimizden eşkiyanın, namussuzun, alçağın sürülmesi hareketidir. Tabii ki bunlarla beraber ve bunlarla içiçe açık düşmanı, açık işgalciyi, istilacıyı, talancıyı, sömürgeciyi, haini, faşist kuvveti, faşist orduyu her türlü yöntemle vurma hareketi de yürütülecektir. Küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru gelişen parça parça kazanan, kısaca planlarımızda vücut bulan halk savaşının yöntemleriyle sürdürülen devrimci savaş hareketimiz sürekli geliştirilecektir. Ve bu, aynı zamanda Halk Cephemizin ve Halk Ordumuzun inşası süreci olacaktır. Bunların sadece bir program düzeyindeki ilanı değil, gittikçe maddi bir güce bürünen, örgütlenen bir kuvvet haline gelmesi gerçekleştirilecektir. Ve bütün bunları yaparken, başta Türkiye halkı olmak üzere komşu halkların devrimci direniş hareketinin yükselişine katkıda bulunmak, gerekirse yeniden geliştirilmelerine elden gelen her türlü desteği yapmak, bunun için sonuna kadar ilkeli davranmak, yine sosyalizme karşı görevimizi unutmamak, gerek gerçekleşen sosyalizme karşı ve gerekse erişilmek istenen sosyalizm için kendi katkımızı yaratıcı bir tarzda ve zengin bir içerikle vermek, bunun sürekli pratik adımlarını atarak hayat bulmasına çalışmak esas alınacaktır. 1987 yılı direnişi, işte böylesine bir kararlılıkla ve böylesine bir eylemlilikle gerçekleşecektir diyoruz.

"... Savaş alanına kesinlikle hesap sormak, nihai zafere doğru pekişen adımlarla yürümek için çıkıyoruz. Burada çok kan dökülebilir. Bu kadar çarpıcı bir umut ve yüce bir gelecek içinse ölümlerde sadece yaşam vardır. Dolayısıyla bundan korkulmaz ve çekinilmez. Halkın yeteneği birleşip örgütlendi mi ve eyleme kalktı mı, karşısındaki en yaman teknikleri bile yerle bir edebilir. Dolayısıyla düşmanın teknikleri de boştur... O halde, önümüzdeki dönem nihai zafer yolunda büyük atılımlarla geçecektir."

Eğer 1987 ve sonrası bu biçimde geliştirilirse, açık ki bu, ulusal direniş tarihimizde sadece yeni görkemli sayfaların açıldığı bir dönemin gelişmesi olmayacak, çağlayan bir akarsu gibi, bugün bir Fırat, bir Dicle, bir Zap gibi Kürdistan dağlarından süzülüp gelen bu ırmaklar gibi Partimizin öncü kollarının da süzülüp çağlayanlara dönüşmesi olacaktır. Yalnız ırmaklar coşmaz, insanlar da bir ırmak gibi coşmasını bileceklerdir. Ve halkımız ırmak gibi coşan bu öncüleri etrafında gittikçe birleşecek, ırmak kollarının ana yataklarda birleşmesi gibi Partimizin öncü kolları da kitle yataklarında birleşecek ve ses tonunu, ayak seslerinin çıkış tarzını daha da sertleştirmiş olarak, tarihe "haklıyım", "yaşamam gerekiyor", "kendi toprklarımda özgürlüğü mutlaka yakalayacağım" diyecek ve mutlaka karşılık bulacaktır.

Halkımız tarih sahnesine yeni yeni giriyor. Ve bu yeni giriş gittikçe yankı yapacaktır. Biz, 12 Eylül faşizmi daha gelmeden önce, Maraş katliamı dolayısıyla faşizmin ayak seslerinden bahsetmiştik. Evet, o zaman faşizmin ayak sesleri, faşist Türk ordusunun ayak sesleri "tarihin gündemine geliyoruz" diye ses çıkarıyordu. Bugün biz, halkımızın direnişçi sesleri, kurtuluş sesleri geliyor diyoruz. Ve bu sesler gittikçe uğulduyor, gittikçe bir ırmağın coşkusunu andıran kurtuluş sesleri haline geliyor, kurtuluş haykırışları oluyor. Bugün, bu sesler tek tek türküler biçiminde direniş şehitlerimizin ağızlarından dökülse de, önümüzdeki dönemde bir halkın, milyonların yüreği ve sesi haline gelecek ve tüm bunların birleşmesiyle **halk savaşı** dediğimiz, **halkın kutsal direniş savaşı, kızıl savaşı** dediğimiz savaşım gelişecektir. Yakın geçmişin deneme türünden eylemleri halkımızın buna cesaret edebileceğini ortaya koymuştur. 12 Eylül faşizminin sözcüleri her ne kadar halkımızın ayaklanmamasını kendileri için bir rahat nefes alma olayı olarak görüyorlarsa da, bunun bir deneme olduğunu unutmamaları gerekir. Halkımız bu denemeden güçlü çıkmıştır. Şimdi denemeden hakiki uygulamaya geçiyoruz. Savaş alanına kesinlikle hesap sormak, nihai zafere doğru pekişen adımlarla yürümek için çıkıyoruz. Burda çok kan dökülebilir. Bu kadar çarpıcı bir umut ve yüce bir gelecek içinse ölümlerde sadece yaşam vardır. Dolayısıyla bundan korkulmaz ve çekinilmez. Halkın yeteneği birleşip örgütlendi mı ve eyleme kalktı mı, karşısındaki en yaman teknikleri bile yerle bir edebilir. Dolayısıyla düşmanın teknikleri de boştur. Engin dağlarımızda ve halkımızın kuvveti karşısında faşist ordu sürülerinin ne hale getirilebildiğini deneme türünden eylemlerimiz bile ortaya koymuştur. O halde halkımız, tarihe attığı bu adımın arkasından bütün gerçeğini sermek için kalkıyor, uyanıyor. Uyanış gerçekten anlamlı ve kapsamlıdır, gerçekten nihai zafer doğrultusunda gelişmeyi amaçlıyor. Öncünün vaadi, öncünün programı, öncünün oluşumu yine belirgindir. O halde, önümüzdeki dönem nihai zafer yolunda büyük atılımlarla geçecektir.

20 yy.'ın son çeyreğinde, bu çeyreğin yarısını tamamlayan hareketimiz, ikibin yıllarına merdiveni dayattığında böylesine kesin kararları vermiş durumdadır. Başlangıçta küçük adımlarla deneme türünden girdiği bir savaşımı, bugün gittikçe daha artan, daha sıklaşan adımlarla ucuz yılların karanlığını yırtarak, kimliksizliğini parçalayarak, açık kimliğiyle, gerçek kişiliğiyle bir halkın uyanışını sağlayacak tarzda geliştirmektedir. Son yılların pratiği daha şimdiden böyle gelişmelerin mümkün olduğunu açıkça göstermektedir. Belli ki verdiğimiz kararlarımızı gerçekleştirebilmek ve belirttiğimiz hedeflerimize ulaşabilmek için Partimize, militanlarımıza, halkımıza, hepimize büyük ve onurlu görevler düşmektedir. Bu dönemde yine öncü en önde savaşacaktır, o halde gerçek önderlik, komutanlık görevlerini layıkıyla yerine getirmelidir. Bu dönemde, sadece öncü değil, en geniş kitleler, tüm halkımız kendi kurtuluşu için çok çeşitli biçimlerde savaşacak, mücadele edecektir, o halde öncü kitleleri savaş içine çekebilmeli, halkımız da kurtuluş için kutsal ulusal direniş savaşımızda birleşmelidir. Parti ve halk olarak önümüzdeki dönemde hep birlikte savaşmalı, hep birlikte kazanmalıyız. Hepimiz görevlerimizin sahibi ve başarıyla yerine getiricisi olmalıyız.

Biz, kendi görevlerimizi yerine getirebilmek için şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da sınır tanımayacak, halkımızın kutsal uyanışını ve direnişini darboğazlardan ve engellerden kurtarmak, devrimci bilincimizi ve doğru savaş taktiklerimizi sürekli geliştirmek için öngörümüzü ve yeteneklerimizi sonuna kadar zorlayacak ve her türlü çabayı harcamaktan asla çekinmeyeceğiz.

Tüm Öncü Militanlarımızı, III. Kongre çizgimizi özümsemeye, komuta özelliklerini sonuna kadar geliştirmeye, 21. yy.'a doğru tırmanışın gerçek komutanları olmaya, halkımızı tarihi dönemeçlerde kötü sonuçlarla yüz yüze getirmemek için taktik dediğimiz, pratik mücadelenin yönetimi dediğimiz sanatı sonuna kadar doğru kavrayıp uygulamaya, onun için gereken büyük enerjiyi, büyük çabayı her yerde ve her zaman göstermeye, bunda hiçbir engel tanımamaya ve hiçbir bahane ileri sürmemeye, insani yeteneklerini sonsuz geliştirmeye, her tarihsel devrimde olduğu gibi devrimimizin de vazgeçilmez bir şartının bu olduğunu görmeye ve göstermeye, böylelikle halkımıza öncülüğün gerektirdiği büyük cesareti, büyük fedakarlığı ve bunların diğer bir ifadesi olan olgunluğu, kendine güveni bilinçli ve örgütlü çabasıyla sürekli gösteren, bunu yalnız öncüye değil, dalga dalga tüm halka ve insanlığa yayan bir karakterde olmaya, savaşımlarını bu biçimde derinleştirmeye ve yenilmez kılmaya, dolayısıyla da şimdiye kadar hep lanetle anılan geçmişle hesaplaşmayı bu sefer kesinlikle tamamlamak için güçlerini sonuna kadar ortaya koymaya çağırıyoruz.

Yine Tüm Halkımızı, kurtuluş mücadelemizin geldiği düzeyi, zafer yolunu ve kendi görevlerini tam olarak görmeye, gittikçe bilinçlenen ve sertleşen bir iradeyle yeni devrimci atılımımıza katılmaya, her şeylerini son derece yürekli ve kararlı bir biçimde ortaya koymaya, bunun dışında bir yaşamı tanımamaya, nihai zafere götürecek kesin yolun bu olduğunu görerek tüm imkanlarıyla bu yola girmeye, gittikçe sıklaşan adımlarla bu yolda kahramanca yürümeye, Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusu saflarında birleşerek, örgütlenerek kurtuluş için yiğitçe mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ayrıca Tüm Dostlarımızı da, bugünkü halk gerçeğimizi ve buna vermek istediğimiz yeni biçimlenişi belirttiğimiz gibi görmeye ve bu temelde çabalarımızı desteklemeye, kendi davalarına da bu temelde bir katkı sağlamaya çağırıyoruz.

– Partimiz III. Kongre Çizgisiyle Savaşacak ve Görevlerini Başarıyla Yerine Getirecektir!

– Halkımız, Partimiz Önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusu Saflarında Birleşecek ve Düşmanını Bu Silahlarla Savaşarak Yenecektir!

– Zafer, Cepheleşen ve Ordulaşan Halkımızın Olacaktır!

GAP... Petrol Boru Hattı... Kerkük-Musul Üzerindeki Sömürgeci-Emperyalist Hesaplar ve Direnen Ortadoğu

Giriş

19. yy.'ın ikinci yarısında Batılı emperyalist devletlerin dikkatleri Ortadoğu'nun önemli bir kavşak noktasında toplanıyordu. Alman imparatoru II. Wilhelm, Osmanlı sultanıyla kolkola fotoğraf çektirir ve "kardeş" ilan ederken, Türkiye üzerinden Bağdat'a uzanan demiryolunun rayları döşeniyor, dünya pazarında en son yer kapmış olan sonradan görme Alman burjuvazisi demiryolunun kendisine açtığı daha fazla kar ve egemenlik kapısından hırsları daha da kamçılanmış olarak İngiliz emperyalizmiyle üstünlük yarışına giriyordu. Bu kapı, o döneme kadar Doğunun efendisi olan İngiliz emperyalizmine rağmen Alman emperyalizmine en büyük umut kapısıydı. Bu kamçılanmış hırsı, "Herhangi bir yerde sınırsız umutlardan söz edilebilirse bu Mezopotamya"dır sözüyle ifade ediyordu Prusyalı Prens von Bülow.

"Herhangi bir yerde sınırsız umutlardan söz edilebilirse bu, Mezopotamya'dır." Evet! Bu söz geçmişle bugünü bağlayan tarih dizini içerisinde Mezopotamya'nın yerini belki de en iyi ifade eden bir belirleme olarak görülebilir. Kaldı ki ilk çağdan yakın çağa kadar tüm sömürgeci ve emperyalist güçlerin burda böyle sınırsız bir umut beslemeleri için pek haksız olmadıkları da söylenebilir. Bugün de bu alan üzerinde yığınca hesaplar, uygulamalar ve beslenen umutlar vardır. Demirel'in çok beğenip çok söylediği bir sözü hatırlatılarak söylenecek olursa, ama "dün dündür, bugün de bugün!"

Geriye yaşanan bir yüzyıl devinimi var. Tabii eğer tarihin daha önceki aşamalarına varmadan, kapitalist-emperyalizmin özellikle o ünlü Bağdat demiryolu ile bu topraklara pençelerini doğrudan geçirdiği 19. yy.'ın ikinci yarısını esas alırsak böyledir.

Tarih sayfalarında Mezopotamya'dan cennet diye bahsedilir. Bu belirleme çok yönlü olarak yapılmıştır. Fırat ve Dicle nehirleri arasında kalan ve bu iki nehrin birbirine en çok yaklaştığı noktadan aşağı ve yukarı Mezopotamya olarak ikiye ayrılan her yönüyle zengin bu toprak parçası uygarlığın ilk beşiği, insan soyunun üretime geçtiği ilk alanlardan birisi, zengin maden yataklarıyla teknik buluş ve gelişmelerin anayurdu, bu zenginlikleriyle kendisine çektiği halkların kaynaşıp mozaikleştiği bir insanlık motifi, halklar için bir cennet olduğu gibi; göz kamaştıran zenginliği, kıtaları birbirine bağlayan coğrafyası, kendisine hakim olana kazandırdığı bir "dünya" ile her toplum biçimine denk düşen egemen sınıflar için de bir cennet olmuştur. Ancak, Mezopotamya ikinciler için bir cennet olduğu müddetçe birinciler, yani halklar için vahşet ve azabın en katmerlisinin yaşandığı bir cehennemdir sadece. Bu özellikleriyle Mezopotamya Asur'un, Perslerin, Arap ve Türk istilacılarının, Moğol akınlarının, Roma imparatorluğunun, Haçlı ordularının bütün kimliklerinin sergilendiği bir tarih aynası gibidir. Tarihin tanık olduğu her güç mutlaka bu alan üzerinde hakim olma mücadelesi vermiş, Mezopotamya sayısız defa yakılıp-yıkılmış, ona sahip olmak isteyenler her defasında onu kan ve yıkıntılar içerisinde bırakmış, ama ne bu alanın gerçek sahipleri ve ne de onu sahiplenmek isteyenler bu topraklar için sınırsız bir umut beslemekten geri durmuşlardır. Eğer bu yazının konusu Mezopotamya üzerinde beslenen sömürgeci emperyalist emellerle üzerinde yaşayan halkların mücadelesini anlatmak olsaydı, ortaya çıkacak olan tablo tüm bir insanlık tarihini, halkların yaşam mücadelesini, yaşamın yeniden üretilişinin nasıl gerçekleştiğini ve bu toprakların kaç egemen gücü eskitip fakat daima bir umut, bir cennet bir gelecek olma konumunu dipdiri tuttuğunu ortaya koyacak ve bunun için sadece olayların tarihi gelişim dizisini vermek yeterli olacaktı. Ancak konumuz bu değil!

21. yy.'a sadece on dört yıl kaldı, 20. yy.'ın son çeyreğinde Kürdistan, Ortadoğu'da yeni bir tarihsel devinimin ana hareket noktası olma konumunda bulunuyor. Her nedense(!) tarihe ilgi de yaşadığımız şu günlerde oldukça artmış gibi görünüyor. Paul Henze'nin tarihi araştırmalara son derece meraklı oldukları anlaşılan iki arakadaşıyla birlikte Harran'da ve Suriye sınırı boyunca yaptıkları "turistik" gezi ve incelemeler, ABD'nin Merkezi Haber Alma Örgütü'nün (CIA) istasyon şefinin "Türkiye'yi sıcak gelişmelere ortak etme planı" doğrultusunda hareket ettiği yolunda çalkantılara sebebiyet veren bir tartışma furyası başlattı. Oysa ki Paul Henze, Moltke'nin 19. yy.'da elinde haritası ve gerisinde ordu ve sermaye güçleri ile yapmaya çalıştıklarının, 20. yy. sona ererken yeni bir çehre ve daha da sivrilmiş, kamçılanmış amaçlarla ve en az onun kadar "masum" bir gezi yapmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı! Paul Henze, Suriye sınırı boyunca ve Harran'da gezi ve temaslarını sürdürürken, GAP'a sabotaj planlarının açığa çıkarılması ve ardında Suriye parmağının tespit edilmesi(!) gibi son derece önemli bir konuda da elinden geleni yapmıştı üstelik.

Son ayların gazetelerini üstten bir karıştırmak bile, halkın eğilim ve yönelimleri değil ama, Türk egemen sınıflarının ilgi odaklarının ne olduğunu görmek için yetecektir. GAP, Kerkük-Musul, petrol boru hattı sorunu olarak ifade edilen Kürdistan üzerinde daha da genişleyen egemenlik amaçları, İran-Irak savaşının etrafında meydana gelen gelişmelerde sürekli gündemde bulunan muhtemel ABD müdahalesinde Türkiye'nin rolü, bundan çıkarları gibi özünde aynı kaynaklı noktalar zaman zaman biçim değişikliklerine uğrasa da –irtica ve başörtüsü tartışmasında olduğu gibi– giderek daha da yoğunlaşan tartışmaların merkezini oluşturuyor. Serxwebûn Sayı: 60'da "Son Gelişmelerle Kürdistan Ortadoğu ve Dünyanın Gündemine Daha Yoğun Yansıyor" başlığı ile yayınlanan yazıda konuya ilişkin olarak yapılan belirlemede bu sorunların bir bütün olduğu ve bir bütünlük içerisinde değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmıştı. Bu yazıda bu noktaları biraz daha açmaya, Türk burjuvazisi, ordusu ve bağlı olduğu emperyalist sistemin bu zeminde saklanamayan çıkmazlarını, çıkışı nasıl bir yönelimde bulduklarını ortaya koymaya ve bu "büyük kalkındırma" projeleriyle, "büyük bölgesel barış" planlarının nasıl iç içe bir örgüsünün olduğunu, tüm bunların neye karşı geliştirildiğini ve neye yol açacağını kısıtlı olanaklar dahilinde kendi ağızlarından belgelendirerek bir kez daha kamuoyuna sunmaya çalışacağız.

Sömürgeci Türk Kapitalizmi Kendisine Yeni Hayat Damarları Arıyor

Onu en iyi kavrayanlar generaller olduğu halde, Kemalizm üzerine tartışmalar rejimin tüm sözcüleri ve olabildikleri ölçüde muhalif kesimlerin de daha iyi anladıkları iddiasıyla yoğunca tartışma gündemine aldıkları en temel noktayı oluşturuyor. Bu, aynı zamanda güncel olarak mevcut rejimin ve esas olarak da Türk burjuva egemenlik sisteminin en çok kaçındıkları en hassas noktada kendilerini tartışmaya sunmaları, ya da tartışır duruma düşürülmekten kurtulamamaları anlamına geliyor. Bir tabu gibi saklı tutulan bir olgu bir kez tartışılır olmaya başladıktan sonra kendi kendisini deşifre etmekten, iç yapısındaki zayıflıkları bizzat itiraf etmekten kurtulamaz. Kemalizmin ne olup olmadığı ve ordu üzerine yapılan tartışmalar Türk burjuva egemenlik sistemi açısından böyle bir gerçeğin yaşanmakta olduğunu göstermektedir.

Alman emperyalizmiyle genç Türk burjuvazisinin gayri meşru birliğinin ideolojik biçimlenişleri de olan Pan-Türkizim ve Pan-İslamizmin tersine Kemalizm kaybedilmiş, Osmanlı sömürge topraklarının yeniden ele geçirilmesi gibi bir hayal peşinde koşmayarak, dünya ve bölgedeki siyasi konjöktür içerisinde daha gerçekçi olan ve emperyalist sistemin de çıkarlarına denk düştüğünden TC'nin kuruluşuyla sonuçlanan bir politika, ideolojik yaklaşım ve mantıkla hareket etmiştir. Bu ideoloik-politik yaklaşım kendi örgüsünü Kürdistan'ın en büyük parçasını egemenliğinde tutan bir saha üzerinde gerçekleştirmiş ve buna Misak-ı Milli denilmiştir. Ancak Misak-ı Milli oluştuğu günden başlayarak bir çözüm değil, hem Türk burjuvazisi ve hem de bölge açısından çözümsüzlüğün, ileride patlak verecek büyük çelişki ve çatışmaların esas kaynağı olmuştur.

Kemalizmi en çok korkutan şey, Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi üzerine kurulu ve kendisini var eden gerçek olan statükonun tartışılması ve buna yönelecek tehlikelerdi. Birtakım uluslararası anlaşma ve hukuk kurallarıyla da güvenceye alınan bu statüko, nitekim Türkiye ortamında yıllar yılı dokunulmaz "kutsal"lığını korudu, ya da daha doğrusu ona dil ucuyla bile olsa dokundurtulmamaya büyük özen gösterildi. Ancak bu, hiçbir zaman Türk burjuvazisinin kendi lehine olduğunda, dokunulmamasına büyük özen gösterdiği statükoyu bizzat parçalayacak genişleme emellerini taşıdığı ve bunun için daima pusuda beklediği gerçeğini de yadsımıyordu. Fakat bir gerçek vardı ki, Türk burjuvazisi, mevcut güç dengeleri içerisinde bünyesel olarak buna güç yetiremediği gibi, bölge ve dünya gelişmeleri de gerekli olanağı sunmuyordu. Buna rağmen daha geniş alanlar peşinde koşma, Hatay örneğinde olduğu gibi yeni toprak parçalarını bulduğu en küçük boşlukları bile değerlendirerek egemenlik sahasına katma gayret ve emellerini gerçekleştime çabasından geri durmadı. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında asıl olarak sahiplenmek istediği alan ise, özellikle İngiliz emperyalizminin çıkarlarıyla çeliştiğinden ulaşamadığı ama daima canlı tuttuğu bir özlem oldu. Sözkonusu alan Kürdistan'ın zengin petrol ve maden yataklarına sahip olan Güney parçası idi. 1925'de yapılan bir anlaşma ile Türkiye emelleri kendisinde saklı olmak üzere Musul-Kerkük'ü İngiltere'ye bırakmak zorunda kaldı. Ama sadece bırakmak zorunda kalmıştı.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında kemalist burjuvazi, özellikle ekonomik açıdan gerekli güç birikimine ulaşmaktan uzak olduğundan egemenliği dahilindeki Kürdistan parçası üzerinde de bu ve daha sonraki yıllarda ekonomik açılıma cesaret edemediği gibi, buna fazla gereksinim de duymadı. Daha çok, yer yer patlak veren isyanların acımasızca bastırılması temelinde askeri ve siyasi açıdan sömürgeci egemenliğini güçlendirmeyi esas aldı. Bu zeminde kanla, vahşetle sindirilmiş bir toplum yaratmaksızın, ekonomik ve kültürel temeli çok zayıf bir sınıf olarak fazla varlık bulamayacağını görecek kadar gerçekçiydi. 1938 Dersim katliamıyla bu süreç önemli oranda tamamlanırken, 1940'lar sonrasında Kürdistan'da uygulanan politika, teslim alınmış bir yapının ulusal hiçlik noktasına götürülmesi olmuştur. Başta Dersim olmak üzere Kürdistan'ın birçok alanında kurulan kışla ve karakollara paralel olarak Kemalizmi özümsetme politikasını uygulama araçları olan okullar açılmış, ordu ve kemalist eğitim kurumları son Türk egemenlik sisteminin yaşatılmasının bu zemindeki vazgeçilmez iki ana dayanağı olmuştur.

Çok iyi bilinir ki, şimdi bir savaş bölgesi olan Kürdistan –kendi deyimleriyle Doğu– 1970'li yıllara değin mahrumiyet bölgesi olarak adlandırılır. Jandarma dipçiğinden yana kısmeti bol olan "Doğu", bunun dışında en doğal yaşam gereksinmelerinden bile yoksun ve öyle yaşamak zorunda olan bir alandır. Ne adı, ne gereksinmelerinin önemi ve ne de bunları düşünmeye hakkı vardır. Burada kesinlikle, Türk burjuvazisi halkımızın doğal hak, istek ve çıkarlarını karşılamalıydı demek istemiyoruz. Bu, her şeyden önce Türk burjuva egemenliğinin kuruluş temellerine, mantığına ve bir bütün olarak varlığına ters düşen bir olgudur. O bunları inkar temelinde kurulmuş bir egemenlik sistemi olarak, varlık biçim ve amaçlarına ters düşen uygulamaları yapmış ve çarpık mantık yapılanmasına rağmen kendisine en sadık kaldığı nokta burası olmuştur.

II. Paylaşım Savaşı sonrasında sistemin jandarmalığına soyunan ABD emperyalizmi elinde açılan yeni-sömürgecilik şemsiyesi altına giren ilk güçlerden biri olan Türk burjuvazisi, işbirlikçi-tekelci kapitalizm sürecine girişle birlikte ve ancak o zaman Kürdistan'a ekonomik açıdan da açılma gücünü kendisinde görmeye başlamıştır. Ve artık kapitalist sömürgeciliğin ana damarları olan yollar, özellikle yeraltı zenginliklerinin metropole taşınmasını sağlayacak biçimde inşa edilmeye başlanmıştır. Kürdistan'daki yeraltı zenginlikleri ve toprak ürünlerinin, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin gelişimine en çok harç edildiği döneme geçiş 1950'li yıllar, yani DP iktidarı dönemidir. 1960 darbesiyle iktidardan düşürülerek idam edilen ve ama 12 Eylül rejiminin "Büyük Kalkındırma Hamlesi"nin "mimarı" olarak ilan edilen Menderes dönemi Kürdistan'da kara ve demir yollarının, Birecik Köprüsü başta olmak üzere ana bağlantıları sağlayan köprülerin yapıldığı, Et-Balık Kurumu, Toprak Mahsülleri Ofisi gibi devlet kurum ve işletmelerinin yaygınlaştırıldığı, sömürgecilikle toprak ağalarının ekonomik ve siyasal çıkarlara dayanan işbirliklerinin geliştirilip bir ajan-komprador sınıfın peydahlandırıldığı, ucuz işgücü ve hammadde deposu olan Kürdistan'ın sömürgeci kapitalizmin ihtiyaçları oranında durgun bir potansiyel olmaktan yavaş yavaş hizmete sokulduğu, ama bunun doğuracağı gelişmelerden duyulan korkuyla son derece ihtiyatlı ve aşamalı yaklaşıldığı bir dönem olma özelliğindedir. Bu durum, sömürgeci burjuvazinin sadece usta bir politika ve uygulaması olarak da görülemez. Tam tersine zayıflığının, korkusunun ve bundan ötürü adımlarını ürkek atmasının göstergesidir.

İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi tarihindeki en büyük vurgun ve palazlanmayı bu dönemde yaşamıştır. 1950-60 yılları bu nedenledir ki, sömürgeci burjuvazinin "altın çağı" Türkiye ekonomisi ve siyasal yapısı üzerinde diğer sınıf etkinliklerini giderek daha fazla dıştalayarak tek hakim güç olmaya doğru yürüdüğü süreçtir. Bunun diğer bir ifadesinin Türkiye'nin ekonomik ve siyasal hayatına başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin daha çok hakim olması, gelişme ve yönelimleri kendilerine bağlamaları, Kemalizmin sınırlı ölçüde de olsa

kendisinde taşıdığı bağımsız, gelişme ögesinin olması gerektiği gibi salt bir demagoji derekesine düşmesi olduğu açıktır.

12 Eylül askeri-faşist darbesinin yeniden gündemleştirdiği bu süreçte Türkiye'de sınıfların konumlanışı ve orta sınıfın üst kesitlerinin devlet yönetimi, ordu ve ekonomik yapı üzerindeki bu hızlı bağımlılaşma ve buna bağlı olarak işbirlikçi kapitalist gelişimi kaldıramamış, bu direnç sonuçta kendi tersine dönüşen 1960 müdahalesine yol açmıştır.

1960'larda ve hem de 27 Mayıs bir "bayram" olarak kutlana kutlana işbirlikçi-tekelci burjuvazi, ekonomik ve siyasal planda (ve tabii ki devlet yönetiminde) orta sınıf gibi bir ayak bağından kendisini adım adım kurtararak gelişmesini sürdürdü. Bu yıllar ordu başta olmak üzere devlet yönetimi ve olanaklarının bu sınıfın elinde daha çok yoğunlaştığı, dışa bağımlı kapitalizmin yaşamın her alanına yansıyan çarpık biçimlenişinin topluma egemen kılındığı yıllar oldu.

Bu yıllarda Kürdistan'da da kapitalist sömürgeciliğin gelişiminin hızlandırıldığı görüldü. Kürdistan, montaj sanayinin giderek daha yağlı bir pazarı haline geldi. Radyo, ütü, tüpgaz, giderek çamaşır makinası ve buzdolabı gibi elektrikli aletlerden, giyim ve gıda maddelerine kadar bu sanayinin ürettiği meta ürünleri Kürdistan pazarında yoğun alıcı bulmaya ve bunlara yönelik talepler artmaya başladı. Özellikle şehirler sözkonusu edildiğinde bütün bunlar toplumsal yapı açısından yeni bir durumu ifade ediyordu. Ama, küçük-burjuva reformizminin iddia ettiği ve mantığının esasını oluşturan "medeniyet-ilerlemenin" ögleri olarak değil, sömürgeci kapitalist kültürün, yabancılaşmanın, daha çok sömürünün, öz gelişim dinamiklerinin daha çok köreltilmesinin ögeleri olarak somut ifadesini buluyor ve toplumsal diyalektiğin doğal kanunu gereği zıddını da beraberinde taşıyordu.

Görüleceği üzere Kürdistan, emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci Türk kapitalizminin ihtiyaç duyduğu oranda kapitalist sömürgeciliğe açılıyor, esas olarak da bu, sömürgeci kapitalizmin çıkarları dahilinde oluyordu. Daha baştan itibaren Kürdistan'daki hammadde kaynaklarının sömürüsü, toprak mahsüllerinin ve hayvansal ürünlerinin gaspı ve ucuz emek gücünün talana dayalı olarak gelişen ve aynı zamanda dış bağımlılığa dayanan Türk kapitalizmi gelişiminin bu özünden ötürü giderek bu iki yönlü bağımlılığın daha çok esiri oldu. Bugünkü gerçekliği içinde Türk burjuva egemenliği, ne emperyalizme bağımlılığı ve ne de sömürgeci Kürdistan'a bağımlılığı dışında yaşayabilir durumdadır. Bu iki bağımlılık onu her bakımdan sarmış ve karşılıklı olarak birbirini daha da derinleştirmeye zorlayan özelliği çok daha yakıcı bir biçimde açığa çıkmıştır.

Bilineni daha da görmek ve bazı hatırlatmalar yapmak gerekirse örnek kabilinden bazı hususlara değinmekte yarar olacaktır.

Harran ovasının tarihi binlerce yılı içine alır. Fırat ve Dicle nehirleri binyıllardır aynı yataktan geçerek Basra'ya dökülürler. Mezopotamya'nın köreltilmiş verimi üzerinde bir halk, bu uygarlığın beşiğinde ama uygarlıktan her geçen gün biraz daha uzaklaştırılan bir yaşamın yüzlerce yıllık esiridir. "Çağdaş" Türk devletinin sömürgeci egemenliği altında, çağın her türlü olanaklarından yoksun ve çağdışı her türlü baskının üzerinde hüküm sürdüğü bir yaşamdır bu. Göz alabildiğine kıraç topraklarda, topraktan kümecikler içerisinde, aç-susuz, ama ağa kırbacı ve jandarma dipçiğiyle doyurulan bir yaşamın mahkumu yani. Bu yaşamı Türkiye "aydın"ları çok iyi bilirler. Çünkü ilk defa onların kaleminde dile getirilmiş olan bu yaşam, bir dönemlerin çokça ilgi toplayan bir "Doğu" ve "yoksulluk" edebiyatını yaratmıştı. Aynı dönemde bazı reformist Kürt çevrelerinden de çıkışlar görülmeye başlanmış, yine Türkiye solu da bu "vatan parçası"nın maruz bırakıldığı acılar karşısında tarihinin gelmiş-geçmiş en cesaretli çıkışını yapmıştı. Hepsinin birleştiği nokta "Doğu'ya yol, su, elektrik, okul, hastane vb." istekler idi. Bu talepler 1970'ler sonrası CHP'nin programının en başında yer alacak ve seçim propagandaları bunlar üzerinde gelişecekti. Oysaki Türkiye'de bir davanın takipçisi olduğunu ve bu dava bayrağını ilk taşıyıcısı Menderes'ten aldığını söyleyen bir Demirel vardı ve o "Barajlar kralı" sıfatını hiç de kimseye kaptırma niyetinde değildi. 12 Eylül'de bu yarışa bir de Özal katıldı. Hakkari'nin en ücra köylerine, Ağrı dağının tepelerine ve şimdiye kadar motorlu araç yüzü görmemiş köylere kadar yollar yapıldı. Bir küçücük Hakkari'ye beş adet TV yansıtıcısı yerleştirildi, paket programlar yayına sokuldu, Fırat ve Dicle'nin nasıl hayat fışkırdığı her gün yeniden keşfedilir olmaya başladı, gazetelere askeri helikopterlerin bir dağ köyündeki hastayı nasıl hastaneye yetiştirdiğinin fotoğrafları yansımaya ve giderek böylesi haberler sıklaşmaya başladı. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? GAP, Kerkük-Musul sorunu ve petrol boru hattı üzerinde yapılan tartışma ve uygulamaların izahı da işte bu anlamın yerli yerine konmasında yatmaktadır.

1960'ların tersine 1970'li yıllar emperyalist sistemin dünya çapındaki genel bunalımı giderek derinleştiği bir kriz dönemi oldu. Geçen yıllar ise bu krizin artık devrevi değil, sürekli olduğunu ortaya koydu. Emeryalizmle işbirliği ve uşaklık temelinde belli bir palazlanmayı yaşayan sömürgeci-tekelci kapitalizm, bu aşamadan sonra kendisinde aşamadığı tıkanıklıkla tüm bir toplumsal yapıyı da derinden etkiledi. Türkiye'de toplumsal çalkantılar hızla tırmanış gösterdi. İşçi ve öğrenci hareketleri, dünyadaki gelişmelerin yakın etkisi altında burjuvaziyi korkutan düzeylere ulaştı. Bu yıllarda en önemli olgu olarak, unutturulmuş bir sorunun ihtimal verilmeyen bir nitelik ve düzeyde başvermesi olayı ortaya çıktı. Proletarya öncülüğünde bir ulusal kurtuluş hareketinin şekillenmesi, Türk burjuva egemenlik sistemi açısından dayandığı temel ayağın altından çekilmesi, yani yıkımı anlamına geliyordu. Bütün siyasal-ekonomik varlık ve gelişimini Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi üzerine kurmuş olan bir yapı, elbetteki buna ancak çılgınca karşılık verebilirdi. Çünkü üzerinde hiç de sakin düşünüp, sakin tavır alamayacağı kadar can damarından tutulmuştu. Nitekim de olan da bu oldu. Dünya tarihinde bu konuda nadir görülen bir örnekle Türk burjuvazisi bir devlet gücü olduğu ve bu devletin bütün olanakları elinde bulunduğu halde, henüz ideolojik gelişim aşamasını yaşayan bu harekete politik ve askeri saldırı silahlarını doğrulttu ve son derece eşitsiz güç oranları içerisinde savaş, ilk günden karşılıklı bir tırmanış içinde yaşanmaya başlandı. Özelliği gereği Kürdistan'daki savaş, salt askeri açıdan sürdürülen karşılıklı yıpratma imha ve üstünlük mücadelesi değil, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel düzeylerde en gelişmiş boyutlarıyla süren ve geçen her gün daha geniş kesimleri daha yakın etkisi altına alan bir karaktere sahipti. Türkiye'de işbirlikçi-tekelci kapitalizmin çıkmazının derinleşmesi ile, Kürdistan'da proletarya önderlikli ulusal kurtuluş hareketinin doğuş ve yükselişi aynı zamanda oldu ve birbirini yakından etkileyerek daha da boyutlandırdı.

1980'lere doğru gelindiğinde Türkiye'nin tablosu şöyleydi: Dış borç milyarlarca doları bulmuş, bütçedeki açığa her yıl misliyle yenisi eklenir olmuş, ekonomik kriz nedeniyle fabrikalar çalışamaz, işçiler ücretlerini alamaz olmuş, kitlelerin alım gücü düşmüş, parlamento işlemez hale gelmiş, işçi sınıfı ve gençlik hareketlerinin yanısıra özellikle gecekondu semtlerinde kitle direnişleri artmış ve buna koşut olarak faşist terör zirveye tırmandırılmış; Kürdistan'da devrimci kurtuluş hareketi kitleler tarafından kucaklanmış ve buna koşut olarak feodal-komprador kesimlerle sömürgeci devlet ve kolluk kuvvetlerinin karşı-devrimci savaş birlikleri somut bir olgu olarak devrimci gelişmenin karşısına dikilmeye başlamış, kontr-gerillanın tezgahlayıp faşist güçlere uygulattığı kitle katliamları ve feodallerin devlet işbirliği ile azgın saldırılarını yaşayan Kürdistan'da halk kitleleri büyük devrimci kahramanlıklarla gelişen PKK öncülüğüne daha çok sarılır olmuş, yani Türk burjuva egemenlik sistemi esas olarak Kürdistan zemininden ama bir bütün olarak da ağırlaşan siyasal ve ekonomik problemlerle kesinlikle çıkışı görülmeyen bir batağın içine saplanmıştı. Türk burjuvazisi, çıkışı, her düzeyde bir savaş ilanı olan askeri-faşist yönetimde buldu ve bunu 12 Eylül'le gerçekleştirdi. Ancak o da, 12 Eylül'ün bir çözüm olmadığı bilincindeydi. Ne var ki burjuvazi, içinde bulunduğu bataktan, mayasının yoğrulduğu ordunun kucağına sığınmaktan ve ihtiyaçlarını namlunun ucunda gerçekleştirmekten öte bir yol görmediği gibi, tarihi boyunca da böyle bir yolu zaten bilmiyordu.

Ama her şey bu kadar değildi elbette. Böyle bir müdahaleye karar verirken ordu, ne bağımsız bir güçtü ve elbette ne de salt kendi kararını uyguluyordu. Özellikle 1960'lı yıllardan başlayarak işbirlikçi-tekelci kapitalizm içinde en büyük sermaye sahiplerinden birisi de ordu idi. Yani Türk ordusu, sadece işbirlikçi-tekelci kapitalizmin beslediği koruyucu bir kuvvet değil, aynı zamanda o sermayede pay sahibi olan, tekelciliğin çıkarlarıyla her düzeyde bütünleşmiş, onu var eden ve ancak onunla var olacak bir sömürü ve baskı kuvveti idi. Banka sermayesinden mali sermayeye kadar her alanda en büyük pay sahiplerinden biri olarak bu kuvvet, ekonomik, siyasi ve askeri gücü bir de bu özelliğinden ötürü en çok kendisinde somutlaştırdığına göre her şeyi kendi tekelinde toplama hakkına da sahipti. 12 Eylül, ordunun kendisinde gördüğü bu hakkın ve yaşanan çıkmazın doğal bir sonucu idi.

Sermayedar ordu olursa tüm bir toplum da emir-komuta zinciri içerisinde bu sermayenin hizmetine koşulan emir kulları olmak zorundadır. 1980 sonrası Türkiye kitleleri açısından bütün bir yaşamın emir ve izine bağlandığı bir dejenerasyon ve angaryaya sürüldükleri bir toplama kampından öte bir şey değildir. İşbirlikçi-tekelci Türk kapitalizmi işin bir yönünü namlu ve işkenceler altında susturulmuş bir toplumla halletmeye, her türlü hakları ellerinden alınmış işçi sınıfının köle sahiplerinden daha insafsız bir sömürü ile baskı altında tutarak ihtiyaç duyduğu sermaye ve meta birikimine ulaşmaya çalışmıştır. Açık ki, bu durum, yani kitlelerin son nefes son lokmaya kadar insafsız sömürüsü Kürdistan için daha da fazlasıyla geçerlidir. 24 Ocak kararlarının mimarlarından olan Demirel de bunun ancak askeri bir yönetimle uygulanabilirliğini, tüm "demokratik" şahsiyetine rağmen itiraf etmekten geri duramamıştır. Ancak bütün bunlar da yetmeyecektir. Faşist-militarist burjuvazi çöküşe giden kapitalizmini canlandırmak için kesinlikle yeni kaynaklara ve alanlara ihtiyaç duymakta idi. Bu ise en başta Kürdistan ve Ortadoğu pazarı olabilirdi. Bağlı bulunduğu ABD emperyalizminin çıkarlarıyla da çakışan talepleri gerçekleştirmek için tüm burjuva düzeninin tek sözcüsü durumundaki ordu önünde fazla bir engel görmüyordu. 19. yy. sonunda Alman emperyalizminin Arap dünyasına -pazarına- açılma emellerinin imparatorluk çıkarlarıyla yoğrulmasından türetilmiş Pan-İslamizm ideolojisi gibi, 1980 Türkiye'sinde de İslam dünyasının kopmaz parçası olduğu kendisine hatırlatılan ve hatırlayan Türk burjuvazisi birden bire İslam dünyasının koruyuculuğu, İslam Konferanslarının düzenleyiciliği, başkanlığı vs. rollerin sahibi oluverdi. Bu zeminlere karşılığında döviz akıtmak görev ve emirleriyle işgücü aktarıldı. Kürdistan ise yine esas kaynak olarak bu kapitalizme kan vermek zorunda olan bir zemindi. İşte adına Güneydoğu Anadolu Projesi denilen "büyük kalkındırma hamlesi" gerçek anlamını burada bulmaktadır. O halde burada biraz GAP'tan bahsetmek gerekiyor.

GAP adıyla bilinen proje, Kasım 1986'da yapılan GAP ile ilgili Sempozyumu Düzenleme Komisyonu Başkanı Ali Balaban'ın açıklamalarına göre, ilk olarak 1936 yılında Fırat nehrinin Keban boğazındaki akım ölçmeleriyle başlatılmış, 1960'lı yıllarda genişletilerek yoğunlaştırılmış, 1970'te ise Aşağı Fırat'ın Fizibilite çalışmaları tamamlanmış, daha sonra ise Fırat'ın öteki projeleri ve Dicle projelerinin eklenmeleriyle GAP'ın günümüzdeki durumuna gelinmiş.

Proje Fırat ve Dicle arasında 74 bin kilometre karelik bir alanı kapsıyor. Ve bu alana Urfa, Mardin, Diyarbakır illeri tamamen, Adıyaman, Antep ve Siirt illerinin ise bir bölümü giriyor. İddia edildiğine göre projenin tamamlanmasıyla birlikte 1/8 milyon hektar tarım arazisi sulanabilecek ve 22 milyon khw hidro elektrik enerji üretilecektir. Yine iddialara göre bu projeyle 150 milyon insanın beslenebileceği ürün ortaya çıkacaktır.

Elbette bunlar GAP'la ilgili olarak çok sınırlı verilerdir. Ancak bu veriler bile, Türkiye kapitalizminin Kürdistan'dan nasıl bir çıkış sağlamak istediğini ortaya koymak açısından yeterlidir. Sulu tarıma geçildiğinde toprak ürünleri bakımından en az Çukurova'nın iki üç misli verimlilikte bir "ambar" olacak olan bölge toprakları, sadece bu bakımdan da değil, Türkiye kapitalizminin en çok ihtiyaç duyduğu enerji üretimi ve ucuz işgücü açısından da karlı bir kaynak oluşturacaktır. Bunun ilk örneklerinden olan Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliğinin sağladığı kar ve Türk burjuvazisine yarattığı olanaklar dikkate alınırsa, GAP'ın çok yönlü bir sermaye kaynağı olduğu görülür. Sadece bununla da sınırlı değil; GAP tamamlanmasıyla birlikte bizzat kendi alanında müthiş bir potansiyele sahip olan işgücü ordusunun bir köleler ordusu gibi işe koşulmasını sağlayacak, sosyal-siyasal ve kültürel yaşamları bir kışla düzeni içerisinde denetim altında tutulan bu işgücü ordusunun sömürüsü üzerinde sağlanan ekonomik çıkar, bir de siyasal açıdan toplumsal yapının hazır olduğu akışı önleyen emniyet sübabı görevini görecektir. Haftalık Nokta dergisinin 26. sayısında, kapatılan CHP milletvekili ve 1978-79 döneminde Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanı Deniz Baykal kendisiyle yapılan bir söy-

Devamı 21. sayfada

6. Yılında SERXWEBÛN'u Okuyucuları Değerlendiriyor

Savaşırken Serxwebûn'u Selamlıyoruz

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ileri mevziler kazanarak gelişimini sürdürürken, 5. yılını geride bırakıp büyük bir devrimci coşku ile 6. yılına giren **Serxwebûn'**un daha güçlü bir devrimci çalışma ve mücadeleyi sergilemesini talep eder ve devrimci faaliyetlerinde başarılar dileriz.

......

Serxwebûn, Partimizin sosyalist ideolojik ve politik düşünceleriyle sömürgeci ve bağımlı, inkarcı, sosyal-şoven ve reformist Kürt küçük-burjuva, işbirlikçi düşüncelere karşı ilkeli, aktif bir ideolojik ve siyasal bir mücadele yürüterek tüm çirkef ve sahte yüzlerini açığa çıkarıp teşhir ve tecrit ederek, halkımızın bağımsız düşünme gücüne ulaşmasını önemli oranda sağlamıştır. Şimdiye kadar ülke ve halk gerçekliğimizi ve ulusal kurtuluş savaşımımızı tüm yönleriyle yansıtan, derin bir siyasal anlamı olan böyle bir araca mücadelemiz Serxwebûn'la kavuşmuş bulunmaktadır.

......

Ayrıca devrimci mücadelemizin veya Partimizin içinde bulunduğu tarihsel ortamda, dünya genelinde olduğu gibi, bölgemiz ve ülkemiz somutunda devrimci Marksizm-Leninizm kisvesi altında gelişen devrimin özünü saptırmaya ve giderek tasfiye etmeye çalışan, bu noktada egemen burjuva gücüyle gerici devrimci çizgiyi ihtilalci özünden boşaltma, reformist, revizyonist, oportünist bir çizgi haline getirmeye çalışan çeşitli tasfiyeci, provokatör, ilkel milliyetçi vb. akımlara karşı devrimci marksist-leninist çizginin arılığını koruma, geliştirme ve giderek hakim bir çizgi haline getirmede oynamış olduğu rol tartışma götürmeyeceği gibi, bu konudaki ilkesel tavrına bağlı olduğu, PKK çizgisinin doğru ve yenilmez olduğunu yeniden kanıtladığı gibi, bu çizginin esas somutunu bulduğu Parti Önderliğimizi çağımızın, dünya, toplum ve ülkemizdeki önemini kanıtlamıştır **Serxwebûn.**

Önümüzdeki halk savaşının gerilla dönemi olan süreçte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilip büyütülmesi beraberinde sorunlarını da artırıp karmaşıklaştıracağından dolayı, pratik mücadele içerisinde bulunan ulusal kurtuluş savaşının komutanlarının karşı karşıya gelecekleri taktik uygulama sorunlarının çözümlenmesinde **Serxwebûn,** ülke genelindeki pratik mücadelenin genel tecrübe ve deneylerini, dünya devriminin deney ve tecrübelerinden, ülkemizin somutuna uygun olanlarını perspektif biçiminde sunmasında üzerine önemli görevler düşmektedir. **Serxwebûn'**un diğer önemli bir görevi de Parti, Ordu ve Cephenin örgütsel sorunlarının halledilmesinde kadrolara bilinç aktarıcı ve yol gösterici görevini yerine getirebilmelidir. Propaganda ve ajitasyonun taktik yönünü kendinde merkezileştirerek, bu alandaki faaliyetleri, bu anlamda yönlendirebilmelidir. Dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki önemli siyasal gelişmeleri işlemelidir. Açık ki, bunları başardığında kadroları ve halk kitlelerini daha güçlü eğitmiş olacaktır. Önümüzdeki dönemde, mücadelemizin daha şiddetli gelişeceğinden dolayı, bunları kitlelere ve dış kamuoyuna daha güçlü yansıtabilmeli ve yurt dışındaki kitlelerin ERNK saflarında yer almasında **Serxwebûn,** temel aracı rol oynayacaktır. Bunun için **Serxwebûn'a** önemli ve ağır görevler düşmektedir. **Serxwebûn,** daha güçlü bir içerikle görevlerini başarmasında biz komutan ve savaşçı adayları olarak, kendi payımıza düşen önemli görevlerimizi yerine getirmekle yükümlü olduğumuzun bilincindeyiz. Savaşımızla, silahımızla ve kalemimizle **Serxwebûn'u** destekleyeceğimizi belirtmek isteriz. **Serxwebûn,** 6. yılına girerken ulusal kurtuluş savaşımızda, mücadelemizin ve halkımızın sesi ve meşalesi olabilmiş, örnek bir proleter yayıncılık örneğini sergilemiş ve bu temelde oynadığı tarihi rol ile ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği bu ileri aşamaya ulaşmasında büyük ve sürekli anılacak bir rol oynamıştır. Uzun vadeli ve hatta günlük olarak yolumuzu aydınlatan **Serxwebûn'a** karşı bizler de görevimizi yapmada büyük yetersizlikler sergilemişizdir. Bundan sonra **Serxwebûn'a** karşı olan görevlerimizi yerine getireceğimize söz veriyoruz.

Devrimci selamlar
Şehit Menar Gerilla Birliği

Değerli Arkadaşlar

Gazetemiz **Serxwebûn,** 6. yılına girerken bize bu 5. yıl içerisindeki kazanımlarından dolayı; gerek yazı yazanlarına, gerek çalışanlarına, gerekse direkt veya indirekt katkıda bulunan bütün arkadaşlara teşekkür etmeyi bir borç biliyoruz.

Ancak, bu arada birkaç noktaya değinmeden geçmek istemeyeceğim:

1) Herhangi bir yazı içerisinde kısaltmalara gidildiğinde bunların birkaç kez açılımlarının yazılması.

2) Yazılar içerisinde uzun cümlelerden kaçınılması.

3) Resimlerdeki yüzlerin tamamen karartılması.

4) Berxwedan gibi süreklilik kazanan bir eğitim köşesinin oluşması.

5) Ortadoğu ve dünya köşesinin yalnız haberlerle değil, dünya devrimlerinin incelenip, deney ve tecrübelerinin aktarılması.

6) Savaş konularında kitlelerin eğitilmesine (savaşa hazırlama), bugüne kadar olan savaşımızın haklılığını propaganda etmektedir. Savaşın risk ve sonuçlarının (işkence, sürgün vb.) konuların, savaşın ve istemlerimizin bedeli olduğu doğrultusunda yazıların yazılması.

Hepinize üstün başarılar dilerim.

Wuppertal'dan Cumo
8.12.1986

Bağımsızlık Davamızın Susturulamayan Silahı Serxwebûn'a

Duygu ve düşüncelerimizin tercümanı, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı kabaran öfkesinin somut ifadesi, kurtuluşa giden yolun kızıl ışığı, Marksizm-Leninizmin yılmaz savunucusu ve pratisyeni gazetemiz **Serxwebûn'**un 6. yayın yılına girişini candan kutlar, **Serxwebûn** gazetesinin yazımında, basımında, taşımında ve dağıtımında emeği geçen tüm ulusal kurtuluş emekçilerini devrimci coşku ile selamlarım.

Serxwebûn gazetesi kurtuluşa giden yolda halkımızın elinde bir silah olma etksini her zamankinden daha fazla gösteriyor. Yüzlerce şehidin kanı pahasına yaratılan bu yüce değerin anlamını kavramak, birazda olsa Kürdistan devrim tarihini irdelemek ve **Serxwebûn'**un çıktığı yılları hatırlayıp dönemi bilince çıkarmak ile mümkündür.

...

Halkına, ülkesine, devrime bağlılığı olan insanların genelde ulusal direniş mcadelesine, özelde **Serxwebûn** gazetesini geniş çevrelere ulaştırılması gibi bir sorumluluğunun olduğu gerçekliği sözkonsudur. Düşmanın her yönü ile tanınıp teşhir ve tecrit edilmesi temelinde gelişecek, olan savaşımız en iyi bir şekilde **Serxwebûn** gazetesinde dile getirilmekte, **Serxwebûn** gazetesini okuyan her insan kendisini tanımakta, halk gerçekliğimizi daha kolay kavramaktadır. Kürdistanlı yurtseverler, gazetemizin düşüncelerinden esinlerenerek bir araya gelmekte, ulusal birliği güçlendirme sürecine daha hızlı girilmekte ve bu durum düşmana ecel terleri döktüren ve onun en büyük korkusu olan bir gerçekliktir. Bu korkuyu haklı çıkarmak tüm yurtseverlerin, demokratların ve devrimcilerin görevidir. Bu görev gazeteyi en geniş çevrelere ulaştırmak ile, gazeteyi okuyup okutmak ile başarılacaktır. Bunun bilinci içinde hareket eden sorumlu insanların daha üstün bir çaba, daha güçlü bir azim, sonsuzluğa dek zorlanmış bir fedakarlık duygusu ile hareket etmeleri kendisini dayatmıştır. Dönemin ihtiyaçlarına cevap vermeyen, dönemle uygunluk arz etmeyen çalışma ve çabaların yapıyı istenilen bir düzeyde güçlendiremeyeceği kavranarak hareket etmek ve bunu mutlaka aşmak sorumlu devrimciliğin bir gereği haline gelmiştir.

Tüm **Serxwebûn** okuyucularının yüreğini, beynini ve bilincini son kertesine kadar zorlayarak görev ve sorumlulukları temelinde gelişmelere hükmetme inancı ile hareket ederek, ulusal direniş faaliyetlerini ve onun etki alanını genişleteceklerine, edilen yemine bağlı kalacaklarına bu biçimi ile düşmanı bulundukları her alanda kahredeceklerine olan inancımla **Serxwebûn'**a emeği geçen ulusal kurtuluş emekçilerine devrimci selamlarımı iletir, görevlerinde başarılar dilerim.

Stuttgart'tan M...

Serxwebûn Redaksiyonuna

Serxwebûn, 5. yayın yılını tamamlayıp 6. yılına birçok sorumluluklar ve başarılarla girmektedir.

Serxwebûn, 5 yıl boyunca yılmadan, usanmadan ve ilkelerinden taviz vermeden, seviyeli konumu ile savaşmıştır. Aynıyeten KUKM'nin sesi, halkımızın beyni ve kalbi olmasını da bilmiştir.

......

Serxwebûn'dan öcü gibi korkan sosyal-şoven ve teslimiyetçi Kürt küçük-burjuvalar, kitlelerden **Serxwebûn'**u ayırmak için yoğun bir anti-propaganda içindedirler. Tek tek insanlara gidip, "Siz **Serxwebûn** okuyorsunuz, ama SÄPO bunun için size hiç de iyi bir gözle bakmıyor, sonunu siz düşünün" diyorlar. Bütün bunlara rağmen KUKS hakkındaki gelişmeleri okumak için kitleler, **Serxwebûn'**unun her sayısını dört gözle beklemektedirler.

Serxwebûn'u kitlelerden soyutlayamadıkları gibi, giderek fazlalaşan kitleyi gören bu örgüt taslağı örgütler, bizzat SÄPO'dan engellenmesini istemekteler. Bütün bu uşakça girişimlerine rağmen ne Kürdistanlı yurtsever kitlesi **Serxwebûn'**dan, ne de **Serxwebûn,** Kürdistanlı yurtsever kitlesinden koparabilmişlerdir. **Serxwebûn'**un bu alanda da giderek büyüyen okuyucu kitlesi oluşmaktadır ve hiçbir engel tanımayacaktır.

Serxwebûn'un, KUKS'ndaki yeri ve rolü belirleyicidir. Bağımsız, özgür ve birleşmiş bir Kürdistan için İLERİ.

– Yaşasın Halkımızın Şanlı Önderi PKK-ERNK-HRK!

İsveç'ten
Bir Serxwebûn okuyucusu
6.12.1986

Serxwebûn'un Aydınlatıcı Yolunda Yeni Bir Döneme Hazırlanırken

Okuyucusunun her yeni sayısını sabırsızlıkla beklediği **Serxwebûn** gazetesinin, Kürdistan proletaryasının ve halkının sesi olduğunu yayıncılık boyunca ispatlamış bulunmaktadır. Ona bu özelliği veren gerçeklik, onun karşı karşıya bulunduğu görevler ve sorumluluklardır.

...

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliştikçe onun siyasetinin de kitleler içerisinde ilgi duyacağı açıktır. İşte bu siyaseti en çarpıcı tarzda yansıtan **Serxwebûn,** kitlelerin yalnız bir umut kaynağı değil aynı zamanda, geniş kitlelerin sabırsızlıkla beklediği bir konuma ulaşmıştır.

Kürdistan devriminin uzun süreli karakteri, gözönüne getirildiğinde **Serxwebûn** önemli görevler başarmasına rağmen, önümüzdeki süreçte daha büyük görevleri başarabilmesi, daha geniş kitlelere hitap etmesi ve onları devrimin yoluna kanalize etmesi gerekir. **Serxwebûn,** salt teorik perspektifler değil, devrimci mücadelesinin gelişmesine uygun pratik sorunları çözümleyici perspektifler sunabilmeli, inceleme, araştırma konuları daha da çoğaltılmalı, özellikle devrimimizin enternasyonlaist karakterinde yola çıkarak dünya devrim hareketlerine daha geniş yer vermeli. Bir diğer nokta haber alma kanallarının güçlendirilmesi ve ülke haber kaynaklarını daha da sağlıklı ve güvenilir olanların yayınlanmasını sağlamalıdır.

Yeni bir yayın yılına giren **Serxwebûn,** mücadelemizin de yeni bir döneme girişinin hazırlıkları içinde olduğu gerçekliğinden hareket ederek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önderi olan PKK III. Kongresi'nden güç alarak, daha güçlü yayın yürütmesinde başarılar diler, tüm **Serxwebûn** çalışanları, dağıtıcıları ve okuyucularını yeni dönemin görevlerinde daha güçlü olmalarını dilerim.

– Yaşasın Serxwebûn!
– Yaşasın Yeni Bir Dönemin Başlangıcı Olan PKK III. Kongresi!

Bir Serxwebûn Okuyucusu

Kürdistan Halkının Bağımsızlık, Özgürlük ve Biricik Işığı Olan Serxwebûn'a

5. yılını bitirip, 6. yılına girerken **Serxwebûn'**da çalışan tüm arkadaşları devrimci bir saygıyla selamlar, çalışmalarında başarılar dilerim.

Serxwebûn, sömürgeci zindanlarda kahramanca direnen PKK savaş esirlerinin ve faşist Türk ordusunu ülkemiz Kürdistan topraklarından söküp atmak için, dağlarımızda kahramanca savaşan gerillaların düşmana sıktığı intikam kurşunlarının sesidir.

1987 yılına girmekle birlikte Kürdistan'da büyüyen bir halk ordusunu pratikte geliştirecek, mücadelesini marksist-leninist bir teori ile halkına ve tüm dünyaya duyuracak **Serxwebûn'**un sesine inanıyorum.

– Yaşasın Kürdistan Halkının Örgütleyici Silahı Serxwebûn!

Kürdistanlı Bir Yurtsever Kadın
Saarbrücken
10 Ocak 1986

Halkımızın Cepheleşme ve Ordulaşma Doğrultusunda Hızla İlerlediği Yeni Dönemde SERXWEBÛN'u Bekleyen Görevler Geçmişten Daha Yüklü ve Bir O Kadar da Onurludur

Kürdistan devriminin saygın sesi **Serxwebûn**, 5 yıllık onurlu yayın hayatı boyunca, Kürdistan halkının elinde güçlü bir meşale olma özelliğini her geçen gün güçlendirerek sürdürüyor.

Faşist Türk sömürgecilerinin emperyalizmle ortaklaşa yürüttüğü Özel Savaş yöntemlerine karşı, halkımızın, PKK önderliğinde yürüttüğü Ulusal Direniş Mücadelesinde yegane bilinç kaynağı olan **Serxwebûn**, bu özel savaşın bir uzantısı olan ve işbirlikçi uşak Kürt küçük-burjuva reformist ve ilkel milliyetçi hareketlerle tasfiyeciliğin batağında yüzerek boğulan Türk solu'nun ortaklaşa geliştirdikleri komplo, provokasyon ve saldırılara karşı da devrimci, demokrat ve yurtseverleri sürekli uyanık kılmış, bu komplo ve saldırıların boşa çıkarılmasında en büyük rolü oynamıştır.

Serxwebûn, Kürt halkının geçmiş isyanlarının bastırılmasında, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin imha edilmesinde ve TDDH'nin tasfiyesinde düşmanın büyük roller atfettiği ihanetin tüm tarihi dayanakları ve günümüzdeki uzantılarıyla teşhir ve tecrit edilerek hakkettiği yere oturtulmasında üzerine düşen devrimci görevi layıkıyla yerine getirmiştir.

Ülkemizin diğer parçalarında uzun yıllardan bu yana halkımız için mücadele ettiğini söyleyen, ancak dar aşiretsel ve kabilesel çıkarların dışına çıkamayan, işbirlikçilikten hiçbir dönem kurtulamayan feodal-burjuva yapılanmaların gerçek niteliklerini ortaya koyan tek devrimci yayın organı **Serxwebûn** olmuştur.

Türkiye ve Kürdistan tarihinde Türk hakim sınıflarının, onun günümüzdeki temsilcisi Kemalizmin ve yine düşmana uşaklıkta sınır tanımayan Kürt hakim sınıflarının gerçek karakterini, Türkiye'de ordu gerçekliğinin iç yüzünü en açık biçimde ortaya koyan **Serxwebûn**, Kürdistan halkına tarininde ilk olarak dostunu ve düşkanını tüm yönleriyle tanıma imkanını sunmuştur.

Dünya devrim mücadeleleri ile KUKM arasında güçlü bir köprü rolünü oynamasını da bilen **Serxwebûn**, tüm bu görevlerini başarıyla yerine getirirken, gücünü, PKK'nin kanla yazılmış leninist direnişçi çizgisinde almaktadır.

6. yayın yılına girerken devrimimizin karşı karşıya bulunduğu gelişme sorunlarını aşmada ve düşmana daha güçlü darbeler vurmada halkımıza güçlü yol göstericilik rolünü oynayacağına olan devrimci inancımızla **Serxwebûn**'a başarılar diliyoruz.

– Yaşasın Kürdistan Halkının Bağımsızlık Sesi SERXWEBÛN!
– Serxwebûn'un Sesine Kulak Verelim, PKK-ERNK-ARGK Saflarında Kenetlenelim!

Bir Grup Serxwebûn Okuyucusu
26 Aralık 1986

Serxwebûn'a

Ülkemizden kopuk yaşamımızda bir köprü rolü oynayan **Serxwebûn**, bizleri ülke gerçekliği içerisinde barındırmaktadır. Ülkemizdeki sıcak savaşı ve gelişmeleri bizlere bildirmede gerekli çabayı göstermiş, üzerine düşeni yerine getirmeye çalışmış, özellikle eğitici, öğreticiliği ile el üstünde tutulan bir yayın olarak kalplerde şekillenmiştir. Gücünü siyasi çizgimizden ve silahlı mücadelemizden alan **Serxwebûn**, gelişmeleri yığınlara taşırmada, onların eğitmede yayın şerefini (M-L) güçlü bir şekilde sergilemiştir. Günümüz koşullarında birçok yayının sol, ilericilik ve bağımsızlık adına hiçbir yönüyle burjuva paçavralarından ayırtedilemeyecek bir şekilde ortaya çıkıp yoz, bulanık düşünce yapısını kitlelere de bulaştırmak ve ulusal inkarcılığı en karaktersiz bir biçimde sergilemekten kurtulamayanlar, mücadelemize ve her dürüst insan için bir meşale görevini gören **Serxwebûn**'a saldırmakta, böylece kendilerinin karanlık düşüncelerini ilericilik adına insanlara bulaştırmak istemektedirler. Bugün kendisini daha da net bir şekilde yığınlara benimsettiren ve onları şehitler zincirimizin ve onun son halkası ola Agit yoldaşın kanlarıyla açtıkları yolda, aydınlık içinde nihai zafere götürmede siyasi mücadelede üzerine düşeni saygıyla yerine getiren **Serxwebûn**'a teşekkür eder, bundan sonraki dönemde yeni bir yayın yılı için tüm çalışanlara başarılar dilerim

Hannover/Kassel'den
Bir Serxwebûn Okuyucusu

Sembolleşen Serxwebûn'a Bin Selam

Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin sesi **Serxwebûn**, halk ve mücadele tarihimizdeki önemli ve önemli olduğu kadar da yükümlü bir görevle karşı karşıyadır.

......

Halkımıza ve mücadelemize karşı saldırı ve karalama çalışmaları kimden gelirse gelsin, Başkan Abdullah ÖCALAN'ın balyozu ağır, ağır olduğu kadar da şerefli bir balyozdur. Ne düşman gücü, ne de çarşaf yüzlü solcuların saldırıları halkımızın bağımsızlık mücadelesini engelleyebilir. Bunun tarihi ispatı, Diyarbakır'da, Botan'da, Ağrı'da ve Kürdistan'ın her alanında direniş kahramanlarımızın sergiledikleri pratiktir. Düşmanın mücadelemize saldırı yöntemlerine karşı kararlı ve duyarlı tutumuyla, davamızı ve halk değerlerimizi her yönüyle geçmişte ve günümüzde de koruyacağına ve halkımızın **Serxwebûn**'dan beklediği amaca erişeceğine inancımız sonsuzdur. **Serxwebûn,** 6. yılına girerken, ulusal kurtuluş mücadelemizin gireceği dönemi güçlü adımlarla takip edeceğine inancımız sonsuzdur.

bir Serxwebûn okuyucusu
29.11.1986

Direniş Savaşımızın Gür Sesi SERXWEBÛN'a Bin Selam

Serxwebûn, Marksizmin bilim hazinesiyle dolu, ülke ve halk gerçekliğimizle bütünsellik içerisinde, halkımızın bağımsızlık yolunu aydınlatan kızıl bir meşaledir. **Serxwebûn** yayın hayatı boyunca uluslararası politika belirlemede, halk sorunlarımıza toplumsal çözüm getirmede önemli roller oynamıştır. Baştan sonuna kadar direniş eylemleri, gelişmeler ve değerlendirmelerle dolu olan **Serxwebûn**, yurtsever halkımızın elinde bir eğitim alfabesi, bir kurtuluş umudu, bir intikam silahı olup, tavizsiz ve objektif bir bakış açısıyla, direnenlerin ve direnenlere dost olanların sesi olmasını bilmiştir. **Serxwebûn**'un büyüklüğü, güçlülüğü ve tarihimizde işgal ettiği yerin anlamı, onun izlediği ihtilalci marksist-leninsit politikasında yatar. Evet, halk gerçekliğimizle bütünsellik içerisinde olmanın anlamı, olayları, gelişmeleri olduğu gibi yazmaktır; yoksa bugün birçok iflah olmazın yaptığı gibi meseleleri özünden boşaltarak, saptırarak değil. Bugün gelişen KUKM karşısında çıkarları tehlikeye düşen güçlerin, bir telaş içerisinde bukalemun gibi renk değiştirecek sakat mantıkları gereği, açıktan yalan söylemekteler; ya hiç Kürdistan'daki gelişmelerden söz etmemekte veya mantıkları gereği olaylara çeşitli kılıflar geçirerek, TC basınından farksız bir durum içerisine girmektedirler. Onlara göre kişisel ve örgüt çıkarlarını korumanın yolu, gelişmeleri saptırmaktan geçer. Bu politikalar gelene ağam, gidene paşam diyenlerin politikasıdır, kısaca bu bir teslimiyet politikasıdır. Bu ihanet furyasına karşın, **Serxwebûn**'un izlediği yol, bağımsız birleşik ve demokratik bir Kürdistan yaratma uğruna, kahramanca şehit düşenlerin yoludur, bu yol sömürüden, esaretten, baskıdan kurtulup özgür olmanın yoludur, bu yol karanlık dünyasından kurtulup çağdaş uluslar düzeyine ulaşmanın yoludur. Kısaca bu yol direnişe dost, teslimiyete düşman olmanın yoludur.

O halde, bu yolda yürüyenler ve yürümeye aday olan arkadaşlar! **Serxwebûn**'u içtenlikle okumak, coşku ve azimle güçlü dağıtımını sağlamak bizim için büyük bir görevdir. **Serxwebûn**, el emeği göz nuru sonucu yaratılan, yolumuzu aydınlatan toplumsal sorunlarımıza gerçekçi çözüm getiren, değeri biçilmez bir hazinedir, bu hazineden yararlanalım ve başkasının da bundan yararlanması için var gücümüzle çalışalım.

S...
5. 12. 1986

Halkımızın Yol Göstericisi Serxwebûn'u, Kürdistan'ı Saran Devrimci Direnişçi Ruh İle Selamlıyoruz

... **Serxwebûn**'un 6. yayın yılına girişini devrimci coşkumuzla kutlarız. Yurtseverliğin gereği olarak **Serxwebûn**'u en ücra köşelere götürmek, her Kürdistanlı'ya ve Türkiyeli emekçiye ulaştırmak, dağıtıcı arkadaşlar tarafından bilinmeli ki, şerefli ve onurlu bir görevdir.

Kürdistan halkı olarak, şimdiye kadar **Serxwebûn**'un yoğun olarak yürüttüğü çabaları sonucu sağlam bir proleter bilimine - Marksizm-Leninizme- kavuşmuş, önümüz artık aydınlanmıştır. Geçmişte sömürgeciliğe uşaklık yapan ağalar, aşiret reisleri şeyhler, feodallerin elinde kaldık, biz fakirler imha olduk diyebiliyorduk. Ama, İşte şimdi istediğimiz şekilde Partimiz, Bolşevik PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK kurulmuştur. Artık neyi bekliyoruz? Kurulan öncü örgütlerimize kucak açalım ve onları günlümüzde yaşatalım. Birliğimizi yapalım; düşmanımıza karşı ordulaşalım, ve artık bağımsızlığımızı alalım. Bu amaca ulaşan tüm onurlu halklar gibi bizim de başımız dik, alnımız açık olsun. Her olanağımız da vardır, öncümüz PKK yaratmaktadır. PKK'yi ciğerimizin içinde koruyalım. Önderimizin sesine, son mesajında belirttiği "**Kürdistan halkı ordulaşma hazırlığı için görev başına!**" çağrısına tüm gücümüzle cevap verelim.

– Her Bijî PKK-ERNK-ARGK!
– Her Bijî Serok APO!

Devrimci Selamlar
Bir Grup Yurtsever
28. 11. 1986

Özgürlüğün Sesi Serxwebûn'a

Genelde dünyayı, özellikle de ülkemiz Kürdistan'ı bize tanıtan ve yakından öğreten, 6. yılına giren **Serxwebûn**'u selamlar, emeği geçen tüm arkadaşlara en yakın saygılarımı iletirim.

Serxwebûn, militaristlerin, sosyal-şoven, kaçkın teslimiyetçilerin ihanetçilerin, küçük-burjuvazinin sahteliğini ve Paris, Bonn, Stockholm'de vatanı satanların, alçakların tüm teşhirini yapıp, birer vampir olduklarını tanıttı.

Serxwebûn, emperyalizmin özel savaşını, çirkef kalleşliğini, sekiz yüz bin Türk ordusunun barbarlığını, geçmiş ve geleceği ile ortaya koyup, yapmış ve yapacağı (dededen aldığı miras) soykırım, talan ve katliamlarını bize öğretip anında bizleri haberdar etti.

...

Serxwebûn ışığında özellikle 15 Ağustos 1984'ten beri verilmekte olan bağımsızlık savaşına katılalım. Bizim, evlatlarımızın geleceğinin garantisi olan, üç bin yıllık kinimizi, öfkemizi düşmana kusmak için kan-can bedelleriyle yaratılan kahraman önder örgütlerimiz PKK, ERNK ve ARGK içinde yerimizi alalım!

Serxwebûn Karanlığı Yıkmış Aydınlığı Getirmiştir.
– Yaşasın Serxwebûn!
– Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

Devrimci Selamlar
Bir Serxwebûn Taraftarı

Serxwebûn Bir Emektir, Kandır ve İşçinin-Köylünün Alınteridir!

Serxwebûn, 5. mücadele ve yayın yılını geride bırakırken, 6. mücadele yılına halkımızın gür sesi olarak giriyor. Ülke genelinde yükselen ulusal kurtuluş savaşımızın katettiği her gelişme, yapılan devrimci atılımlarla **Serxwebûn** gazetesinde önemli atılımlar yapmış, kitlelerin umut ışığı olmasını bilmiş, düşmanın dikkatini bir kez daha üzerine çekmiştir.

...

Serxwebûn'u **Serxwebûn** yapan kandır, terdir, emektir ve bu emek etrafında toplanmak, kenetlenmek, istek ve istemelerini daha güçlü bir tarzda onun ruhuna uygun yerine getirmektir. Saldırılar ne olursa olsun düşmana karşı her okuyucunun ve her Kürdün güçlü birer **Serxwebûn** savunucusu olması temel alınmalıdır. İşte biz bugün alnı dik **Serxwebûn** sayesinde her şeyin farkına varmış durumdayız, ama görev, zaferi **Serxwebûn**'da görmekle yetmiyor, aynı zamanda daha büyük **Serxwebûn**'lar kazanmak için daha güçlü savaşa omuz ve destek olmak, düşmana karşı kinle, öfkeyle dolu bir yaşam içinde olmamız gerekir. Çelikten bir **Serxwebûn** yaratmak için tüm okuyucu ve çalışanlarını görevlerine daha güçlü sarılmaları için görev başına çağırıyorum.

– Serxwebûn'a Giden Yolda İlerlemek ve Zafer Kazanmak İçin Görev Başına!
– Bijî Serxwebûn, Bimre Koletî!

Nuri

Halkımıza Yol Gösteren Kızıl Meşalemiz Serxwebûn'a

KUKM'nin gür sesi **Serxwebûn**, 5. mücadele yılını da geride bırakarak 6. mücadele yılına giriyor. Yeni bir mücadele yılına girerken, dünya, bölge ve Kürdistan'da önemli siyasal gelişmeler yaşamaktadır. PKK önderliğindeki halkımız 1986 yılında kazanmasını bildi. 1986 yılında yaşanan gelişmeler sonucunda, Kürdistan devrimci direnişin odağı, Ortadoğu devrimlerinin çekim merkezi konumuna ulaşmıştır. Bilincimiz parlak, inancımız derin, umudumuz büyük, halk olarak zafere daha da yakınız. Bu konuma ulaşmada **Serxwebûn**'un rolü büyüktür.

Serxwebûn 12 Eylül 1980'den sonra, sola hakim kılınan ve Partimize de dayatılan tasfiyeciliğe karşı amansız bir mücadele yürüterek, solculuk vs. adına devrimi yargılamaya ve katletmeye çalışan ajan-provokatörlere ağır darbeler vurmuştur. Türk egemenlik sistemi-nin (Ordu, Burj.) tarihi gelişimini

Devamı 23. sayfada

Ulusal kurtuluş mücadelesiyle terörizm arasındaki farkı en iyi bir biçimde ortaya koyan Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'ın 16.11.1986'da yaptığı konuşmayı aynen yayınlıyoruz:

KARARIMIZ ZAFERİ KAZANMAK OLACAKTIR

Suriye korkutur korkutulamaz / Bize her kimki şer elini uzatıyorsa, bu şer elini kesecek hançeri uzatacağız

Terörizm ayrı şeydir, ulusal kurtuluş mücadelesi ayrı şeydir:

Ellerini halkların kanına bulaştıran eski teröristler, halkların kurtuluşu, refahı, güvenliği ve barış için mücadele edenleri terörizmle itham etmektedirler.

Biz **terörizme** karşıyız, bunu geçmişte de belirttik, bir kez daha belirtiyoruz. Onun için diyoruz ki, terörizm ayrı şeydir, işgalci kuvvetlere karşı mücadele etmek ayrı şeydir.

Biz terörist değiliz ve asla terörizme başvurmadık. Ve hiç kimseye ülkemize dayanarak terörizme başvurmasına müsaade etmeyeceğiz. Ancak biz, işgalcilere karşı mücadeleden ve ulusal kurtuluş hareketlerinden yanayız. Bu, bizim ilkeli tavrımızdır ve asla bundan sapmayacağız.

Onlar, bizi terörleriyle korkutmak istiyorlar ve Arap topraklarını işgal eden, Filistin halkının ulusal haklarını gaspeden ve Lübnan'ın bir parçasını işgal eden İsrail siyonistlerine karşı geliştirilen her eylemi "terörizm" olarak göstermeye çalışıyorlar.

Tavırlarındaki sahtekarlık, terörizmi bir devlet politikası olarak uygulayan İsrail'e karşı takındıkları tavırda da açıkça görülebilmektedir. İsrail'e karşı gelişen en ufak bir olayda kıyameti koparanlar tüm güçlerini bunun önlenebilmesi için seferber etmekten kaçınmazlarken; İsrail'in estirdiği teröre karşı ise kayıtsız kalmaktadırlar. Örneğin, birkaç gün önce İsrail'in nükleer silahlar ürettiğini dışa vuran Mardahan Fanunuo'nun Londra'dan kaçırılması olayı karşısında Thatcher yönetimi kıyameti koparmadı... Hatta İngiltere'nin yasalarını ihlal eden İsrail'in bu terörist eylemi bile bir kelimeyle de olsa kınanmadı.

Yine, 1984'te Nijerya'nın eski bakanlarından olan Ömer Dikov, üç MOSSAD ajanı tarafından İngiltere'nin başkenti Londra'da kaçırıldı. Sözkonusu edilen bakan ilk önce uyuşturuldu, daha sonra üzerinde "diplomatik bagaj" olarak yazılı olan bir sandığa konularak gündüz vakti evinden götürüldü. Fakat daha sonra açığa çıkan bu durum örtbas edildi. Buna rağmen, Thatcher hükümeti İngiltere topraklarında ve hem de başkenti olan Londra'da insanlık onuruyla bağdaşmayan İsrail'in bu terör eylemini kınayıp kıyameti koparmadı.

Terörizmin kaynağı İsrail'dir

Günümüzde "terörizme karşı cihad" bayrağını açanlar, Ortadoğu'da genel olarak terörizmin kaynağı İsrail'in olduğu gerçeğini gözardı etmektedirler. Tarihin ve insanlığın tanık olduğu en büyük terör olayı, milyonlarca Filistinlinin evinden-yurdundan koparılarak sürgün edilmesi olayıdır. Bu, İsrail'in topluma yönelik uyguladığı terörizmdir. Bireylere yönelik olarak uyguladığı terör eylemlerinden biri de, 1972 yılında Beyrut'ta arabasına bomba konularak öldürülen Filistinli yazar Hassan Kenafani'nin olayıdır.

Tabii ki ben, burada Thatcher ve Reagan'ın hatırlaması gereken bazı terör olaylarını sıralıyorum. Bunları kendileri duymak istemezler. Ancak, arşivlere bir göz atarlarsa hatırlamak istemedikleri bu terör olaylarını rahatlıkla görebileceklerdir. Biz sadece bunları bir kez daha hatırlatmak istiyoruz.

– 1972 yılında Vail Zaayter'in Roma'da öldürülmesi,

– 1972 yılında Mahmut Hemşiri'nin Paris'teki evinde telefonuna patlayıcı yerleştirilerek öldürülmesi,

– 1973'te Kıbrıs'ta Hüseyin Abu Alhayr'ın kaldığı otel odasına patlayıcı madde yerleştirilerek öldürülmesi,

– 1973'te Basel Kubeysi'nin Paris'te öldürülmesi,

– 1973'te Filistinli liderlerden Yusuf Najar, Kemal Naser ve Kemal Udvan'ın Lübnan'da yatak odalarında öldürülmeleri,

– 1973 yılında Mehmed Budiya'nın Paris'te arabasına patlayıcı yerleştirilerek öldürülmesi,

– Faslı işçi Buşikin'in Filistinli bir devrimci olduğundan şüphe edilerek Norveç'in başkenti Oslo'da öldürülmesi,

– Mısırlı bilim adamı Yahya Meşet'in Paris'te öldürülmesi. (vb. vb.)

"Terör kampanyasının öncüleri" terörizm karşısında suskundur

İsrail siyonistleri yukarıda kısa da olsa sıraladığımız cinayetlerini resmi devlet organları vasıtasıyla yapmaktadır. Oysa Londra ve Washington'da "terörizme karşı mücadele"yi başlatan öncüler, İsrail'in terör furyası karşısında suskunlar. Hatta İsrail'in fiili olarak ABD'de gerçekleştirdiği eylemler karşısında bile suskunluğu yeğlediler. Örneğin:

– 1968 yılında ABD'nin Bensalvanya eyaletinde bulunan Apollo Nükleer Santralı'ndan 200 paund (her paund 2,5 kg'dir) uranyumun İsrail tarafından çalınması olayı. Daha sonra CIA uzmanları çalınan bu uranyumun İsrail'e götürüldüğünün itirafında bulundular.

– Pentagon (Amerika Savunma Bakanlığı)'un gizli sırlarının Jonathan Polarda tarafından çalınması.

– Yine Amerikan Kongresi ve Savunma Bakanlığının gizli sırlarını ikinci kez çalan İsrail ajanı Steven Briyan'ın durumu açığa çıkmadan önce Savunma Bakanlığında üst düzeyde bir görevli olması.

– Nükleer patlamalarda kullanılan krayton marka 18 elektronik anahtarın çalınması ve İsrail'e götürülmesi.

– CIA'nın üst düzeydeki eski yöneticilerinden Georges Carver, ABD'nin resmi ve gizli belgelerinin adeta bir ışık hızıyla İsrail Washington elçiliğine ulaştığını ifade ediyor.

– Yine Amerikan vatandaşlığına geçen Araplara karşı İsrail yanlılarının işlediği cinayetler ABD'yi hiçbir zaman rahatsız etmemiştir. Örneğin:

– Alexi Aude'nin öldürülmesi olayı.

– Irkçılığa karşı Arap-Amerikan Mücadele Komitesinin bir bürosunun bombalanması olayı.

– Philedelphia eyaletinde yayınlanan "Al Raye" gazetesinin sahibi Suriye asıllı Mustafa Dabbas adlı gazetecinin öldürülmesi için iki kez suikast eyleminde bulunulmuştur. Üçüncü seferinde ise Matbaa ve bürosunda bulunan malzemesinin çalınması olayı.

Görüldüğü gibi "terörizme karşı mücadele kampanyası"nın sahte öncüleri, esas olarak varlığı bile bir terörizm olayı olan ve estirdiği bunca teröre rağmen İsrail siyonistlerini hiçbir zaman terörist olarak görmemişler ve onunla diplomatik ilişkilerin kesilmesi gerektiği çağrısında bulunmamışlardır.

Aynı şekilde, 1969'da İsrail'in Batı Almanya'ya ait bir geminin Belçika'nın Antberg limanında AET hesabına İtalya'nın Cenova limanına taşıdığı 200 ton uranyuma bir korsan eylemle el koyması olayı, sahte kampanya öncülerini hiç mi hiç rahatsız etmemiştir. Keza İsrail'in uçak kaçırma olaylarını Ortadoğu'ya sokan, sivil uçakları düşüren ve yüzlerce yolcusunun ölümüne yol açan güçlerin başında gelmesi durumu da sahte kampanya öncülerini tedirgin etmemiştir.

Yaygın terör ve imha olayları konusunda ise, İsrail'in faturası bir hayli yüklüdür. Özellikle Filistin, Lübnan, Suriye, Mısır, Ürdün, Tunus vb. alanlarda işlemiş olduğu caniyane katliamlar üzerinde duracak olursak, bu cinayetlerin sayımına saatler ve günler yetmeyecektir. Fakat yine de vereceğimiz birkaç örnek terörizm konusundaki İsrail'in mantığını gözler önüne serecektir.

Uçak kaçırma olayının planlayıcısı İsrail'dir

İsrail, yayınladığı birçok kitapta "çeşitli ülkelerde bulunan Yahudilerin katliamdan geçirildiğini" iddia etmektedir. Böylesi bir iddiadan amacı ise, Yahudilerin Filistin'e göç etmelerini teşvik etmek, şu veya bu kişiyi, devleti ya da gücü Yahudi katili olarak lanse etmek, bir şantaj olarak kullanmak ve belli birtakım siyasi çıkarı sağlamaktır. Bu durum uçak kaçırma olayının senaryosunu ve planını çizen İsrail'in olduğu hiçbir kuşkuya düşmeden açıkça göstermektedir.

Bilindiği gibi, 1950-51 yıllarında Yahudi Sinagoglarına ve temerküz ettikleri alanlara patlayıcı maddeler yerleştiren yine İsrail'in ta kendisidir. 1977 yılında bir Yahudi gazetesinde Yahudi biri şöyle diyordu: *"1950-51 yıllarında Irak Yahudilerine yönelik olarak gerçekleştirilen terör eylemlerinin planlayıcısı günümüzde İsrail İşçi Partisi'nin önde gelen yöneticilerinden biri olan Mardahay Bin Bortat'tır."* Bir başka Yahudi yazar ise, sözkonusu olayları 1972'de "El Fuhud El Sud" olarak yayınlanan gazetede çıkan bir makalesinde doğrulamaktadır.

Britanya'nın kara tarihi

İngiltere'nin bu provokatif tavrı, güttüğü tarihi bir kine dayanmaktadır. İngiltere'nin Araplara karşı olan tarihi biliniyor ve açıktır.

Bilindiği gibi, İngiltere, Araplara verdiği sözü hiçbir zaman yerine getirmemiş, bu söze hep ihanet etmiş, ikinci dünya savaşından sonra da Arapların özgürlük mücadeleyi desteklemesi gerekirken, bilakis onları köleleştirmiş ve başkalarının da onları köleleştirme çabalarına yardımcı olmuştur. Arapların kendi ulusal birliklerini gerçekleştirmesinde yardımcı olması gerekirken veya en azından kendi kaderlerini tayin etmeye bir engel çıkarmamaları gerekirken, vatanlarını bölüp parçalamak ve aynı vatanın parçaları arasında suni sınırlar çizmekle yetinmeyip, parçalarını bile bölük-pörçük etmiştir.

Osmanlı sömürgeciliğinin egemenliği altında Araplarda belli bir birlik mevcuttu. Ancak İngiltere gelip Toroslar'dan Gazza'ya kadar Suriye'yi birbirine bağlayan toprakları bölmüştür. İşte İngiltere'nin yaptığı iş budur.

Kim, Makmahun mektuplarını, Bilfor'un vermiş olduğu sözü ve İngiltere'nin İsrail siyonizminin oluşumundaki rolünü bilmiyor ki? Yine kim, Britanya limanının onarımını bahane ederek İskenderiye'yi nasıl bombardıman ettiğini hatırlamıyor? Kim, Mısır'ın küçük bir köyü olan Dinşvag olayını unutmuştur? Yine tarih İngiltere'nin Kafer Abde köyünü yıkma cinayetini yazmaktadır ki, bu sömürgeci güç 1951'de sözü edilen köyü sakinlerinin üstüne yıkmış ve böylece binlerce insanı katletmiştir? Aynı şekilde tarih İngiltere'nin İsmailiye'de 1952 yılında işlemiş olduğu katliamı yazmaktadır. Yine Irak'ta, Körfez ülkelerinde, Yemen'de, Sudan'da, Afrika'nın birçok ülkesinde ve Hindistan'da ve Asya'nın diğer ülkelerinde İngiltere birçok katliam yapmıştır. Tüm bunların yanısıra ve her şeyden önce İngiltere'nin, vatanımızı parçalaması ve Filistin'i siyonistlere teslim etmiş olmasını hiç unutmamalıyız.

İngiltere küçük bir uydudur

Dünyanın en gülünç olaylarından biri de İngiltere rejiminin Suriye'ye karşı ve onun şahsında Arap alemine ve bu halkın direnişçiliğine "terörizme karşı mücadele" bayrağını yükseltmesidir. Çünkü herkes de bunu biliyor ki, İngiltere rejimi, kendi ülkesini küçültmüş, ABD'nin küçük bir uydusu haline getirmiştir. Şimdi bu durumdan ne kurtulabilir ne de kurtulmak istemektedir.

Bugün İngiltere hükümeti, sadece kendisi bize düşmanlık yapmakla yetinmeyip, aynı zamanda diğer Avrupa ülkelerini de bize düşman yapmaya çalışmaktadır. Bunu da çok ilginç bir kin ve sömürgeciliğe dayanarak yapmakta; başkalarına saldırmak için bloklaşma ve ittifak kurma çağrılarını yükseltmektedir. Bu güç başka birisine saldırırken –1956 Mısır işgalinde görüldüğü gibi– başkalarını da yanına almaya çalışmakta ve onları da kendi suçuna bulaştırmak istemektedir. Eğer İngiltere sömürgeci mirasına dayanarak çalışmıyorsa o zaman neden diğer Avrupa ülkerini de aynı tavrı takınmaya çağırmaktadır? Her neyse ki, Avrupalı birçok yetkili durumun bilincine varmış ve İngiltere'nin bu oyununa gelmemişlerdir. Her ne kadar Thatcher rejiminden yana tavır takınmaları ve hatta bildirdiyi okumadan imzalamaları garip anlaşılmaz bir şey ise de, yine de Londra toplantısına katılan Avrupalı bazı yetkilileri takdir ediyor ve onlara şükranlarımızı sunuyoruz.

Amerika neden herkesi tahrik ediyor?

İşte burada birçok soru kendisini dayatmaktadır. ABD neden herkesi tahrik ediyor? ABD neden uluslararası düzeyde jandarma rolünü oynamada ısrar ediyor? ABD neden Suriye'nin şahsında tüm Araplara düşmanlık yapıyor? Neden uluslararası ortamı sürekli gerginleştiriyor? Acaba bunun altında Amerikan halkının çıkarları yatmakta mıdır? Böyle bir durumda, işte tüm bu soruların cevabına derinlemesine inmek zor olacaktır. Fakat bu soruların cevabı öz olarak şu olabilir ki, bu da bütün bunların arkasında siyonizm ve çıkarlarının yattığıdır.

Terör dışında başka başka bir şey beceremeyen ABD'nin bizi terörizmle suçlaması mantıklı olur mu? Küçücük bir ülke olan Grenada'yı işgal edip yönetimini deviren, halkını katleden, tutuklayan, herkesi susturan ve kendine bağlı uydu bir rejim oluşturan bir güç, Suriye'yi terörizmle suçlayabilir mi?

Libya'yı bombardıman ederek devlet başkanının ve onun tüm aile fertlerini topluca katletmek teşebbüsünde bulunan ve binlerce kilometre uzaklıktan terör estirmek için uçakların bombalarıyla yükleyen bir yönetim, Suriye'yi terörizmle suçlayabilir mi?

Mısır uçağını kaçıran ve Libya uçağını hava korsanlığı eylemiyle zorla indirme teşebbüsünde bulunan İsrail'in kınanması olayını veto edenler, Suriye'yi terörizmle suçlayabilir mi?

Kendi ülkelerine saldırmak ve vatandaşlarını katletmek amacıyla dıştan sağladığı destekle Nikaragualıları silahlandıranlar, Suriye'yi terörizmle suçlayabilir mi?

Vietnam halkından binlercesini, yüzbinlercesini, hatta milyonlarcasını hunharca katledenler Suriye'yi terörizmle suçlayabilirler mi?

Filistin halkını acımasızca katleden, evlerini yakıp-yıkan ve sürgün eden, yine kadın-erkek, yaşlı-genç ayrımı gözetmeden masum Lübnan halkını katletmek için İsrail siyonistlerini en modern silahlarla donatanlar, Suriye'yi terörizmle itham edebilirler mi? Terörizmi zirveye vardıran ve bunun en kötü biçimlerini kendi şahsında somutlaştıran böylesi bir terörist,

Suriye'ye terörist diyebilir mi? Görülen odur ki, ABD yöneticileri "Camdan evi olan bir kimsenin evi taşlanmamalıdır" atasözünü duymamışlardır.

Terör odakları teslim olmamızı istiyorlar

Açık ki sözünü ettikleri "terör meselesi"nin gerçek özü başkadır. Suriye, Lübnan ve Filistin'de halkımızın ve topraklarımızın kurtuluşu için mücadele ettiğimizi biliyorlar. Teröre başvurmadığımızı da biliyorlar. Teslimiyet bayrağını kaldırmamızı istiyorlar. Ancak, bizimle teslimiyet arasındaki mesafe, kendileri ile uzaylarının ulaşamadığı en uzak yıldız arasındaki mesafe kadardır.

Hatırlanacağı üzere, ben Yunanistan'a yaptığım gezi sırasında –ki o zaman Suriye'ye karşı başlatılan kampanya henüz yeni başlamıştı– terör olaylarını tanıtacak ve buna karşı mücadelenin ilkelerini tespit edecek uluslararası bir komisyonun oluşturulması önerisinde bulunmuştum, bunun için de Suriye'nin her türlü desteği sunmaya hazır olduğunu belirtmiştim. Peki bu sahte kampanyanın Londra ve Washington'daki öncüleri neden bu öneriye cevap vermediler? Açık ki terörizme karşı mücadele etmek istemedikleri içindir. Çünkü böylesi bir komisyonun oluşturulması, terörizmin gerçek tanımının yapılmasını, terörizme karşı mücadele ilkelerinin tespit edilmesini gözler önüne sereceğinden ve onların, halkları ve devrimcileri nasıl katlettiklerinin teşhiri yapılacağı için buna cevap vermediler. Onlar teröre karşı mücadele etmek istemiyorlar. İsrail'e karşı direnen ruhu öldürmek istiyorlar. Özel olarak bizlerin (Araplarin), genel olarak da kendi kaderlerini özgürce tayin etmek isteyen halkların direniş ruhuna karşı mücadele etmek istiyorlar. Fakat bu çıkmaz bir yoldur. Bunun için sarfettikleri çaba ve zamanı başka bir yolda tüketmelerini salık veriyoruz.

Terörü tanıtacak uluslararası bir komisyon oluşturulmalıdır

Terör konusunda yalana ve iftiraya dayalı olarak bu denli yürütülen kampanyada ciddi iseler, bir Arap-Avrupa veya Arap-Avrupa-Amerika-SSCB'den oluşan bir komisyonun oluşturulmasını öneriyorum. Buna yanaşacakları mıdır? Suriye bu konuda o zaman her türlü tartışmayı ve görüş yürütmeyi daha net olarak yapacaktır.

Suriye terörle korkutulamaz

Bizim korkacağımızı sananların yürekleri ve gözleri kör olsa gerek. Suriye terörle korkutulamaz, onlar istese de ancak kendilerini korkutabilirler.

Bize hayır elini uzatana hayır elini uzatırız.

Bize şer ellerini uzatacak olanlara ise, bu şer elini kesecek hançeri uzatacağız.

Terör babaları, savurdukları tehditlerle Lübnanlı ve Filistinli devrimci kardeşlerimizle olan kopmaz bağlarımızı keseceğimizi sanıyorlarsa aldanıyorlar. Çünkü Lübnan ve Filistin'in bir karış toprağı Suriye'nin bir karışı gibi olduğunu bir kez daha belirtmek istiyoruz. Sürgün edilen her Lübnanlı ve Filistinliye karşı duyduğumuz his, sürgün edilmiş, ona Suriyeliye karşı duyduğumuz histen farksız olduğunu vurgulamak istiyoruz.

Beyrut'ta, Sayda'da, Güney Lübnan'ın herhangi bir şehrinde ve Filistin'in neresinde olursa olsun kazanacağımız zafer, Şam'da kazandığımız zaferle eşdeğerdedir. Ne Reagan, ne Thatcher ve ne de İsrail siyonistleri bu gerçeği örtbas edebilirler. Her zaman Lübnanlı ve Filistinli kardeşlerimizi ve dünya genelinde haklı dava sahipleri olan mazlum halkların yanında saf tutacağımızdan hiç kimsenin şüphesi olmasın. Thatcher ve efendileri bunu iyi bilsinler.

Sömürgeciliğin zamanı geçmiştir

Bölge halklarının kendi gidişatlarını çizdikleri ve özgürce kaderlerini belirledikleri dönemden bu yana bir daha dönmemecesine sömürgeciliğin zamanı geçmiştir.

Sömürgecilerin, halkların iradelerini ezme ve yok etme gücünde oldukları dönemler bir kez daha dönmemecesine zamanını doldurmuştur. Dolayısıyla ülkemizde halkın iradesi üstünde hiçbir şey yükselmeyecektir. İşçisiyle, köylüsüyle, aydınıyla ve silahlı kuvvetleriyle bir bütün olarak halkımızın dışında hiç kimse ülkemizi, coğrafyamızı ve tarihimizi çizemeyecektir.

"Teröre karşı mücadele" adı altında bize yönelik olarak başlatılan kampanyalar yalandır, iftiradır, uydurmadır ve terörün ta kendisidir, hem de en alçakça cinsinden.

Onlar, bizi kahretmek, bağımsız kararlarımızı uygulamaktan, özgür irademizi temsil etmekten, işgal edilen topraklarımızı kurtarmaktan ve gaspedilen haklarımızı geri almaktan men etmek istiyorlar.

Bizler hiçbir baskı ve dayatmaya boyun eğmeyeceğiz, onurumuzu koruyacağız ve mücadeleci konumumuzu asla terketmeyeceğiz.

Kardeşler; biz, halkları karşılıklı saygı ve birbirlerinin iç işlerine müdahale etmeme temelinde tüm ülkelerle ilişkilerimizi geliştirmeyi amaçlıyor, karşılıklı çıkar ve uluslararası ilişki ortamını düzeltmeye çalışıyor, silahlanma yarışını durdurmaya özen gösteriyor ve nükleer savaş tehlikesini ortadan kaldırmak için didiniyoruz.

Dış ilişkilerimizde de her şeyden önce dikkate aldığımız en önemli şey, ilişki geliştireceğimiz gücün ulusal sorunumuza nasıl baktığıdır.

ABD'nin Rekjavik doruğunu sabote etmesi, uluslararası ilişkilerin durumunu da zorlaştırmış ve politik ortamı daha da gerginleşmiştir. Bu nedenle, tüm barış sever güçleri nükleer silahlanma yarışını ve yıldız savaşı çabalarını önlemeye çağırıyoruz. Bu konuda SSCB'nin öneri ve girişimlerini olumlu karşılıyor, destekliyor ve insanlığı nükleer savaş dehşetinden kurtarabileceğine inanıyoruz.

Direnmede kararlıyız

Burada mücadeleci halk kitlelerimizin kendi kaderini tayin etme doğrultusundaki savaşımlarında kararlı olduklarını belirtmek istiyoruz. Bu tutum gaspedilen toprakların, hakların alınmasında ve geleceğin tayin edilmesinde izlenmesi gereken biricik yoldur. Çünkü, Arapların onurunun korunması sadece ve sadece Suriye'nin direnmesine bağlıdır. Çünkü, Arapların parlak geleceği Suriye halkının tutum ve direnmesine bağlıdır. Bunun için kendimizi güçlendirmeye çalışacağız. Bu konuda silah ne olursa olsun, en büyük teknik insan olduğu inancından asla vazgeçmeyeceğiz. Çünkü davasına güçlü bir inançla bağlı olan insanların yenilmesi mümkün olamaz.

İrademiz sağlam, inancımız köklü, kararımız zaferi kazanmaktır, yolumuz şehadetin yoludur, öncümüz şehitlerdir, şiarımız şehadet ve zaferdir. Biz güçlüyüz, irade ve kararlılığımızla güçlüyüz, halk yığınlarının etrafımızda kenetlenmesiyle, ulusal kurtuluş hareketlerinin ve barış sever güçlerin bizimle olan dayanışmasıyla güçlüyüz. İç cephemizle, ulusal birliğimizle ve silahlı kuvvetlerimizle güçlüyüz. SSCB başta olmak üzere, dost sosyalist ülkelerle güçlüyüz. Ulusal kurtuluş hareketleriyle karşılıklı yardımlaşmalarla güçlüyüz. Başta Lübnan ve Filistin sahaları olmak üzere, tüm Arap alemindeki devrimcilerle olan dayanışmamızla güçlüyüz. Başta bu iki saha olmak üzere tüm devrimcilerden yana olduğumuzu belirtiyor ve istedikleri düzeyde Suriye-Lübnan-Filistin dayanışmasını geliştirmeye hazır olduğumuzu ilade ediyoruz...

– Düşmana karşı hareket tarzımız ilerlemekten başka birşey değildir!
– Düşmana karşı geriye dönüş olamaz!
– Her kimki düşmana karşı savaşımda geri adım atıyorsa haindir, hainler de ölüme mustahaktır!

GAP... Petrol Boru Hattı... Kerkük-Musul Üzerindeki...

Baştarafı 17. sayfada

leşide Nokta'nın "GAP'ın Türkiye'nin iç ve dış siyaseti üzerindeki olası etkileri" konusunda sorduğu bir soruyu şöyle cevaplıyor: *"İç politika açısından GAP, Türkiye'nin ulusal bütünlüğü konusunda büyük önem taşıyor. Bugüne kadar Doğu'da gerçek bir ekonomik ve sosyal çekim merkezi yaratılamadı. Bu nedenle Doğu insanı, ekonomik çözümünü uzun yıllardan bu yana Batı'da aramak zorunda kalıyor. Bu durum özellikle yörede kalan insanlar açısından patlama potansiyeline sahip bir huzursuzluk yaratıyor. İşte GAP bir bölge planlaması anlayışıyla ele alındığında, Doğu'da yeni bir ekonomik ve toplumsal çekim merkezi, bir refah odağı oluşturacak; Doğu insanının diğer yörelerden gelecek insanlarla Doğu'da kaynaşarak bir ortak refahı üretip paylaşmasına olanak verecektir. Başlatacağı yeni ekonomik süreç, salt yerel potansiyelle giderilemeyecek denli geniş insan malzemesi, teknolojik birikim gerektirecek. Bir yandan yöre insanını bölgesinde tutabileceği gibi, diğer yörelerden gelecek insanları da orada yaşatacak bir sosyal cazibe merkezi oluşturacak."*

Türk tekelci kapitalizmi, nasıl ki Kürdistan'ı esas olarak 1950'li yıllara kadar kapitalizmin gelişimine kapalı tutmuşsa, yine aynı nedenden ötürü 1980'li yıllarda da tarımsal, hammadde ve enerji kaynaklarının derinliğine sömürülmesi biçiminde kapitalist yatırım ve gelişimi hızlandırmıştır. Bu neden sömürgeci devletin temel ilkesi olan "devlet bütünlüğü"nü korumaktır. Ekonomik çıkarları bu siyasal olgunun korunmasına doğrudan bağlıdır ve bütün uygulamaları da buna hizmet etmektedir.

1940'lara kadar isyanların kanla ve vahşetle bastırılması temelinde tümden uşaklaştırılan Kürt egemen sınıfları 1970'lere gelindiğinde bile feodal karakterleri özenle korunarak Kürdistan'daki feodal yapı sömürgeci zorla ayakta tutulmuş, bu sınıf Kürdistan'da sömürgeciliğin yaşatılmasının temel bir dayanağı olarak tam bir ajan tabaka olarak örgütlendirilmiş, yoksul Kürdistan köylülüğü geri aşiret ve feodal bağlar içerisinde hapsedilerek çift yönlü bir sömürünün altında yaşayıp yaşamadığının bile farkında olmayacak denli göz açtırmaz bir cendere içinde tutulmuş, 1980'lerde ise sömürgeci kapitalizmin ihtiyaçlarına göre ve doğrudan sömürgeci ordunun namlusu altında Kürdistan insanı ücretli köleler ordusu statüsüne "yükseltilmeye" başlanmıştır. Hiç şüphe yok ki, bu durum karşısında yine alkış tutan, bundan siyasal çıkar uman, bunu bir gelişme olarak gören "halkçı", "demokrat" ve "sosyalistler" de olacaktır. Bizim bunlar için söylenecek sözümüz çok önceden söylenmiştir. Bu bakımdan buna değinme gereği bile duymuyoruz. İkinci bir başlık altında inceleyeceğimiz iç ve bölgesel bazı siyasal olgulara değinmeden önce bu noktada gazete kupürlerinden küçük birkaç örnek vermek istiyoruz.

8.12.1986 tarihli Cumhuriyet: *"Evren'e verilen basına kapalı Brifing'de tartışılan konu: Doğu'daki işsizden ucuz işgücü sağlama"* başlığı altında Taksan Genel Müdürünün Kenan Evren'e verdiği Brifing'de, *"Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki işsiz nüfusun 'beceri kazandırma kurslarından' geçirilerek ucuz işgücü temini açısından büyük avantaj sağlayabileceği ve Kayseri bölgesinin 'Savunma sanayii bölgesi' ilan edilmesinin istendiğini"* yazıyor

11.11.1986 tarihli Cumhuriyet: *"Atatürk Barajı ile Urfa Tüneli inşaatları durdu/Para bitti, GAP'a paydos"* başlığını atmış ve alta şöyle bir haber yazmış: *"Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) en büyük halkalarını oluşturan Urfa Tüneli ile Atatürk Barajı'nda çalışan işçilerin bir bölümü, üç aydır ücretleri ile vergi iadeleri ödenmediği için işi bıraktılar. Dört gün önce Tünel'deki işi bırakan personel önceki gün de Atatürk Barajı'nı terketmeye başladı."*

22.11.1986 tarihli Cumhuriyet: *"GAP'ın Ferhatları dertli"* diye başlık atmış. Altta ise şu satırları okuyoruz: *"İçine girildiğinde 'sonsuz bir karanlık' izlenimini veriyor tünel. Daha birkaç ay öncesine kadar 1500 olan işçi sayısı, bugünlerde 1200'e değin inmiş. 9 ayda beş bin lira avansa daha fazla dayanamayanlar işi bırakmış. Geriye yalnızca 'ne yüzle evime döneriim' diyen Urfalı, Elazığlı, G. Antepli, Karadenizli 'Ferhat'lar kalmış. Bir yandan güçlükle buldukları işi yitirme korkusu, diğer yandan da üç aydır ücret almadan 'paramı alabilecek miyim?' endişesiyle Urfa Tüneli'ni açmak için doğayla savaşıyorlar..."* *"Valilik izniyle girdiğimiz Akpınar Grubunun 'ortaağız' şantiyesindeki DSİ binasından çıkarken bir grup işçi karşılıyor bizi, 15 gün olmuş işten çıkarılalı, daha alacakları kaldığını, işveren temsilcisinin, para istediklerinde kendilerini odasından kovduğunu anlatıyorlar..."* *"Üzerimize nemli ve tozlu bir karanlık çöktükçe, insanın burada kesintisiz sekiz saat nasıl çalışabileceğini düşünüyoruz..."* *"İşçiler kimliklerini 'sır' gibi saklıyorlar. Ücret almadıkları işi bile yitirmekten korkuyorlar."*

Milliyet'te kendi "AÇI"sından soruna bakan Mümtaz Soysal ise ikinci bir yöne işaret ediyor. Soysal şöyle yazmış: *"Güneydoğu Anadolu bölgesinde, çiftçi ailelerinin yüzde 53'ü toprağın ancak yüzde sekizine sahip. Toprağın yüzde 51'i ailelerin yalnızca yüzde yedisine ait..."* *"Şanlı Urfa'da yaşayan aşağı yukarı 75 bin çiftçi ailesinden yüzde 42'si, evet yanlış okumadınız, yüzde 42'si topraksız. Hiç toprağı yok. Merkez ilçesinde bu oran yüzde 49'a varıyor..."* *"Daha da kötüsü şu: Şimdiki iktidarın 1984'te çıkardığı ve alay edercesine 'Sulama Alanlarında Arazi Düzenlenmesine Dair Tarım Reformu Kanunu' başlığını koyduğu yasa, kamulaştırılan toprakların eski sahiplerine geri verilmesini sağlamaktadır. Araştırmacılar, konan ölçülere göre, 829 bin dekar arazinin 1356 aileye geri verileceğini tahmin ediyorlar. Bütün bu tablo şu demektir: Ciddi bir toprak reformu yapılmaz ve arkasından optimum büyüklüğe dayalı rasyonel işletme biçimleri geliştirilemezse, milyarlarca, hatta trilyonlarca liralık yatırımların getireceği sular ancak sağlıksız bir toplumsal yapıyı biraz daha beslemek için akacaktır. Yıkılası barajlar yıkılmadıkça, onların gerisinde ancak sosyal dengesizlikler, gerilimler ve bunalımlar birikir. Türkiye'yi bütünleştirmenin ve herkes için vatan yapmanın yolu herhalde bu değildir"* (24.11.1986, Milliyet)

20 Kasım 1986 tarihli Hürriyet ise *"Doğu'ya yatırım lafta kaldı"* başlığı altında, temelleri yıllar önce atılan bazı fabrikaların yapımlarının durdurulduğunu, monte edilen makina aksamlarının Batı'daki illere taşındığını haber vererek, bunu "yöre halkının kaderiyle başbaşa bırakıldığının ortaya konulması" olarak yorumluyor.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

PKK III. Kongresi Günümüzde...

Baştarafı 11. sayfada

vutluk'ta da, Türkiye'de de böyle oldu. Hele Türkiye'deki çok daha soyuttur, en kötüsünden mezhepler, çingene çadırındaki düzenden daha kötü düzenler 'sosyalizmdir' diye ortaya atıldılar. Onları küçümsemek anlamında söylemiyoruz, ama sosyalizme yönelmediler, sosyalizmi bir mezhep derekesine düşürdüler, bir tekke gibi aile çerçevesinde sıkışıp kaldılar. Tabii ki sonuç tükeniş oldu. Biz, sosyalizmi böyle anlamadığımız ve PKK'yı böyle oluşturmadığımız için sürekli gelişmeyi canlı tutuyoruz. Sosyalizm mücadelesini, özgürlük ve demokrasi hareketini böyle ölçülü ve yaratıcı yürütmek gerekir. Sosyalist ülkelerin dış politikalarının basit bir kuvveti haline gelmek, sosyalizmin de, o ülkenin de çıkarına değildir.

"Sosyalizmin tartışmacı, eleştirici yanı gözardı edilmemelidir. Onun ihtilalci, geliştirici etkisi Sovyetler'de de, Kürdistan'da da, siyahların Karaafrikası'nda da olur. Sosyalizmi böyle anlama ve uygulama, aynı zamanda çıkışın da yoludur. Biz 'devlerin tepedeki savaşı' yöntemine eleştirisel yaklaşımımızı sürdüreceğiz. Ve bunu esas olarak da, sosyalist devrim teorisinin gelişimini güncel durumu dikkate alıp kendi gerçekliğimize uygulayarak yapacağız. Açık ki dünyada sosyalizmi yalnız bizim temsil ettiğimizi söylemiyoruz. Ama sosyalizmin rolünü kendiliğinden oynayamayacağını, yine özellikle kapitalist olmayan yoldan kalkınma, parlamentarist ve barışçıl yöntemlerle devrime gitme, mevcut barış politikası vb. ile dünyanın devrimlerle değiştirilmesinin sürdürülemeyeceğini de belirtiyoruz. Güncel sorunların çözümünde yaratıcı biçimde esas alınması gereken tek dünya görüşü bilimsel sosyalizmdir. Buna göre, sosyalist sistemin sorunlarını daha gerçekçi değerlendirmek ve emperyalist sistemin kendini bunalım içinde yenileme çabalarını boşa çıkararak bu bunalımı devrimlerle çözümlemeyi esas almak sosyalizme duyulan inancın açık bir gereğidir. Bugün birçokları bu inançlarından hızla kopuyorlar. Özellikle Ortadoğu'da, örneğin İran ve Irak'ta görüldüğü gibi basmakalıpçılar bu kopuşu yaşadılar. Bazıları birtakım tekkelere dönüştüler. Bütün bu hususlarda büyük bir devrimci çözüm gücü olabilmek için çaba harcadığımız açıktır: Basmakalıpçılıktan uzak durmak önemlidir, ama inkarcı da olmamak gerekir. Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Sosyalizmin yaratıcı özünü gerçekten sosyalizme yaraşır bir biçimde kendi gerçekliğimize uygulayacak ve bu tutumda ısrar edeceğiz."

Günümüzde sosyalizmin durumunu ve sosyalizm içindeki sorunları böyle ortaya koyan, özellikle sosyalist hareket içindeki tutucu, kaba materyalist, ütopik yaklaşımlara, uzlaşmacı ve inkarcı tutumlara, basmakalıpçı ve bürokratik uygulamalara dikkat çekerek bu tür yanlış ve hataların günümüzde sosyalizmin yaratıcı uygulanmasını zayıflattığını, doğru leninist tahlilleri aşındırır olduğunu, tepeden görüşmeler, kapitalist olmayan yoldan kalkınma, barışçıl geçiş, parlamentarizm, devrimsiz barış politikası vb. yöntemlerle emperyalizme karşı mücadelenin zayıf düşürüldüğünü gösteren Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, sosyalizmin kendi içindeki sorunlarının çözüm yollarını da raporunda şöyle belirtti: *"Sosyalizmin çok katı merkeziyetçi politikalarla yönlendirilmesi her zaman için yararlı değildir. Eğer sosyalizmin daha fazla bir açılımı geliştirilir ve sosyalizm daha yaratıcı uygulamalarla zenginleştirilirse ilerleme daha erken ve hızlı olur. Sadece ikili görüşmeler de sosyalizmin tek merkezde kilitlenmesine yol açar. Açık ki bağımsız ve demokratik ülkelerin, ulusal kurtuluş hareketlerinin, yani genelde devrim hareketlerinin insiyatif kazanmaları, koşullara göre bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunda ilerlemeleri iyi bir şeydir. Emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi kesinlikle sosyalist sistemin çıkarınadır. Sosyalist sistemin içinde bulunduğu darboğazların aşılmasında ulusal kurtuluş hareketlerinin çok önemli bir rolü vardır. Gerek emperyalizme karşı mücadelede ve gerekse sosyalizmin içinde bulunduğu darlığın ve sorunların aşılmasında bunun örnekleri görülmüştür. Kore, Küba, Vietnam olumlu yönde gelişen bu tür örnekler arasında sayılabilir. Bunlara sistemden kopuyorlar, revizyonistleşiyorlar dememek gerekir. Avrupa komünist partilerini bağımsız hareket etmek istedikleri için eleştirmiyoruz. Tersine sosyalizmin devrimci özünü yaratıcı bir tarzda uygulamadıkları için eleştiriyoruz. O halde sosyalizmin yaratıcı uygulanması nasıl olacaktır? Devrimci hareketlerin ve devletlerin daha çok öz güçlerine göre gelişimi temel almaları, sorunları daha çok bu çerçevede tartışmaları, dolayısıyla dünya halklarının kaderini birkaç gücün değil de, çok gücün katıldığı geniş bir tartışma ortamının ele alması –bütün bunlar sosyalizmin yaratıcı özelliklerinin daha fazla hayata geçirilmesinin ve sorunların çözümlenmesinin küçümsenmeyecek yolu olarak görülmelidir. Tabii ki bu noktadan bakıldığında şimdiye kadarki anlayış ve hareketlerimizin doğru olduğu sonucu ortadadır. Biz, temel aldığımız gelişim çizgimizle, görevlerin böyle uygulanmasının enternasyonalizme daha iyi hizmet ve daha iyi katkı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktayız."*

Parti III. Kongresi'ne sunduğu raporunda, Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, insanlığın karşı karşıya bulunduğu sorunları Doğu-Batı sorunu, tepedeki zirvelerle çözülecek sorun, sadece nükleer tehlike sorunu olarak koymanın yetersizliğine ve yapaylığına dikkat çekerek, sorunun doğru bir biçimde ortaya konmasını, bunun çözümlemede doğru yöntemleri yaratacak tek yaklaşım olduğunu belirtiyor. Ve sorunu doğru bir tarzda şöyle ortaya koyuyor: *"Bugün öyle bir görünüm yaratılmıştır ki, dünya Doğu ve Batı diye ikiye ayrılmış, Doğu ile sosyalizm, Batı ile de kapitalist devletler anlaşılır olmuştur. Bu kabul edilmemesi gereken çok yapay bir ayrımdır. Sosyalizm böylesi coğrafi terimlerle izah edilemez. Lenin ve Stalin de Doğu-Batı deyimlerini kullandılar, ama hiçbir zaman, şimdi yapıldığı gibi, bunlarla üç-beş devleti kastetmediler. Doğu deyince sosyalist ülkelerden ezilen halklara kadar tüm devrim güçlerini tanımladılar ve tüm bu güçleri sorunlara ortak ettiler. Bugün emperyalizm bu ayrımı kışkırtıyor ve sorunu bir doğu-batı meselesi gibi koyup böyle kabul ettirmeye çalışıyor. Oysa gerçek anlamıyla sorun, insanlığın sürekli ileriye doğru değişikliği arayan yapısıyla, bunu yaratan sınıflarıyla, insanlığı sürekli geriye çeken, sömürüyü, baskıyı, geriliği ve karanlığı yaratan sınıfları arasındaki çelişki ve çatışmadır. Bir başka deyişle, dünyadaki emperyalist, sömürücü ve baskıcı güçlerle, işçi sınıfı, ezilen halklar ve sosyalist ülkeler arasındaki mücadeledir; ikincilerin birincilere karşı mücadelesi ve onların yarattığı karanlıktan kurtulma çabasıdır. Bugün öne çıkan bazı sorunları bunun dışında, değişmez bir kader olarak görmemek gerekir. Eğer böyle görür ve ancak uzlaşılarak, yukarda belirttiğimiz mücadeleden vazgeçilerek birlikte yaşanabileceğini söylersek, bu sosyalizm olmaz, sosyalizmin din derekesine düşürülmesi olur. Sosyalizmin de en önemli özelliği din olmaması, bilimsel olmasıdır. Eğer 'dindir' dersek, yarın birtakım tehlikeler karşısında birtakım kararlara sığınmak kaçınılmaz hale gelir. Bugün Sovyetler Birliği'nde içkiye, uyuşturucu maddelere bu denli müptela olunmasının birtakım nedenleri, yürürlükteki politikalarla belli bir ilişkisi vardır."*

Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, insanlığın temel sorunlarını böyle açık ve somut biçimde ortaya koyduktan sonra, insanlığın yararına olan, onu ilerleten, doğru, uygulanabilir ve sonuç alınabilir çözüm yöntemlerini de şöyle gösteriyor: *"Emperyalizmin yıldız savaşları da dahil, en son bulduğu bir icat gibi dayattığı nükleer savaş şantajlarına ancak devrimle karşılık verilebilir."* (A. Öcalan, S.Y., Cilt I, syf: 149) Aynı konuda, Kongre'ye sunduğu raporda da şunları belirtiyor: *"Günümüzün durumu önemli oranda devrimle değiştirilebilir. İnsanlık, ağır sorunlardan ancak güçlü bir inanç yoğrulmasıyla çıkabilir. Bu nedenle, barış görüşmeleri yöntemine fazla bel bağlanamayacağı açıktır. İnsanlık, her zaman ağır sorunları çözmek için kaleyi içten fethetmiştir. Bu açıdan, devrimler dıştan ihraç edilmeyecektir, ama bu, büyük sosyalist dayanışmanın reddi anlamına gelmez. Bugün ABD emperyalizmine karşı yapılacak en büyük şey, onu çılgınlık politikalarından en sert biçimde geri çekecek şey devrimleri daha da güçlendirmektir, devrimi Amerika'nın içine kadar taşırmaktır. O, ancak bu yolla uzlaşmalara zorlanabilir. Sosyalizmin evrensel eşitlik, doğruluk, adalet yönlerini sürekli canlı tutmaya çalışarak, bunları emperyalist sistemin bağrında geliştirmek gerekmektedir. Barış hareketini, çevre hareketini ve diğerlerini kapitalizmin her türlü hareketine karşı daha radikal, daha devrimci yöntemlerle desteklemek gerekir. Yine ulusal kurtuluş hareketlerinin büyük devrimci gücünü her gün gelişen tarzda ortaya çıkarmak gerekir. Eğer bunlar başarıyla yapılırsa bir dünya savaşı tehlikesi uzaklaştırılabilir. Eğer sosyalizm ve demokrasi cephesindeki güçler birbirlerine yaklaşırlarsa, nükleer dehşet de dahil bütün şer ve yıkım kuvvetleri ortadan kalkar ve barış böyle sağlanır. Buradaki eleştirilerimiz hiç olumlu gelişmelerin olmadığı anlamına gelmez, tersine epeyce olumlu yaklaşımlar ve çalışmalar var, fakat emperyalizmin de elinde dikkate alınması gereken silahlar var ve bunları hesaba katmak gerekir. Bu konuda yapılması gereken sosyalizmi zenginleştirmek, onu bir kaba materyalizm yerine insanlığın en yüce evrensel ideali halinde sürekli canlı tutmaktır. Sosyalizme, bazı güncel ekonomik-politik sorunların çözümü olarak değil, insanlığın en temel sorunlarının hem ideal düzeyinde ve hem de politik-pratik düzeyde çözüm gücü olarak işlerlik kazandırabilmek gerekir."*

Buraya kadar, PKK III. Kongresi'nin günümüzdeki dünya durumu, insanlığın karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve bunların insanlığın yararına olan devrimci çözüm yöntemleri hakkındaki değerlendirmelerini Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaşın, Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'dan aktarmalar biçiminde verdik. Daha çok insanlığı tehdit eden emperyalist tehlikeler ve insanlığın sorunlarının çözümünde yetersiz kalan sosyalist anlayış ve yöntemler üzerinde durduk. Daha sonraki sayılarımızda okunacağı gibi, III. Kongre, böylesi değerlendirmelerini daha da derinleştirerek Ortadoğu, Kürdistan, Parti hareketimiz ve direniş mücadelemiz üzerine de yaptı. Hepsi bununla sınırlı olmasa bile, sorunlara dünya ölçüsündeki hatalı ve yetersiz yaklaşımların Partimiz içinde de varlığı görüldü. Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, raporunun bu bölümünde de, Partimiz içindeki hatalı yaklaşımlara dikkat çekerek geçmiş pratiği bu açıdan eleştiriden geçirdi; *"bazı arkadaşların içinde bulunduğu durum ideolojik-politik açıdan ciddi tehlike oluşturuyor"* dedi; geçen dönemde çeşitli alanlarda faaliyet yürüten arkadaşların bulundukları alanın politik yapılarının etkisi altına düşebildiklerini, bunun çok tehlikeli bir durum olduğunu, önümüzdeki dönemde buna son derece dikkat etmek gerektiğini belirterek, *"sanıyorum bizim bağımsızlıkçılığımız yalnız ulusal kurtuluşçuluk anlamında değildir, bu durum karıştırılıyor ve sosyalizmin kazanımlarını reddeden özümseme (kolay uyum) durumunda bir sapma ortaya çıkıyor. Veya henüz yeni politikaya doğru yönelirken, hakim politikaların basit bir aleti durumuna gelme, tabii sosyalist inançlarımızı da buna kurban etme durumu ortaya çıkıyor. Ulusal kurtuluş hareketi bunu kabul etmez"* dedi.

Ve tüm Partililerin temel yöntemi olarak şu belirlemeyi yaptı: *"O halde, çağın veya insanlığın durumunu ele alırken, insanlığın yıllardan beri geliştirmiş olduğu doğruyu, adaleti, iyiyi, güzel düşünce ve davranışı Parti hareketimizde canlı tutmak ve bunu bir çözümleme gücü haline getirmek temel yöntemimiz olmalıdır."*

SEVGİYİ KANAVİÇELEDİK

Sevgiyi kanaviçeledik astık.
Gençliğimizin heder edildiği
zindan duvarlarına.
Gün geldi, Mayıs şafaklarında
kucakladık sevgiyi
kanımızla yoğrulan gonca gülü
halkımızın özgürlük umuduyla.
Sarmaş-dolaş ettik
çelimsiz vücutlarımızla.
Ve başlarımız dik
gururlu mu gururlu
gözler birer kez
ileriye hep ileriye baktık.
Gün geldi; Mayıs şafaklarında
sevginin tomurcuklandığı
şehit kanlarımıza kanımızı kattık.

Bizim için yer;
dünün küçük bir busesi
Neme lazım demedik.
Sarıldık.. sarıldık
sevginin tomurcuğuna
Büyük, fidan olduk
zulmün koyu karanlığında
ve selama durduk SASON'a!
Of!.. kardeş of!..

"Sason dağlarında
bir kuytu yerlik
Bir akşamüstü gün batımında
Umudun yüreği
sekiz gencecik can
Her atılan kurşunun
silah namlusunda
Biri güzel mi güzel,
alımlı mı alımlı!..

Yedisinin şavkı cihana değer...

Onurlu yaşamın
mihenk taşında
Namuslu olmak yetmez,
vuruşmak gerek..."

Ve bir tarihte
"Sason dağlarında
Bir kuytu yerde
Sekiz gencecik can
Yeni yaşam habercileri olarak
Ve halkımın kalplerinde
Sonsuza kadar
Sabah uykularına yattılar.
Biri Gül ve Lale ve
Nergis ve Binevş,
Ve sekizi cihana bedel.
Ve anam geldi
Halkım geldi
Ve karalar bağlamadı anam
Ben ağlamadım
Yavuklusuna vurgun bacım
köşeye büzülmediler.
Ve her gelen
Her gelenle çoğalan!..

Çoğaldıkça yürüyen
Yürüdükçe yeri göğü inleten
Ve inlettikçe
Korkak düşmanın,
korkak yüreğine,
korku saldılar.
Korkusu büyüdü
Büyüdükçe dal-budak saldı..
Ve korkularıyla boğuldular...

Ve gün geldi
Gün Mayısla geldi
Mayıs'ta çiçekler açtı
Çiçekler büyüdü
Her renkten
Her ırkten
İnsanlar toplandılar.
Toplanan insanlar
Elele, kolkola yürüdüler
durdular!..

Ve sevgiyi kanaviçelediler.
Yedi iklim, yedi cihan
Sevgiye boğuldular
Ve emek, ve onur ve Yaşam...

Doğaya hakim
Onurlu yürüdüler, yürüdüler!..

Bir Savaş Esiri, Brindar

6. Yılında Serxwebûn...

Baştarafı 5. sayfada

daha geliştikçe, Türkiye'de de şovenizm ve sosyal-şovenizmden arınılacak, sosyal-şovenist bağları bir türlü kıramayan sahte solculuk aşılıp sosyal-şovenizm parçalanacak, bağımsız bir halk hareketinin ortaya çıkışı sağlanacaktır. Serxwebûn, Ortadoğu devriminin kavgasını veren bir hareketin sesidir. Kürdistan Devrimi'nin çok parçalı karakteri ve çok parçalı bir gelişimi var ki, bu, dengesiz bir gelişme demektir. Bunun sözcülüğünün iyi yapılması gerektiğini, bunların çok sistematik bir düşünce ve ideolojik mücadeleye bizi sorumlu kıldığını unutmuyoruz. Bunun aynı zamanda dar olan milliyetçi yaklaşımları reddettiğini, böyle bir yaklaşıma karşı mücadeleyle çağı daha iyi yorumlayabileceğimiz, çağın yorumunun bizi kendi somutumuzu daha derin kavramaya götüreceğinin bilincindedir Serxwebûn.

Bu genel belirlemeler doğrultusunda önümüzdeki yeni dönemde Serxwebûn'da güncel, somut ve özlü bir biçimde en başta, III. Kongre'de netleştirilen çizginin anlatımı gerçekleştirilecek; başta bölgemiz olmak üzere, dünyamızdaki gelişmeler Parti çizgisi doğrultusunda ele alınıp incelenecektir.

Tüm bu amaçlara ulaşmak, gereksinimlere en iyi yanıtı verebilmek için Serxwebûn, kendini geliştirme çabalarını sürdürmektedir. 1987, gazetemizin 6. yayın yılı, aynı zamanda Partimizin başlattığı düzeltme, geliştirme, yetkinleştirme hareketinin sürdürüleceği bir yıl olacaktır. III. Kongre çizgisi temelinde partileşme sorunlarını örgütsel taktik sorunları ve kitle sorunlarını daha kapsamlı bir biçimde yansıtarak daha güçlü bir devrimci eğitim aracı haline gelecek olan Serxwebûn, yine militanların kollektif çabalarının bir ürünü olacaktır.

Yeni dönem hazırlıkları elinizdeki sayıdan başlayarak sayfalarımıza yansıyacaktır. Sınırlı bir biçim değişikliğine gidilerek bazı yeni sayfa düzenlemeleri yapılmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi gözönünde bulundurularak, Serxwebûn'un 6. yayın yılı için tasarlanan ve olanaklar ölçüsünde gerçekleştirilecek olan programı da ana hatlarıyla şu biçimde belirleyebiliriz:

Yeni dönem programında en başta, PKK III. Kongre çizgisinin yansıtılması gündeme gelecektir. Daha çok gazetenin orta sayfalarında yer alacak olan bu konular; Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın Kongre konuşmalarını, Kongre kararlarını, bazı özeleştiri raporları ve değerlendirmeleri kapsayacaktır.

İkinci olarak, mücadelemizin pratik gelişim sorunlarına yer verilecektir. Bu bölümde de, genel ve bölgesel faaliyetlerin somut olgularla ve Kongre çizgisi temelinde değerlendirilerek kadrolara aktarılması esas alınacaktır.

Üçüncü olarak, geçen dönemlerde de yapılmakta olan "Araştırma-İnceleme" serilerinin sürdürülmesi gelmektedir. Bu bölümde yer alacak araştırma–inceleme konuları düşmanın çeşitli yapısal özellikleri ve yönelimleri üzerine olabileceği gibi olanaklar ölçüsünde daha kapsamlı boyutlara da ulaştırılmaya çalışılacaktır.

Dördüncü olarak, önümüzdeki dönemde de sürdürülecek olan 'Dış Dünya' sayfasında, habercilik yerine yorumlama esas alınacak, gelişmeler Kongre değerlendirmeleri temelinde yorumlanacak, okuyuculara sunulacaktır. Bu kapsamda da, ağırlıklı olarak, sosyalist sistem içindeki gelişmeler, Ortadoğu'daki gelişmeler, ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalist kamptaki gelişmeler vb. ele alınacaktır.

Ayrıca olanaklar ölçüsünde, Türkiye'de sınıflar savaşımının tarihi ve güncel gerçekler içinde incelenmesi, çeşitli cezaevi yazıları mektup, rapor, inceleme vb. Direniş Şehitlerimizin pratiklerinden somut sonuçlar çıkaracak yazılar, yine, şehitlerin kendi yazılarının yayına hazırlanması vb. çalışmalara da yer verilecektir.

Sonuç olarak Serxwebûn, belirlenen tüm bu faaliyetler yürütmekle, Partimizin teorik gelişimini ileri düzeylere ulaştıracak, pratik çalışmanın önünü sürekli aydınlık tutacak, yanlış anlayış ve yaklaşımları geriletecek, Partimizin ve halkımızın ulusal–devrimci eğitimini geliştirecektir.

Halkımıza Yol Gösteren Kızıl...

Baştarafı 19. sayfada

Marksist tarih anlayışıyla inceleyen, bu gücün bugün, içerisinde bulunduğu çürümüşlüğü ve yaşamış olduğu yok oluş sürecini tüm detaylarıyla açığa çıkaran **Serxwebûn** Türkiye halkı açısından da çok anlamlı olan bir görev yerine getirmiştir. **Serxwebûn** yalnızca Kürdistan halkına değil, Türkiye halkına da izlenmesi gereken yolu göstermiştir.

...

Direnişin güçlü sesinden kulaklarının zarı patlayan ve kahrolan düşman çevreleri, bu güçlü sesi susturmak, gözden düşürmek için her türlü çabayı sarfetmiş ve etmeye devam edeceklerdir. Ama tüm bu çabalar **Serxwebûn**'un güçlülüğünü ortaya koymaktan öteye gidememektedir. Ve bu noktada bizlere, yani **Serxwebûn** okuyucularına önemli görevler düşmektedir. Görevlerimiz açıktır. **Serxwebûn**'u daha güçlendirmek için onu tüm emekçilere ulaştırmak, onları KUKS'nın içine çekmek, yine şiir, resim, makale vb. şeylerle **Serxwebûn** daha da gelişip güçlenecektir ve bu silah düşmanlarımızı kahredecektir.

Daha güçlü bir Serxwebûn için önerilerim:

Güncel Aktüel konuların yazıları biraz kısa olmalı

Başsayfayı biraz daha çekici hale getirmek gerekir, bunun için baş sayfaya büyük fotoğraflar, konulabilinir, başlıklar büyük olabilir vb.

Ayrıca politik konulara daha fazla yer vermek, yani kadro ve kadro adayalarına persepektif sunan yazılar vb. çok faydalı olur.

– Halkımızın Eline Serxwebûn Gibi Güçlü Bir Silahı Tutuşturan Öncü Gücü PKK'ye Şan Olsun!

Bir Serxwebûn Okuyucusu

PKK III. Kongresi'nin Öğrettikleri ve Emrettikleri...

Baştarafı 9. sayfada

kadar, çalışma tarzının düzeltilmesinden bahsederken, yakalanması gereken halka budur."

Bugün birincil dereceden öneme sahip olan çalışma tarzı sorunu, taktik uygulama sorunudur. Şimdi stratejik ve taktik planlama düzeyinde Partimizin katettiği mesafe bir hayli ileridir. Yine bunların ışığında değişik faaliyet alanlarına ve daha alt bölgelere ilişkin kapsamlı ve ayrıntılı uygulama planlarına gidilmektedir ve bunlar da tamamlanmak üzeredir. Bütün bu hususlarda muazzam bir kararlılık düzeyi yaratılmış. güçlü bir irade birliği sağlanmıştır. Yürünecek yol her zamankinden daha fazla aydınlatılmıştır. Potansiyel ve işler halde bulunan nitelik ve nicelikçe gelişkin bir güç birikimine ulaşılmıştır. Sıfırdan işe başlanmamaktadır; Partimize ve mücadelemize değişik düzeylerde destek veren ya da vermeye çalışan, mücadele alanına daha güçlü bir biçimde girmek için öncünün kendi rolünü daha yetkin bir biçimde oynamasını bekleyen milyonlara ulaşan bir taraftar kitlesine sahibiz. Başarıldığında bizi güçlü bir tarzda donatacak ve yenilmez kılacak onbeş yıllık görkemli bir mücadele pratiğinin zengin derslerle, dolu deneyim birikimi vardır. İçerde ve dışarda artık yalnızca mücadelemizin haklılığını dile getirmekle de kalmayarak, mücadelemizi çeşitli biçimlerde destekleyecek dost ve müttefik güçler edinmiş durumdayız. Uluslararası ve bölgesel koşullar, İran-Irak savaşı, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki objektif durum ve Türkiye cephesindeki siyasi gelişmeler, Kuzey-Batı Kürdistan'da halk savaşını yükseltmek için tarihimizin hiçbir döneminde tanık olunmayan elverişli bir durum arzetmektedir. Gerisi deyim uygunsa, artık taktik önderliğin insafına kalmıştır. Mevcut güç ve olanaklarımızın yeterliliğinin ve Partimizin çizgisinin gelişme yaratan özelliğinin bilincine ulaşmak zor değildir. Mücadele saflarına yeni katılan köylü savaşçılar bile bu durumu rahatlıkla fark edebilmektedir. Bu savaşçılardan birinin söylediği şu sözlerin anlamı büyüktür: *"PKK'nin çizgisi (halk savaşı çizgisi) sırat köprüsüne benzer. Sırat münafıklar için kıldan ince, kılıçtan keskin görünür; ama müminlerin önünde sırat geniş ve zorlanmadan geçilebilir bir yoldur."* Eğer çizgi münafıklığı yapılmayacaksa, eğer taktik çizginin üzerine yatıp taktiği sömürmek yerine kişi kendisini taktiğe katacak ve taktik ustalığa ulaşacaksa, mevcut güç ve olanaklardan yola çıkarak en kısa sürede dev gelişmelere ulaşmak gün gibi açık bir gerçektir.

Parti taktiğimizi yeni dönemde düzeltilmiş ve yetkinleştirilmiş bir çalışma tarzı ile hayata geçirildiğinde, gelişmenin boyutları kısa bir zamanda büyüyecek ve genişleyecektir. Bu yüzden devrimci militan sadece ilk güçlü adımları nasıl atacağını, sökülmemecesine ayaklarını vatan topraklarına nasıl basacağını düşünmekle ve bu doğrultuda kendisini yetkinleştirmekle kalmamalı, bunun daha ilerisine gitmeli, şimdiden yüzlere ve binlere komuta edebilecek bir düzeye ulaşmak ve böylelikle her zaman ve her koşul altında gelişmelerin başında yürüyecek bir komutan düzeyine ulaşmak için tedbirler geliştirmelidir. Bunun için de her militan kendisinde en yüksek bir yoğunlaşmayı yaratmalı ve bu arada geçmiş mücadele pratiğimizin deneyimiyle kendisini mutlaka yoğurmalıdır. Parti militanları olarak bizler geçen dönem pratiğinde ortaya çıkan ciddi olumsuzlukların bütün vebalini pratik yönetimin üzerine yıkamayız. Bu olumsuzlukların ortaya çıkmasında bizim de payımız vardır. Partinin büyük görevlerinin yükü altına sokulmayışımız ve ağır sorumluluklar taşımaktan belli ölçülerde muaf tutuluşumuz, bizde ciddi bir tepki uyandırmadı ve hatta bir ölçüde bundan hoşnut olduk. Bu durum geçmiş pratiğin olumsuzluklarını daha da ağırlaştırdı. Fakat şimdi görevlendirildiğimiz her alanda III. Kongre çizgisini temsil etmek ve uygulamakla yükümlüyüz. Kongremizin bu temeldeki çağrılarına evet dedik ve başaracağımıza dair söz verdik. O halde sözünün eri devrimciler olduğumuzu göstermek zorundayız. Bu bizim için onurla ve engin bir coşkuyla yerine getireceğimiz bir görevdir.

Yazımızı yine Parti Önderliğinin sözleriyle noktalamak istiyoruz:

"Parti III. Kongresi, yaptığı değerlendirmelerde ortaya koyduğu gerçeklerle geleceğe çok daha cesaretli yürümenin yolunu açmıştır. Bu, hatalar ve zayıflıkların üzerine eşine ender rastlanır bir cesaretle yürünmesinin ürünüdür. Partimiz bugün böyle bir seviyededir. Başlangıçta sorunlara böylesine kapsamlı yaklaşma gücünde değildik. Çünkü eylem ve söz küçüktü, dolayısıyla eleştiri ve özeleştiri de küçük olmak durumundaydı. Ortaya çıkan gerçeklerimiz yüzeyseldi, bunun değerlendirmesi de yüzeysel olacaktı. Yaşanan gerçeklik uğruna körler, sağırlar ve dilsizler gibi durulduğu bir yerde tarihsel atılımlardan bahsetmek saçmalıktır, kendini aldatmadır. Bu yanılgılı ortama karşı attığımız ilk adımdan bugüne kadar gelinen aşama Kongre gerçeğimizde dile gelmiştir. Halk tarihimizin bu kısa evresinde Partimiz önderliğinde önemli tarihsel atılımlar yaşanmış, inanılmaz bir doğuş olayı gerçekleştirilmiştir. Bugün de yine yeni bir atılım noktasındayız. Bu tarihsel-ulusal atılımın başarıyla sonuçlanması, her şeyden önce öncünün kendisini hazırlamasına ve rolünü oynamasına bağlıdır. Kongre'de yaşanan hesaplaşmanın amansızlığı da burada yatmaktadır. Yani kader belirleyen yıllar yaşanıyor. Hiç kimse bu yıllara günlerin ve ayların sıradan bir toplamı gibi bakamaz. Bu yıllar hiç kimseye geçmişin hastalık küfeleriyle yol aldırmayacaktır. Bu gerçeğin çok iyi bir biçimde beyinlere çakılması gerekir.

"Kongre, geçmişteki hataları ne olursa olsun, açılan bu onurlu sayfada yer alma şansını herkese tanımıştır. Ancak bu büyüklüğe ulaşmak da bir meseledir ve herkesin bunun yoğun çabası içinde olması gerekir. Kaldı ki onurlu bir yaşamın başka bir yolu da yoktur. Hiç kimse bu şerefli yaşama şansını boşa harcamamalıdır. Çalışmalarımıza bu ruh hakim olduğunda, Kongre çizgimizi büyük bir başarıyla hayata geçireceğimiz ve başarımızın giderek daha doyurucu olacağı kesindir."

Fuat
15 Ocak 1987

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

DİRENİŞ ŞEHİTLERİ – DİRENİŞ PRATİĞİ – DİRENİŞ DERSLERİ

Düşmanın Başvurduğu Komplo Yöntemlerine Karşı Duyarlı Olalım

Partı ve mücadele tarihimizde, ders çıkarabileceğimiz öğretici, eğitici, güçlendirici ve yol gösterici derslerle dolu berrak sayfalar biçiminde önümüzde duran en zengin kaynak kuşkusuz direniş şehitleri gerçekliğimizdir. Şehitlerimizin yaşamları, pratikleri, mücadeleleri gibi, 1977-78'lerdeki ilk halkalardan başlayarak en son halkaya varana kadar her şehadet olayı bile başlı başına derslerle doludur. Besbelli, bu derslerden yararlandığımız oranda güçlü ve yenilmez niteliklere ulaşabileceğiz. Zaten şehitlerin anılarına bağlılığı da böyle anlamaktayız. Ve Onların anıları da bunu emrediyor.

Şehitler zincirine baktığımızda açıklıkla göreceğiz ki; her halka, her şehadet olayı düşmanın ya değişik bir yüzünü ya da kullandığı farklı bir yöntemi karşımıza çıkarmaktadır. Düşmanın bu binbir sural ve yöntemini ne kadar iyi tanır, bilince çıkarırsak bir daha kullanabilme şansını da o ölçüde ortadan kaldırmış olacağız.

Her yıl, her ay ve her günü şehitlerimizin döktüğü kanla daha bir anlam kazanan mücadele tarihimiz, bu doğrultuda bize zengin örnek ve deneyimler sunabilecek niteliktedir; iş ki, biz bu deneyimlerden yararlanmasını bilelim. Bu açıdan, 1986 Ocak ayında yaşadığımız ve Partimiz ve halkımızın üç değerli evladı, üç savaşçımızı yitirdiğimiz olaylara değinmekte yarar var. Evet 1986 Ocak ayında Şırnak alanında geçen iki olayda Osman ŞANLI (Şêxmusa), Oktay AYDIN (Edip) ve Hasan ÇELİK (Cemil) adlı üç yoldaşımızı şehit verdik.

Osman ŞANLI (Şêxmusa) yoldaşın şehit düştüğü olay kısaca şöyle gelişiyor: 4 Ocak 1986 günü, Şêxmusa yoldaşın da içinde bulunduğu grup bir köyün yakınlarında ve yola da oldukça yakın bir mesafede konaklıyor. Konaklamaya uygun olmayan, köye ve yola yakın bir yerde konaklayıp ateş yakan grubun farkedilmesi üzerine alana gelen düşman güçleriyle çıkan çatışmada Şêxmusa yoldaş şehit düşüyor.

Aynı tarihte, yani 4 Ocak 1986 günü, yine Şırnak'ın başka bir alanında, Birkê köyü yakınlarında meydana gele bir olayda da Oktay AYDIN (Edip) ve Hasan ÇELİK (Cemil) yoldaşlar şehit düştü. Tescilli uşak Ahmet Biryan'a bağlı satılık ruhlu hain bir adi mahkum eliyle iki yoldaşımızın katledildiği bir komplodur bu. Düşman tarafından saflarımıza sızdırılan bu hain unsur, grupla kaldığı sürece birçok farklı özellikler arzetmesine, değişik tutumlar sergilemesine rağmen, gerekli duyarlılık gösterilerek bu hainin amacı ve konumu zamanında farkedilmemiş ve sonuçta iki yoldaşımızın şehit edildiği bu acı olay yaşanabilmiştir. Kendi hain planına zemin hazırlamak için sürekli hastalık vb. bahaneleri ileri sürerek "yoruldum, yürüyemiyorum" diye, grupla kaldığı çoğu zaman kural dışı bir beraberlik sürdürebilmiştir. Grup ise, "yenidir, hemen bize ayak uyduramayabilir, zamanla alışır" vb. düşüncelerden hareketle bu tür olguları fazla dikkate almamıştır. Nitekim olay günü de bir köye uğrayacak olan grupla birlikte kendisinin de köye inmesi gerekiyorken, bu hain unsur yine hastalık ve yorgunluğunu bahane ederek grupla gitmemiş ve Edip ile Cemil yoldaşların yanında kalabilmeyi başarmıştır.

Grup köye inmek üzere ayrıldıktan sonra bu aşağılık yaratık uykusunun gelmediğini ilk nöbeti kendisinin tutmak istediğini belirtmesi üzerine diğer iki arkadaş uyumak üzere uygun bir kenara çekilmişlerdir. İşte günlerdir yaratmak istediği fırsatı böylece elde eden hain, Edip ve Cemil arkadaşları uykuda katlederek, silahını da olay yerinde atıp sömürgeci yetkililere haber vermek üzere hızla oradan uzaklaşmıştır. Grubun köyden dönüp olayı farketmesinden çok kısa bir süre sonra düşman askerleri de bölgeye ulaşmış, fakat grup daha fazla zayiat vermeden uzaklaşmayı başarmıştır.

Sexmusa yoldaş, Genel Sekreterimizle birlikte görülüyor

Üç yiğit savaşçımızı yitirdiğimiz bu olayların üzerinden bir yıl geçti. Mücadelemizin şu andaki konumunu ve düzeyini gözönüne getirdiğimizde, benzeri olayların yaşanmasına artık tahammül edilmeyeceği, tekrarlanması durumunda vereceği zararların bir yıl öncekine oranla çok daha büyük boyutlarda olacağı ortadadır. O bakımdan gerekli sonuçları mutlaka çıkarabilmeliyiz.

Direnişçi Kürt insanının güçlü bir sembolü olan Osman ŞANLI (Şêxmusa) yoldaşın şehit düştüğü olay kurallara uymamanın, örgüt kurallarını ihlal etmenin neticesinde ortaya çıkmıştır. Her PKK militanı gibi Şêxmusa yoldaş için de şehitlik mertebesi en yüce olguydu elbet. Cefakarlığın ve yurtseverliğin en canlı örneği olan Şêxmusa yoldaş, okuma-yazma bilmemesine rağmen sarsılmaz bir kararlılıkla mücadeleye atılmıştır. Yüreğindeki yurtseverlik ateşinin gücüyle O, defalarca tutuklanıp kapatıldığı hapishaneden kaçmayı başarmış, aile, eş, çocuk vb. hiçbir engel tanımayarak savaşın en ön saflarında yerini almıştır. İşte böyle bir yoldaşımızı kendi hatamız sonucu şehit vermemiz acımızı bir kat daha artırmaktadır. Grubun gizlilik kurallarına aykırı bir konumda, yol ve köye çok yakın bir mevkide konaklaması ve ateş yakması düşmanın kendilerini farketmesine ve neticede bu yoldaşımızın şehit düşmesine sebebiyet vermiştir. Demek ki örgüt kurallarının, hangi nedenle olursa olsun en küçük bir ihlalinin bize her zaman büyük zararlar verebileceğini hiçbir an akıldan çıkarmamalıyız.

Üzerinde durulması gereken esas nokta "kelle avcılığı" biçiminde karşımıza çıkarılan düşmanın yeni komplo yöntemidir. Mücadelemizin cephe düzeyine ulaşarak kitleselleştiği günümüzde, başvurduğu birçok 'özel savaş' ve komplo yöntemlerinin boşa çıkarılması üzerine düşman şimdi de büyük oranda, çete reisleri, adi mahkumlar vb.'lerinden örgütleyip hareket saflarına sızdırmaya çalıştığı 'kelle avcıları'na umut bağlamaktadır. Kürdistan'ın olumsuz toplumsal özelliklerinden yararlanarak ve daha çok da işbirlikçi feodal-kompradorlar aracılığıyla yürütmeye çalıştığı bu komplo ve provokasyonlarla önde gelen kadro ve savaşçılarımızı imha ederek sonuca gitmek isteyen sömürgeci-faşist TC'nin bu hesaplarını da kursağında bırakabilmek için azami bir dikkat ve duyarlılıkla hareket etmemiz şarttır.

Her şeyden önce şunu biliyoruz ki, acımasız bir savaş yürütmekteyiz ve karşımızdaki düşman hiçbir kural tanımamaktadır. Böylesi bir ortamda salt iyiniyetle hareket etmek saflıktan da öteye aptallık olacaktır. "Cehenneme giden yol, iyiniyet taşlarıyla döşelidir" sözü ünlüdür. Gerçekten de bu amansız savaş koşullarında, iyiniyetlilik adına örgüt kuralları ve disiplin gevşetildiğinde en kötü akibetlere uğramak işten bile değildir. Ya peki ne yapacağız? Cephe düzeyine vardığımız, kitleselleştiğimiz günümüzde savaşmak için saflarımıza akın edecek binlerce kişiyi, aralarında 'kelle avcıları', komplocular var diye kabul etmeyecek miyiz? Yoksa her geleni, her selam vereni dost kabul edip sonuna kadar güvenecek miyiz? Açık ki, ulusal kurtuluş savaşımız geliştikçe saflara katılmak isteyen kişiyi kabul etmemek gibi, neredeyse saflık derecesine vardıran bir iyiniyetlilikle her geleni dost olarak görmek de doğru olmayacaktır. Burada takınılacak doğru devrimci tutum; örgütün güvenliği için kuşkucu, araştırıcı ve son derece uyanık davranmak, saflarımıza katılan kişilerin geldikleri koşulları, geliş amaçlarını, kişisel ve toplumsal özelliklerini dikkate alarak sağlıklı bir değerlendirme yapabilmektir. Bu başarılabildiği ölçüde, düşmanın adam sızdırma taktiği daha başından mahkum edilecek, işlemez kılınacaktır.

Burada dikkatlilik, kuşkuculuk, araştırıcılıktan sözedilirken, kastedilen, herkesin herkesten kuşkulandığı, örgüt içerisinde herkesin birbirine kuşkulu bir gözle baktığı bir ortam yaratmak değildir elbet. Fakat, dünya devrim pratiklerinden ve kendi mücadele pratiğimizden çıkaracağımız sonuçlarla elde ettiğimiz bazı yöntemleri hayata geçirmekle kendimizin ve örgütümüzün güvenliğini koruyup güçlendirmemiz de pekala mümkündür. Sözü edilen ne tür yöntemlerdir? Nasıl uygulanabilir?

Her şeyden önce artniyetli unsurların saflara sızması için hiçbir zaman açık kapı bırakmamak gerekmektedir. Bunun için de güçlü bir denetim sistemi geliştirebilmek esastır. Özellikle gelişme, genişleme anlarında –ki mücadelemiz böylesi bir süreçte bulunmaktadır– yeterli örgütlülük düzeyine varamamanın denetimi de zayıflatacağı unutulmamalıdır. Bunun yanısıra görevlendirme ve yürütmede yeterli duyarlılığı göstermeme, bu konuda ustalaşamama, gelen unsurlar hakkında kapsamlı bir araştırma yapmayıp sınırlı bazı bilgilerle yetinme gibi durumlar da, düşman sızmalarına olanak tanıyan bazı zayıf yanlarımızdır. Yine, yukarıda da belirtildiği gibi politik saflığa düşme, yani iyimser davranma, sıradan unsurlara aşırı derecede güvenme, alınan bilgilerin doğruluğundan asla şüphe etmeme, birçok konuda aceleci davranma, kitlelerin sınıfsal kökenine inememe vb. zayıflıklar da yapıya her zaman zarar verebilecek ve olumsuzluklara açık kapı bırakan davranış biçimleridir.

Öte yandan yürütülen kitle ilişkilerinde sergilenen yetersizlikler de düşmanın bu yönlü girişimlerini kolaylaştırmaktadır. Bu yetersizliklerin en başında sınıf temelini esas almama, proleter bir örgütün temsilcisi olduğunu unutarak olayları sınıf bakış açısıyla değerlendirmeme gelmektedir. Bu konuda esas alınacak yöntem Bolşevizm, Bolşevik parti pratiği olmalıdır. Lenin'in bu konuya verdiği önem biliniyor. Bizim toplumumuzda daha da karmaşık olan sınıf yapıları, ailesel, aşiretsel vb. özellikleri de dikkate almamızı zorunlu kılmaktadır. İçerisinde bulunulan dönemin özelliklerini gözönüne almadan tekdüze, kalıpçı ve aşırı güven içerisinde çalışma; döneme uygun taktik manevralar geliştirmeden yoksunluk vb. yetersizlikleri de anmak gerekir.

Evet, sayılan tüm bu ve benzeri durumlar düşmanın saflarımıza 'kelle avcıları' vb. komplocu unsurlar sızdırmasına fırsat veren durumlardır. Mücadelenin iyice kızıştığı günümüzde, devrimci hareketin genişleyerek toplumun tüm sınıf ve katmanlarını kucakladığı alanlarda düşman bu tür faaliyetlerine hız verebilir. Aşiret yapılarına yöneldiğimiz fakat tümden denetim altına alınmadığı hallerde, aynı yapıdan gelen ve düşmanın bizzat şekillendirdiği toplum dışı olmuş adi mahkumlar, kişisel çıkar peşinde koşan unsurlar, intikam alma hırsıyla ve yurtsever kılıflar altında saflara sızmak isteyebilirler. Böyle unsurlar mücadeleye çeşitli kazanımlar sağlayacağı vaadinde bulunurlar. Fakat saflara katıldığı durumlarda bile bazı farklı özellikler gösterirler. Gerekli duyarlılık gösterildiğinde böylelerini farketmek fazla zor olmayacaktır.

Şırnak alanında 4 Ocak 1986 günü Edip ve Cemil yoldaşları katleden hainin durumunda da somut olarak gözlenebildiği gibi, bu unsurların bazı özellikleri oldukça belirgindir. Yapıya uymama, çeşitli yalan bahaneler uydurarak grupla kaynaşmadan kural dışı bir beraberlik sürdürmeye çalışmak bu özelliklerden bazılarıdır. Ayrıca dalkavukluk, yalancılık, sorumlu arkadaşların yanında iyi görünme, tehlike anlarında korkak, diğer zamanlarda cesur görünme vb. özelliklerden de sözedilebilir.

Anılan her iki olayda da açıkça görüldüğü gibi örgüt kurallarına uymamak ve bu kuralları uygulamamak her zaman büyük felaketlere yol açabilmektedir. O nedenle, hangi gerekçeyle olursa olsun kuralları hiçbir zaman gözardı etmemek, böylesi acı olaylar yaşanmak istenmiyorsa her koşul altında örgüt kurallarını inatla işletmek vazgeçilmez ve canalıcı bir önem arzetmektedir. Ancak bu sayede saflara sızan kelle avcısı hainlerin yapıya zarar vermesi önlenebilecektir.

Sömürgeci-faşist Türk devleti her türlü çaba ve uğraşına rağmen Hereketimize dışardan fazla zarar veremiyor. Dışa, kamuoyuna yönelik yalan-yanlış açıklamalarla bol bol kendini avutmaya çalışsa da, bu gerçekliğin farkında olduğu açıktır. Bu nedenle de saflarımıza sızdırmaya çalıştığı hain unsurlardan çok şey umut etmektedir. Belli ki, bu hain unsurların hedeflerinin başında Partimizin yöneticileri ve önder kadroları gelecektir. Yapının içerisinde gelişmeye yatkın, atılgan öğeler ve tüm savaşçılar da bunların hedefleri arasında yer alacaktır. Yönetici, kadro ve savaşçıları imha etme hedefine ulaşamadıkları takdirde ise, örgüte zarar verebilecek –örneğin düşmana örgüt hakkında bilgi sunma vb.– değişik yönelimler içerisine de gireceklerdir. Ayrıca mücadele saflarında panik, tedirginlik, moral bozukluğu ve şüphecilik yaratmak da bu unsurların yöneleceği faaliyetler arasında sayılabilir.

İşte düşmanın Hareketimize yönelik bu gizli-açık faaliyetlerini olduğu gibi, bunların bir parçası olan özel savaş ve komploculuğun son biçimi 'kelle avcılığı''nı da boşa çıkarmak, etkisizleştirmek için baştan aşağıya tüm Parti yapısı ve kitlenin büyük bir duyarlılık göstermesi kaçınılmazdır. Hangi düzeyde olursa olsun mücadele saflarında yer alan her kişinin bilinç seviyesini yükselterek bu konuda kimin dost kimin düşman, kimin mücadele etmek isteyen gerçek yurtsever, kimin sömürgeciliğin uşağı ve maşası olduğunu ayırdedebilmeleri gerekmektedir. Bunun için ele aldığımız iki örnek olayda anılan Şêxmusa, Edip ve Cemil yoldaşlar ve tüm Direniş Şehitlerimizin anıları öğretici ve emredici bir niteliktedir. O halde bu kutsal değerlerimize bağlılık lafta olmayacaksa düşmanın her oyununu boşa çıkarmak için bilinçlilik, dikkat ve duyarlılığımızı artıralım! Örgüt kurallarının inatçı bir uygulayıcısı olalım!